

АЛЕКС БРАДЛИ

24 МОМИЧЕТА ЗА 7 ДНИ

Превод от английски: Ирина Манушева, 2008

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

Честно казано, чувствам се като човек в скафандър в открития космос. Петият час току-що е свършил и въпреки че съм заобиколен от бърливите ми връстници наред тъпия, тесен коридор, не чувам почти нищо, освен собственото си дишане, и се чувствам напълно откъснат и запратен далеч от родната планета. Като че ли съм в безтегловност. В края на полезрението ми сякаш проблясват звезди. Бих могъл да отплувам нанякъде. Къде, по дяволите, съм тръгнал? Кой ме изпрати на това безумно приключение?

И като капак на всичко, ръцете ми са сковани. Ръцете ми са напълно сковани, но аз продължавам да се движа по коридора с тежка стъпка и вече виждам вратата, от която всеки момент ще се покаже Памела Браун. О, в името на всичко добро и свято. О, в името на глупака.

Преди да ме пратят на тази мисия, приятелите ми отчаяно се опитаха да ме окуражат:

— Люк — каза Пърси с най-добрия си глас в стил Дарт Вейдър, като ме държеше здраво за раменете, — това е твоята съдба.

— Аз не съм Люк — рекох.

— Недей да шикалкавиш, сине — продължи той с гласа на Дарт Вейдър.

— Освен това — добавих аз, — Люк не се добра до момичето. А пък и то се оказа сестра му.

Натали кимна.

— Има право — рече тя.

— А... ъ... — каза Пърси-Дарт.

Натали ми намигна.

— Вярваме в теб, Джак — рече тя.

— Но аз не си вярвам — запротестирах. — Не съм готов за това. Просто не мисля, че е в стила ми. Не е нещо, което мога да направя. Не е нещо, което изобщо някога ще направя. Не ме бива. Честно.

Тя стисна раменете ми и се усмихна, гледайки ме право в очите, и вместо да отвърне на последните ми оправдания — същите неща,

които бълвах цяла седмица и които вече десет пъти бяхме обсъждали — просто ме обърна в правилната посока и лекичко ме блъсна. Ето така бях изстрелян в космоса. Потеглих.

Краката ми, изглежда, работят добре и без пряката ми намеса. Сега минавам под плаката, който рекламира бала — най-важното нещо, нощта на нощите, срещата ми със съдбата. КСАНАДУ^[1] гласи плакатът. Или, както му казваме ние: Ксанадум, Ксанабум, Ксанадуп и близнаците фаворити, Ксанадухи и Ксана-знамли-ду.

Повечето ученици вече са излезли от класната стая на Памела, но къде ли е тя? Изведнъж си представям как тя се крие зад вратата, изпънала гръб на стената, и изчаква да отмина, за да може да избяга. Но истината е, че Памела не би се крила от мен, понеже просто не знае кой съм аз. Освен, разбира се, ако притежава забележително добра памет и си спомня единствения път, в който сме говорили миналата година.

Място: столовата.

Време: 12:32 часа.

Сцена: някой си Джак Грамър чака на опашка пред единствената машина за кока-кола в цялото гадно училище, когато осъзнава, че една точно определена Памела Браун стои зад него. Онемял от факта на нейната близост, той бива изненадан от потупване по рамото.

Памела: Знаеш ли колко е часът?

Нека сега натиснем бутона „пауза“ и да разгледаме съзнанието на нашия герой. Джон Александър Грамър. Познат още като „Джак“. И като „Джакстър“. Демек, аз. Зададеният му въпрос е простичък: знае ли колко е часът. Е, знае ли? Нали все пак е Джак Грамър и има повече образователни точки, отколкото е възможно без изричното разрешение на декана по учебната част Кантън Шрам. А също така има и часовник. Честно казано, би трябвало да може да отговори на поставения му въпрос не само с отлична точност, но и с хумор, лекота, находчивост и момчешки чар.

Джак (поглеждайки часовника си): 12:32... там някъде, струва ми се...?

Памела: Благодаря.

Джак не само че не знае какво да отговори на изразената от Памела благодарност, но изведнъж забелязва, че се намира най-отпред на опашката на автомата и след като с треперещи пръсти пуска монетите в процепа, натиска бутона за диетична кола.

Иначе казано, ако Памела изобщо си спомня нещо за мен, то е, че пия момичешки безалкохолни.

И изведнъж тя се появява. Излиза от стаята сама, стиснала учебниците си пред гърдите, както правят ученичките (е, тя си е ученичка, така че в това няма нищо странно). Аз се дивя: дори когато прави нещо толкова обикновено, като това да излиза от стаята, тя излъчва грациозност. Все пак ходи на турне с балетната си труппа всяко лято. Но — леле-мале! — тя предприема изключително тревожен курс през претъпкания коридор: върви към отсрещната стена, а аз съм се залепил за *тази* стена, което означава, че имам проблем. Ето ни в мига на истината. Ето ме мен, космонавта в далечния космос, забелязал най-сетне зелената и прекрасна планета, която е целта на моето пътуване — моята надежда, моят блян, моята лична пролет — и изведнъж тази планета изскача от предполагаемата си орбита, а аз ще трябва да изразходвам ценно ракетно гориво, за да се опитам да я хвана в последния момент. Ако не успея да кацна сега, ще прелетя покрай планетата, отдалечавайки се в мастиленочерната космическа бездна и най-вероятно никога няма да се върна... Космонавт без гадже...

За моя чест, героично пресичам коридора.

Десет метра, пет метра, два метра... Приближавам се, но изведнъж ходенето започва да ми се струва трудно и трябва да мобилизирам всичките си сили, за да продължа. Точно сега дори дишането изглежда сложна работа...

Това е абсурдно.

Мисля за трите начални реплики, които съм си подготвил за този миг. Репликите, които писах цяла седмица и репетирах цяла нощ. Написани са от вътрешната страна на лявата ми длан. Само че тези прекрасни и подходящи реплики са се изпарили от главата ми. Нямам думи.

Отварям лекичко длан, но спирам, понеже Памела ме гледа. Препречвам ѝ пътя.

Няма време за четене на реплики! Трябва да се импровизира! Тревога! Тревога! Импровизиран разговор, веднага!

— Ей — казвам аз. „Ей“? „Ей“ ли казах току-що?

— Здравсти — казва неуверено тя.

Очите ѝ са огромни зелени глобуси — планети-близнаци. Косата ѝ е водопад от злато. Дори шините ѝ са като мънички бижута...

После тя изрича нещо, което ме втрещява:

— Ти си Джак, нали?

Е, това вече не бих могъл да го оплескам.

— Аха — казвам. — А ти си... Памела?

Тя кимва и казва:

— Имаш кученце, нали?

— А, той ли. Искам да кажа, да. Той е Джак Ръсел териер. Ако си падаш по такива неща.

Какво? „Ако си падаш по такива неща?!“

Тя се усмихва.

— Май ви видях да играете на фризби в Ривърсайд Парк — казва тя.

— Да, ние трябва да сме били. Ще ходим на Олимпийските през 2008.

— Обичам мъже с планове.

Какво е това? Какво е това необичайно усещане? Да не би да флиртуват с мен? И то Памела Браун?

— Никога не съм те виждал в парка — казвам аз. (Лъжа.)

— Играя тенис там.

— Наистина ли? Това е страхотно! (Тя играе всеки вторник, четвъртък и събота, от четири и трийсет до пет и четиридесет и пет, когато времето позволява, за предпочитане на трети корт, с приятелката си Реба. Използва ракета „Принс“, топки за тенис „Уилсън“ и носи маратонки „Диадора“. Бекхендът е нейната сила, сервисът — слабото ѝ място. Не се поти.)

— Предполагам — казва тя.

Поглеждам си часовника. Почуквам го. Защо ли го направих?

— Тенис! — излайвам, сякаш току-що съм чул това, което тя каза още преди 12 секунди. — Е, как е?

— Кое как е?

— Тенисът.

Тя ме изглежда озадачено.

— Забавно е — казва. — Никога ли не си играл тенис?

— Ами не. Е, съвсем малко. Искам да кажа... бях в отбора по тенис в първи курс. — Озадачението ѝ прерасна в недоумение.

— Ей! — казвам аз, сякаш ми е хрумнало нещо изключително. — Интересува ли те Ксанаду? Наясно съм, че всъщност не се познаваме, но си помислих, че това би било добра възможност да се опознаем. Искам да кажа, ако нямаш други планове.

Виждам как раменете ѝ на балерина се канят да се свият в отказ. Подготвя се за свиване на рамене.

— Хм, *балът*... — казва тя подчертано, като обмисля думата, сякаш е нещо, за което е чувала, но никога не се е замисляла сериозно. Кимва. — Звучи готино.

— Не знам дали ще е непременно готино. Но все е нещо.

— Нещо?

— Нещо? „Нещо“ ли казах?

— Тъхъ.

— Какво исках да кажа?

— Какво искаш да кажеш с това какво исках да кажа?

— Ха-ха — казвам аз. Смя се пресилено. — Ами просто така. Всички ще си изкарат добре. Нещо такова. Е, ами... е, значи... е, и... предполагам... абе, искам да кажа...

Духът на съмнението помрачава лицето ѝ. Трябва да действам бързо.

— Е, нали сме последна година в края на краищата — обяснявам аз. — Това е последният ни шанс за нещо подобно. Пък и наоколо ни бушуват фантастичните трансгенетични сили на пролетта. А и кой би пропуснал възможността да похапне евтина торта и какво ли още не? И пунш! Обичаш ли пунш?

Очите ѝ са се присвили и тя е извърнала рамене, за миг виждам как погледът ѝ минава покрай мен, сякаш гледа към някого или към нещо зад гърба ми.

— Ти последна година ли си? — пита тя.

— Аха — казвам. Накъде бие?

— Мислех, че си, да кажем, второкурсник.

— Е, бях — казвам, — *някога* бях.

— Хм — казва тя, — странно.

— Та да ти се обадя ли или...

— Не — казва тя, — аз просто не мисля да ходя на бала...

И си тръгва.

[1] Ксанаду — някогашната столица на Монголската империя, легендарна със своя блясък и великолепие, а името ѝ се е превърнало в нарицателно благодарение на поемата на С. Т. Колридж „Кубла Хан“.
— Бел.прев. [↑](#)

Един час по-късно, когато иззвъня последният звънец, пръв излетях от стаята. Втурнах се по средата на коридора, провирах се и отскачах, когато беше необходимо, а после хукнах по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. „Речник, речник, речник...“, мърморех си аз.

Стигнах до шкафчето си, натъпках учебниците в раницата, после коленичих и започнах да ровя из купчината листове и тетрадки, трупани на дъното от началото на годината. „Речник...“, казвах си. Коридорът около мен се пълнеше.

Знаех, че някъде там имам малък речник с меки корици, но не можех да го открия. После обезумях и почнах да ровя с две ръце, което именно предизвика свлачището, а то се оказа достатъчно голямо, за да ме накара да загубя равновесие за момент. Катурнах се на една страна точно когато Ейдриън Суифт отваряше своето шкафче — точно до моето, и аз си фраснах главата на вратичката му.

— Тречник! — казах аз.

— Джак! Съжалявам! — каза тя и коленичи до мен.

— Аз съм си виновен — рекох, потривайки главата си.

— Доста силничко беше — каза тя.

— Добре съм — отвърнах. — Обикновена драскотина. — В този миг съзрях речника си, открил се след свлачището.

— Трябва да вървя — казах и грабнах книгата.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита тя, но през това време аз бях наблъскал всичко обратно в шкафчето и с речника в ръка бързо се отдалечавах. Точно сега не ми се говореше с Ейдриън. Вече имах една мъчителна среща с момиче за деня. Всъщност никога не съм искал да говоря с Ейдриън. Знаех, че ме харесва, и тя знаеше, че аз знам, че тя ме харесва. Миналата година ме покани на танците на Сади Хокинс, а аз ѝ казах, че имам рахит. Това беше толкова неловка лъжа, че и двамата едновременно се изчервихме, а тя ми се извини, че ме е поканила. Оттогава избягвахме да се гледаме в очите, което беше истинско предизвикателство, като се има предвид, че шкафчетата ни

бяха едно до друго и бяхме в един клас по висша математика. Излязох от училище, разлиствайки речника.

Няколко минути по-късно вече се возехме към Коралвил в малкото комби на Пърси. Бях се свил отзад. Нямах сили да стоя изправен.

— Дайте да изброим нещата, които са по-кофти от любовния живот на Джак — каза Пърси.

— С други думи, доста кратък ще е тоя списък — рече Натали.

— Именно — рече Пърси.

— Не участвам — обадох се аз.

— Хубаво — каза Пърси. — Първо: малки дечица, изгубени в супермаркет.

— О, това е тъжно — рече Натали.

— Второ — продължи Пърси, — изгубените очила на баба ми се оказват на главата ѝ.

— Много, много тъжно — каза Натали.

— Трето — рече Пърси, — фактът, че Бърт и Ърни^[1] още се крият след толкова много години.

— Трагично — съгласи се Натали.

Пресичахме реката при Парк Роуд и аз погледнах във водата. Слънцето блестеше в реката и тази гледка обикновено ме трогваше, но днес ми изглеждаше далечна и неестествена, сякаш наблюдавах не самия пейзаж, а картина с неговото изображение. Или снимка на картината, гледана в огледалото, наопаки...

— Абе, знаете ли какво значи „трансгенетично“? — попитах аз.

— Трансгенетично? — рече Пърси. — Май го имам тоя диск^[2].

Натали каза:

— Няма ли нещо общо с това, дето едно време всички континенти са били едно голямо парче суша?

Тя си мислеше за Пангея.

— Не — казах.

— Защо ни задаваш гатанки, докато се опитваме да те кастрим заради любовната ти некомпетентност? — попита Пърси. — Ако си мислиш, че ще успееш да извъртиш разговора, грешиш.

— Точно така — рече Натали.

„Фантастичните трансгенетични сили на пролетта.“ Точно тази фраза казах на Памела. И други глупости бях казал, но тази ме тревожеше най-много. Нищо чудно, че я бях изплашил. Ако бях такъв откаченяк, докато я каня на бала, защо да си мисли, че ще съм по-нормален, като отидем на самия бал?

Оказа се, че „трансгенетичен“ е нещо, свързано с хромозомите и гените. Беше една от онези досадни думи, които, като ги потърсиш в речника, се оказва, че в обяснението им се съдържат думи, чието значение също трябва да търсиш в речника.

— Работата е там — казах аз, — че тя почти се съгласи и после си промени решението и ми отказа.

На предната седалка Натали се завъртя и свали слънчевите си очила — онези украсени с изкуствени диаманти очила, които не биха подходжали на никого другото. Тя се втренчи право в мен.

— Какво направи тя?

— Мисля, че отначало се съгласи. Сигурен съм. Напълно съм сигурен.

— И после размисли?

— Аха.

— Исусе Христе, Джак! — рече Пърси. — Само с един разговор успя да превърнеш „да“ в „не“?

— Май така стана — отвърнах.

— Това е удивително! — рече Пърси. — Това си е някаква свръхсила.

Натали попита:

— Ама какво стана в промеждутъка между „да“ и „не“?

Свих рамене. „Трансгенетично.“

— Казах й колко хубаво ще е да похапнем евтина торта.

— Да похапнете торта! — възкликна Пърси. — *Да похапнете торта?*

— А тя каза, че си мислела, че съм във втори курс. Мислела си, че съм по-малък.

— Като иска да си по-малък, бъди по-малък. Кажи й, че си в *трети* клас, ако трябва.

— Не го слушай — каза Натали.

— Защо да не ме слуша? Сравни моя любовен живот с неговия и после разправяй, че няма какво да научи от мен.

— Да — рече Натали, — но проблемът ти, Пърси, е, че си фалшив.

— Никого не искам да лъжа — казах аз.

— Слушай, Джак — рече Натали, — Памела Браун не е за теб. По-добър си от нея.

— Аз пък не искам да завърша гимназия и да съм целунал само едно момиче.

— Фалшив ли? — обади се Пърси.

— Тя прилича на щраус, Джак — продължи Натали.

— И няма да отида сам на бала — казах аз, — това е по-лошо, отколкото да отида със сестра си.

— Фалшив, а — размишляваше на глас Пърси.

— Можеш да отидеш с *моята* сестра — каза Натали.

— Но тя има-няма дванайсет.

— На тринайсет е — поправи ме Натали.

— Точно така! — рече Пърси. — В прогимназията е екшънът. И сетисфекшънът^[3].

— Знаеш, че е влюбена в теб — каза Натали.

— Направи го, Джак!

— Пише името ти с блестяща химикалка в тетрадките си.

— Давай! — знаеше си своето Пърси.

— Скоро ще й пораснат гърди...

— Може би даже преди бала... — рече Пърси.

Въздъгнах. Вече бяхме в покрайнините на Коралвил, а пред нас се простираха светофари, вериги за бързо хранене и минимаркети. Дупката в гърнето на колата сигурно беше станала още по-голяма, защото днес шумът бе по-силен от всякога и усещах как пулсира в слепоочията ми.

— Бриджит и Джаки! — подигравателно каза Пърси и натисна спирачките пред един светофар.

Натали откопча колана си, обърна се и се провря на задната седалка при мен. Цялата беше ръце, крака и руса коса. Непохватните й маниери бяха странно привлекателни. Протегна се към предната седалка и взе айскафето си, а после ми го предложи.

— Пий — рече тя, — да си доволен.

Отпих глътка, но беше твърде сладко, пък и без това не обичам кафе.

— Предавам се — казах.

— Това не съм го чула — каза Натали.

— Аз пък го чух — рече Пърси.

Завихме надясно към един голям паркинг и подкарахме към задната част на площадката. Пърси паркира и слезе, а Натали свали прозореца и двамата останахме по местата си. Беше ветровит ден, а в колата беше топло.

— Ти представляваш светата троица, която всяко момиче желае — каза тя. — Готин, умен, забавен. Не мисля, че го осъзнаваш.

— Дори това, което казваш, наистина да е вярно, каква полза? Не мога дори да си уредя гадже за бала. Има още няколко седмици, докато завърша гимназия, а съм още девствен.

— Девствеността идва и си отива. Не е кой знае какво.

— Девствеността не идва, а само си отива — казах аз. — Или си остава.

— Кажи ми — попита Натали, — може още да не си си уредил гадже, но колко момичета си поканил?

— Едно — отвърнах.

— Е, значи просто е време да поканиш следващото.

Скръстих ръце и въздъхнах.

— Схванах. Но си запазвам правото да съм кисел четирийсет и осем часа.

— Двайсет и четири.

— Ще съм кисел двайсет и четири часа, а после ще съм мрачен още дванайсет.

— Става.

Стиснахме си ръцете.

— Само че не съм сигурен дали имам сили да покана някоя друга — рекох. — Дадох всичко от себе си за това, което направих днес.

— Знам. Но го *направи*. И не умря от това.

— Мъничко поумрях.

Натали взе ръката ми, погали я, после рече:

— Джак, Джак, Джак. — После облегна глава на рамото ми. Поседяхме така минута в мълчание и аз се почувствах по-добре, отколкото преди десет минути. После вдигнах ръка и попипах болезненото място на главата си, където се ударих в шкафчето на Ейдриън.

В този момент предната врата се отвори и бабата на Пърси пхна главата си вътре — току-що измито и фризирано кълбо коса.

— Здравейте, деца — рече тя.

Натали се поизправи.

— Здравейте, госпожо Ковалски — отвърнахме двамата в хор.

Тя седна, а Пърси затвори вратата.

— Изглеждате чудесно, госпожо Ковалски — каза Натали.

— О — рече тя, махайки с ръка, — изглеждам, както си изглеждам, и това е всичко, което ще кажа по въпроса!

Пърси седна на шофьорското място и запали колата.

— Темата на деня е — каза той на баба си, — че Джак не може да си намери дама за бала.

Госпожа Ковалски се извърна и ме погледна. Беше жена с постоянна усмивка.

— О — рече тя, — тогава го разгласете, защото това момче си е чудна партия!

[1] Герои от кукленото шоу „Улица Сезам“. — Бел.прев. ↑

[2] Американската група „Нокътърнъл Емишънс“ има диск с такова име. — Бел.прев. ↑

[3] Satisfaction (англ.) — удовлетворение. — Бел.прев. ↑

На следващия ден — събота, точно преди пладне, си взех обедна почивка. Тълпата в търговския център беше кошмарна, така че направих кръгом и отидох в „Барнс и Нобъл“. Купих си кифла, която приличаше на храна за оцеляване, и се заogleждах за най-тихото ъгълче, което можех да открия. По ирония това беше детското сепаре — моето сепаре.

Докато ядях на масичка с детски размер, започнах да издърпвам интересни заглавия от лавиците и ги зачетох. Кифлата се натроши, когато я разчупих, така че я зарязах и продължих да си чета. Имаше голямо количество от обичайната детска литература, но изведнъж попаднах на книжка, озаглавена „Андалусия“. Беше книжка с картинки, с огромни страници. Отворих я. Беше прекрасна — наситените, вълшебни, акварелни цветове пресъздаваха подводния свят в един поток.

„Аз съм бебе“, казваше малката пъстърва.

На следващата страница: „Моят свят е под водата“.

На следващата страница: „Но има и други като мен“. Картинката представляваше просторно изображение на всевъзможни рибки, рачета, буболечки и костенурки в потока, а аз открих, че вътрешно тържествувам. Еха! Има и други като нея!

Масичката помръдна, аз вдигнах поглед и установих, че е дошла Фелиша Дийч.

— Здравсти, Джак — рече тя.

Работеше в кафенето, но все си намираше повод да се мотае в моята секция и да ми досажда.

— Как беше кифлата? — попита тя.

— Ошеметителна.

Тя се засмя. Беше някакъв пръхтящ смях.

— Ама ти не си я изял цялата... — каза тя.

Погледнах купчината от кифлен прах. Днес не бях гладен. И снощи не бях гладен.

Вдигнах рамене и потупах часовника си.

— Трябва да се връщам на работа след две минути — рекох. От нея винаги беше трудно да се отървеш.

— О, голямо чудо, аз и в момента уж работя, ама не съвсем — каза тя, като че ли доказваше каква е бунтарка.

— Не съвсем или съвсем не? — попитах, опитвайки се да я отегча с изтъркана шега.

Тя обаче се разсмя, все едно никога не я беше чувала.

— Това беше смешно — рече тя.

— Да, малко.

Усмихваше се, сякаш имаше някаква тайна.

— Видях обявата ти — каза.

— Обявата ми.

— Обявата ти.

— Обява? — казах.

— В мрежата.

— Обявата ми в мрежата? — попитах.

— Видях я.

— Хм — рекох.

Сега тя се усмихваше срамежливо, сякаш бяхме хлапета, приказващи си за нещо забранено.

— Работата е там — казах аз, — че и понятие си нямам за какво говориш.

— Напротив, имаш — рече тя и се усмихна още повече. Мислеше си, че флиртувам с нея.

— Наистина не знам.

— Знаеш.

— Не знам.

— Просто го играеш недостъпен — каза тя.

— Това е нелепо. Аз изобщо не съм недостъпен.

— Мисля, че е готино.

— Дай да се изясним — казах. — За какво точно говорим?

— За бала — рече тя. — Да си чувал за бала?

— Естествено, и какво?

— Обявата ти в мрежата. В „Сити Хай Уийкли“.

— В мрежата?

— Аха.

— „Сити Хай Уйikli“? — рекох. Знаменитият ни училищен вестник.

— Аха.

— Това ми прилича на шега.

— Вече ти пратих имейл. Така че няма нужда да ми отговаряш официално веднага. Само исках да установя контакт с теб, след като винаги сме били добри приятели. И се надявам на отговор.

— Проверяхах си пощата тази сутрин. Представа си нямам за какво говориш. Никаква обява не съм пускал във вестника.

— Случайно имам копие у себе си. Разпечатах го, понеже исках да го покажа на някои хора тук, на работата. Мисля, че е готино, дето сега се правиш на срамежлив.

Показа ми го. Под една моя снимка стоеше следното:

„Джак Грамър никога няма да се опита да ви опипва по дупето по време на бавни танци. Джак Грамър е джентълмен, притежава собствен смокинг и има превъзходен вкус за букети. Джак Грамър си търси дама за бала. Може би това сте вие?

Електронна поща:
НовотоМиГаджеЗаБала@yahoo.com“

— Вярно ли е? — попита Фелиша.

— Кое да е вярно? — казах аз, втренчил се в обявата.

— Че имаш собствен смокинг.

Тази обява не можеше да е истинска. Приличаше на нагласена. Изглеждаше като написана от десетгодишни момчета.

— Джак? — обади се Фелиша.

Ама чакай. Чакай, чакай, чакай. Това не беше истина. Не можеше да е. След цялата катастрофа с Памела от вчера, нямаше начин дори и един жесток бог да ми причини нещо подобно.

— Джак?

Размахах обявата. Размахах я бясно. Не знаех какво да кажа.

— Това е някакъв майтап! — изджавках.

Фелиша се усмихна. Мислеше си, че се преструвам. Оставих листа. Посочих думите.

— Кажи ми, че е майтап. Ти си го написала. Ти си го разпечатала.

— Шегуваш ли се?

— По дяволите, не мисля, че е смешно. Подло е.

— Но... — каза тя.

— Ти ли го измисли?

— Не. Кълна се.

— Беше в мрежата? Във вестника?

— Да. Вчера вечерта.

— Не съм пускал такава обява — рекох.

Отново погледнах обявата. Дори и снимката не беше хубава. Беше училищна снимка от миналата година — единствената снимка в живота ми, на която изглеждах кривоглед.

— Ако не си ти — попита Фелиша, — тогава кой я е писал?

Когато смяната ми свърши, оставих картоната си с отработените часове на бюрото на помощник-управителя. Погледнах към компютъра му. Помислих си: няма да се върне в офиса. Той никога не си стои в кабинета. Винаги е на предната линия. Няма да разбере.

Седнах, отворих браузъра и написах адреса.

— Ей! — каза някой зад гърба ми.

Скочих от компютъра и си ударих бедрото в плота на клавиатурата. Но се оказа, че е Фелиша, която също носеше графика си.

— Лошо момче — каза тя, — не е редно да стоиш тук.

Съгласи се обаче да ми е часови и да държи под око коридора.

Не отне много време. Две кликания с мишката и готово. Ето я електронната обява, целият свят можеше да я види. Беше в раздела за лични обяви на училищния вестник, което я правеше още по-смущаваща и очебийна. Обикновено, когато заредиш началната страница на вестника, се появяваше малък банер, на който пишеше „Актуални лични съобщения (0)!“. Никой идиот в историята на „Сити Хай“ не се бе оказал толкова тъп, че да пусне действителна лична обява в училищния вестник. Само че днес полето гласеше „Актуални лични съобщения (1)!“. Точно най-отгоре на страницата. И за да станат нещата още по-лоши, кажи-речи половината училище проверяваше уебсайта в петък вечер или събота, понеже точно тогава се появяваха видеоклиповете от глупавото петъчно проучване. Така че от миналата вечер насам стотици хлапетии бяха видели това „Актуални лични съобщения (1)!“.

Кликнах на линка с адреса на електронната поща отдолу и програмата автоматично отвори прозорец с адресирано писмо. И така, написах послание на НовотоМиГаджеЗаБала@yahoo.com. Вложих цялото си сърце и душа, целия си богат речник, творчество и находчивост. И всичкия си гняв — от вчера, от годините несподелен копнеж по Памела, от факта, че с никого няма да отида на бала тази година и че ще ми се смеят за абсурдната лична обява. Написах:

„Уважаеми НовотоМиГаджеЗаБала@yahoo.com,

Искам да ви изкажа огромната си благодарност, великодушний анонимни благодетелю, за интелигентната и благородна лична обява, която, уверен съм, ще се окаже крайъгълен камък по моя път към зрелостта.

Ваш покорен слуга, Джак Грамър

П.П. Ще ти избода очите със закачалка.“

Изпратих писмото и компютърът избибка, дарявайки ме с чувство на удовлетворение. Фелиша ме гледаше със страхопочитание от вратата, а после каза:

— А... ти разбираш ли, че си на компютъра на господин Корбин и току-що изпрати писмо от неговата кутия...?

Погледнах екрана. От обявата ми се усмихваше собствената ми снимка. „Ха-ха!“, хилеше се цифровизираният ми кривоглед образ, „Трансгенетично! Фантастичните трансгенетични сили на пролетта! Вие, сър, сте идиот“.

Когато излязох навън, се обадох на Дан от клетъчния си телефон. Той работеше в другия край на търговския център — в Бест Бай, и често ме возеше към къщи в събота. Свършвахме работа по едно и също време.

— Джаки, вече съм в колата и съм на път към теб, след около четирийсет секунди ще завия на ъгъла и ще ме видиш — докладва той.

Една от причините, поради които го харесвах, беше, че ми викаше „Джаки“.

— Десет и четири — казах аз.

— Ей — попита той, — чуваш ли уредбата ми оттам, където се намираш?

Заслушах се.

— Не, нищо не чувам.

— Чакай да я усиля. А сега?

— О, да — излъгах аз. Знаех, че това ще го зарадва. — Чувам я.

Яко.

— Взех си новия усилвател, за който ти разправях! Затова ме чуваш. Можеш ли да разпознаеш коя песен съм пуснал?

Казах му името на песента и той се засмя на триумфа на огромната си авто уредба. Естествено, не се сещаше, че не чувам песента през половината търговски център, а по телефона. Вярно, не беше най-умното създание, но Натали така си избираше момчетата. С Дан ходеха, откакто той завърши „Уест Хай“ миналата година. Разбира се, всички гаджета на Натали бяха много, много хубави и Дан не правеше изключение. Освен това се разбираше с всички и когато беше наоколо, човек се чувстваше като цяло по-добре, отколкото преди да се появи.

Качих се в колата му и част от лошото ми настроение моментално се изпари. Докато се качим на магистралата и се отправим към Айова Сити, вече му бях разказал за глупавата лична обява, после му показах и копието, което Фелиша ми бе позволила да задържа, а той го прочете и се разпищя:

— Това е гнусно! Гнусно! Гнусно!

Можех само да кимам. Много приятно беше да пици от мое име.

— Това е адски гнусно! — каза той.

— Знам — съгласих се.

— Чудя се кой ти причини това?

— Не знам.

— Кой те мрази толкова, че да направи това? Как може изобщо някой да мрази Джаки?

— Може би му се струва смешно — казах, — може би е някой, който не ме мрази. Просто мисли, че е смешно.

— О — рече Дан, сякаш му хрумна нещо. Качвахме се по Дубук Стрийт. — О-о.

— Какво о-о?

— Ами, ако е Натали?

Инстинктът му за хората понякога бе адски точен и веднага, щом го изрече, прозвуча вярно. На място. Или полу на място. Обявата беше малко грубовата, за да е написана само от Натали. Носеше отпечатъка на някое безкласово магаре, някой безмозъчен тъпак...

— И Пърси... — казах аз. — Натали и Пърси. Най-добрите ми приятели.

Оставих съобщение на клетъчния телефон на Натали. Използвах всички ругатни, за които можах да се сетя. После измислих и още няколко. А после продължих да ѝ оставям съобщения, като просто държах телефона си пред уредбата си и оставях да се извърти цяла песен. За мен двамата с Пърси бяха виновни до доказване на противното.

Пърси се измъкна по-леко. Знаех, че е излязъл с Пенелъпи и че няма клетъчен телефон. Дори не си направих труда да му звъня на домашния. Щяха да вдигнат баба му или дядо му и да искат да си говорим как върви училището. За пореден път щяха да питат кога ще намина да продавам орехи с цел набиране на средства за Френския клуб — нещо, което не бях правил от две години.

Поради липсата на по-добра и ползотворна идея, реших да напиша няколко дразнещи електронни писма на Натали. Влязох в мрежата. Имах писмо от някого, когото не познавах: МиниБикини242@hotmail.com.

„Здрасти, каубой. Каква е тая работа с бала, та подлудява всички? Вчера бях в «Уолгрийнс» и се кълна, че имаха списание със заглавие «Бални коси». Схващаш ли? Искам да кажа, че това специално журналистическо творение се фукаше, че съдържа не 100, а 101 забележителни цветни прически. Тра-та-та-там! Имаше и цяла статия, посветена на шапките за бала. Аз викам да ги оставим с фантастичните им бебешки шапки. Не ми трябва никакви смрадливи шапки. А косата ми пък си е достатъчно добре с моята прическа от «Суперкътс», много благодаря. И защо, защо му трябва на някого да ходи на бала, когато може да пропусне цялата тази работа и да отиде вместо това в Палачинковата къща и да си вземе от онези палачинки с парченца шоколад и усмивки от бита сметана? Пробвал ли си ги? Дявол да го вземе, това са щастливи палачинки.“

Какво, по дяволите, ставаше? Коя изобщо беше Мини-Бикини? И защо ми пишеше на личната ми поща? Глупавата обява в мрежата даваше адреса с НовотоМиГаджеЗаБала. МиниБикини обаче сигурно беше видяла обявата и после ме беше потърсила в указателя на училището.

После ми хрумна странна мисъл: ами, помислих си, ако обявата наистина *работи*? Ами ако момичетата почнат да ми се търпят?

Не, не. Това беше абсурдно. Това с МиниБикини беше случайно. Или нагласено. Просто част от шегата. Ха-ха, бива си те, Натали. За малко да се хвана.

Реших все пак да отговоря. Ами ако МиниБикини наистина съществуваше? Думите ѝ ми допаднаха. Беше адски добро писмо. Ами ако това беше дамата на сърцето ми? Ако? Препрочетох писмото. Щеше ми се да знам кой е това.

Канеше ли ме на бала? Познавах ли я? Дали веднага да не я попитам би ли дошла с мен?

Трябваше да продължа да играя, дори да се окажеше шега.

„Драга госпожице (Г-це? Д-р? Проф.? Посланик?)
МиниБикини,
Схващам, човече. Схващам. Говори ми.“

ДГ

Чух стъпки по тавана на стаята ми. Там горе беше кабинетът бърлога на баща ми. Затворих си лаптопа, излязох и се заизкачвах към тавана. Стълбите бяха стръмни, дървени и недовършени. Живеехме в голяма викторианска къща в края на „Айова Авеню“, в една къса, закътана уличка с големи дървета.

За да се добере до кабинета на татко, човек трябваше да пресече една недовършена част от тавана.

— Чух, че някой идва... — каза татко, преди да стигна до вратата му.

— Синът ти — рекох.

— Синът ми! — възкликна татко. — Не ми говори за синове! Аз нямам син!

Спрях на вратата.

— А, *този* син — рече татко.

— Откога преглеждаш тестове? — попитах го. — Приличаш на смахнат. — Той преподаваше английски език в университета.

— О, май че от съмване — каза той, — изпил съм девет чаши разтворимо капучино. — И протегна празната кутия за доказателство.

— Не знам дали това е нещо, с което трябва да се хвалиш — казах аз.

— Нито пък е нещо, което трябва да казваш на майка си — рече татко. Погледна си часовника. — Май че е време да ходим при Хета. — Щяхме да си правим пикник в двора на сестра ми.

— Време е — казах.

Изглежда ме, докато се взирах в заглавията на рафта с книги.

— Обикновено не ме посещаваш в кабинета — каза той, — какво има?

— Нищо, дълъг ден в офиса.

— Пак си бременен, *нали*? — Това беше една от любимите му шегички.

— Мислиш ли, че можем да идем у Хета малко по-рано? — попитах. Мислех, че ако съм заобиколен от семейството си, ще се разсея от бедствията на вчерашния и днешния ден.

— Разбира се.

— Ти кого си завел на абитуриентския си бал?

Той свали очилата си за четене.

— Знаеш кого съм завел на бала си.

Естествено, че знаех.

— Да, вярно, завел си мама.

— Първите два пъти, когато я поканих, ми отказа.

— Наистина ли?

— А после, на третия път, каза, че ако никой не я покани следващите два дни, ще си помисли.

— Това не го знаех.

— И на четвъртия път каза, че ще си помисли. Накрая каза „добре“.

— Ти как се чувстваше от всичко това?

— Като тъпак, момчето ми. Като тъпак. Но май това е идеята на бала. Поне при мен беше така.

Като стигнахме при Хета, двамата с татко заобиколихме къщата и отидохме в задния двор. Мама, която беше тук целия следобед, ни посрещна на входа. В края на двора Хета и другата ми сестра, Джейн, слагаха масите за пикника. Съпрузите им, Бен и Джери (без майтап)^[1], се суетяха около скарата. А общото люпило на тези две двойки — двете ми племеннички и двамата ми племенника — гонеха Пат, кренвиршоподобното куче. Когато обаче децата ме видяха, най-голямото от тях, Пери, ме посочи и нареди атака. Така аз се озовах повален от ръцете на дечурлигата, които ме накачулиха и се скупчиха отгоре ми със забележителна решителност и накрая ме притиснаха върху моравата. През това време пликчето с хлебчета за хотдог, което носех, беше необратимо сплескано приблизително до дебелината на портфейл.

Няколко минути по-късно вече бях в къщата на Хета и докато си миех ръцете, се погледнах в огледалото на банята. Видях отражението си, което изглеждаше леко кривогледо и само ми напомни за глупавата обява. Отидох в кухнята и помогнах на Хета и Джейн с храната, като усилено се опитвах да не мисля за обявата, за Памела и въобще за бала. Но това беше все едно някой да ти каже да не си представяш лилав слон или нещо подобно, а ти, разбира се, си представяш точно лилав слон. После Джейн изчурулика:

— Та като се подстригнах в сряда, Натали ми каза, че ще каниш някого на бала — рече тя. Натали работеше в салон, метеше пода и вдигаше телефона. — И какво стана?

— Не поканих никого — излъгах, — чакам някое специално момиче *мен* да ме покани.

Хета и Джейн се разсмяха.

— О, боже — каза Хета. — Сетих се как се обличахме като деца и карахме Джак да ни е кавалер за бала. Помниш ли, Джак? Сигурно си бил твърде малък, за да си спомняш.

Не. Спомнях си. Помнех как обличаха великденските си дрехи, слагаха много от мамините бижута и ми обясняваха как се аранжират букети. Правехме ги от цветя в собствения ни двор. После ми обясняваха как да ги покания на танц. Правех всичко, което ми кажеха. Да, може да съм бил едва на четири или пет, но всичко си спомнях: приглушените светлини, въртящите се на грамофона до прозореца

плочи, украсата от надиплена хартия и картонените звезди, които висяха от полилея в хола. Веднъж бяха получили разрешение да извадят всички стари коледни лампички и ги бяха окичили навсякъде. Все едно бяхме в някакъв различен свят. Спомнях си пунша от равни части „7UP“ и „Хай Си“^[2]. И как ме караха отново и отново да звъня на вратата и да ги чакам долу, докато слязат. Беше игра, която често играехме в продължение на около година и вероятно представляваше коренът на настоящите ми проблеми, защото истината бе, че страшно ми харесваше. Харесваше ми мисълта, че нощта на бала е нощ, пълна с вълшебство и възможности. Вярвах в бала отдавна, за разлика от повечето момчета, които скоро бяха чули за пръв път за него. И продължавах да вярвам. Не че някога бих го признал на когото и да е.

Отдавна трябваше да съм разбрал, че животът ми няма да е приказка. Не беше ли това урок, който трябва да научиш още в прогимназията: да осъзнаеш, че животът ти няма да е приказка, а по-скоро някакво зле замислено, немарливо направено и обикновено доста скучно телевизионно риалити шоу? Да, вече знаех. Знаех, че балът ще бъде просто танцова забава, организирана от групичка енергични интриганти с успех под средния. Но ако трябва да съм напълно честен, най-съкровено ми аз, онова, което все още си разговаряше с кучето и вечер си пожелаваше нещо при първата появила се звезда, продължаваше да вярва в бала.

Бях доста уверен, че ако този бал ми се изплъзнеше, без да предизвика някакво вълшебство, някакво романтично чудо, това ще е знак за предстоящите събития или по-точно, знак за това, че *нищо* не предстои.

Погледнах пакета със сплесканите от децата хлебчета за хотдог на плота и изведнъж всичко ми се изясни: това съм аз. А кой иска сплескани хлебчета? Никой.

Тъкмо щях да отговоря на Хета и да кажа, че всъщност *смътно* си спомням приказните бални постановки от детството ни, когато внезапно получих удар в бъбреците от Пери.

— Ау! — извиках.

Хета и Джейн се разсмяха.

— Имам си две гаджета! — извика Пери.

— Поздравления — рекох, потривайки гърба си. — Медал ли искаш?

— Може — каза той.

— Е, аз нямам истински медал, само исках да кажа... — Но нямах желание да му обяснявам що е сарказъм. Беше само на пет години.

Точно така, на пет: собственият ми племенник, на по-малко от една трета от моята възраст, имаше две гаджета, а аз никога не бях имал и едно.

[1] „Бен и Джери“ — популярна сладоледена компания. — Бел.прев. ↑

[2] Безалкохолни напитки. — Бел.прев. ↑

Къщата на бащата на Натали беше от онези големи постмодернистични кутии, вградени в стръмните склонове над реката. Беше къща, която просто крещеше „Аз съм голям адвокат“, и господин Шарп беше точно такъв. Къщата беше тясна и висока. Имаше четири етажа. Можеше да паркираш или в началото на склона и да влезеш в приземния етаж, или да караш до върха на хълма и да влезеш на най-горния. Натали прекарваше уикендите и летните ваканции с баща си. През седмицата живееше в дома на майка си, който се намираше само през две къщи, на върха на хълма. Къщата на майка ѝ беше ниска и широка.

Спрях долу при къщата и се обадох на Натали от клетъчния си.

— Ние сме горе — каза тя, — ела с колата. Вратите долу са заключени.

— Чакай, какво значи „ние“?

— Пърси е тук.

— Мислех, че е излязъл с Пенелъпи.

— Беше, но искаше да присъства.

— Кажи му, че ще му избода очите.

— Да, получихме писмото ти. Само се качи.

Запалих отново колата, завих по Роки Шор Драйв, качих се на хълма и паркирах на алеята пред горната част на къщата. Вътре Натали и Пърси седяха в просторната официална всекидневна. Цялата западна стена беше направена от стъкло и гледаше към една извивка на реката. Над хоризонта избледняваха последните петна от залеза.

— Моля, присъединете се към нас, господин Грамър — каза Натали.

— Няма да седна. — Приятно беше просто да си наопаки.

— Отпусни се, Мустафа — рече Пърси.

— Всъщност — добавих аз, — няма да седна, докато не ми се извините, а после да ми разкажете за странния мисловен процес, довел до тази шега с обявата за бала.

— Кажи какво искаш за пиене — каза Натали.

— Не съм жаден. Праведното ми негодувание убива всяка жажда!

— Слушай — каза Натали, — ако ще обвиняваш някого, обвинявай бабата на Пърси.

— Хубаво — казах, — проклета да сте, госпожо Ковалски, където и да се намирате!

— Помниш ли, когато ѝ казахме, че си търсиш гадже за бала и тя каза, че трябва да го разгласим?

— Имаше нещо такова.

— Е, направихме го.

— Да не би тя да написа тъпата обява и да я публикува в мрежата?

Не отговориха.

— Тя ли беше? — настоях. — Не! Защото не е идиот! Не е хахо!

— Хахо ли? — рече Пърси. — Какво значи хахо?

— Не знам — казах, — но знам, че по филмите англичаните наричат така приятелите си, когато се държат като идиоти.

— Съжаляваме — рече Натали.

— Не звучиш като да съжаляваш кой знае колко. Лесно ви е да ми се присмивате. И двамата имате връзки и се срещате с гаджетата си всеки уикенд, и ще ходите на бала, така че разбирам защо този майтап с обявата ви се струва толкова смешен.

— Наистина е малко смешен, като се замислиш — рече Пърси.

— Цял ден мисля! — извиках аз. Крачех напред-назад. Спрях. — Не мога да повярвам. Трябва да полегна. — И се опънах на килима, загледан в тавана.

— Искахме само да направим най-доброто за теб — каза Натали.

— Бяхме се разбрали! Щях да съм кисел ден и половина и после да поканя някоя друга.

— Виж сега, не ти повярвахме — рече Пърси. — Опитът ти с тези неща не ни вдъхна много увереност.

Надигнах се от пода и седнах в един огромен фотьойл.

— Това не ви дава право да се месите.

— Смятаме — каза Натали, — че това ще бъде полезно за теб. Вярваме, че е за твое добро. Направихме го, защото считаме, че е нещо, през което трябва да преминеш.

— Всички ще му се смеят. Всъщност, ще ми се смеят. Никой няма да вземе обявата на сериозно.

— Дотук имаме почти четирийсет отговора — рече Натали. — Сериозни отговори. — После отпи от содата си. Пърси я погледна.

— Всъщност четирийсет и пет — каза той.

Загледах се през прозореца към чезнещия залез. После погледнах ръцете си. Не бях сигурен как точно се чувствам в този момент. Вътрешно бях вцепенен точно както преди трийсет секунди бях изпълнен с гняв. Нещо щеше да ми се случи. Нещо ставаше.

— Четирийсет и пет? — попитах накрая.

— И очакваме още — каза Натали.

— Виждаш ли, Джак — рече Пърси, — трябва да се примириш. Трябва да оставиш нещата да си станат по реда.

— Ама кажете ми честно — рекох, — наистина честно. За майтап ли го направихте?

Те се спогледаха.

— Отначало да — рече Натали.

— Мислехме, че е смешно — каза Пърси.

— Ха-ха — казах аз, — дяволски забавно.

— Работата е там — каза Натали, — че се превърна в нещо истинско.

— Аз дори не *познавам* четирийсет момичета.

— Малко се безпокоим за теб, братле — рече Пърси, — догодина няма да сме наблизо. Всички сме се упътили в различни посоки. Ще си съвсем сам. Трябва да преминеш през това, да се научиш да бъдеш господар на себе си.

Кимнах. Имах склонност да се държа здраво за тях. Те бяха центърът на живота ми. Никога не бях ходил на купон без някого от тях. Най-безсрамно се опитвах да се намъкна в срещите им всеки уикенд, та да не кисна сам в стаята си. Всеки ден обядвах заедно с тях в училище. Да имам такива близки приятели означаваше да не се налага да полагам кански усилия да разговарям с други хора, да си създавам нови приятели, да каня момичета на срещи. Плаших се да остана без тях.

— Няма лошо да си малко уплашен — каза Натали. Дай й само да ми чете мислите.

— Не съм уплашен — възразих аз, макар че прозвучах като малко дете, което настоява, че не му се спи — и така само потвърждава обратното. — Още съм ви сърдит и... и... съм много жаден.

— Ами — обяснявах аз на Бриджит, по-малката сестра на Натали — най-хубавата ми връзка продължи трийсет и пет минути.

Двамата с Бриджит бяхме на първия етаж и играехме на пинбол. Аз бях на левия флипер, тя на десния. Пърси си беше тръгнал, за да прекара вечерта с Пенелъпи. Натали беше горе и правеше пуканки.

— И нека поясня — рекох, — *единствената* ми връзка.

— Момичето от летището ли? — попита Бриджит.

Погледнах я.

— Натали всичко ли ти казва?

Топчето мина право покрай флипера ми.

— Ей, майсторе, това беше твоето топче — каза Бриджит.

— Съжалявам.

— Значи си срещнал това момиче, докато си чакал полета... — подсказа ми тя.

— Аха. Разделихме си една кифла „О Бон Пен“^[1] и една кола.

— Каква беше?

— Към метър и седемдесет.

— Имах предвид колата, глупчо.

— Средна.

— Хм — рече Бриджит, сякаш разфасовката на колата разкриваше тайните на моя характер.

— И после тя ме целуна...

— По бузата?

— По устните, а после се качи на самолета си.

— За къде?

— Беше полет Делта 213. За Сан Франциско. Изход Б12.

— А ти къде отиваше?

— В Билокси. Да видя чичо ми Дюп.

— Дюп?

— Казва се Дюи, но всички му викат Дюп.

— А приятелката ти как се казваше?

Замрях.

— Джак? — напомни ми тя.

— Смешното е — казах, — че така и не я попитах как се казва.

Чух как Натали слиза по стълбите. Ударихме тройния умножител и топчето отиде в улея. После Бриджит направи един луд страничен удар, който отнесе последното бонус колче.

— Бяла магия! — каза машината за пинбол.

— Леле! Бриджит, най-добрата си!

— Най-добрата какво? — попита тя.

— Уловете светкавицата! — изкомандва машината.

— Ще поставим рекорд — рекох аз.

— Най-добрата *както*? — повтори тя.

— Най-добрата ми сестра — каза Натали, хрупайки пуканки до мен, — но само по подразбиране.

Докато карах обратно през Айова Сити в семейната „Камри“, започна да вали. Беше безшумен, ситен пролетен дъждец и можех да предскажа, че ще продължи цяла нощ. Улиците блестяха и аз свалих малко прозореца, за да мога да помириша дъжда.

Вкъщи паркирах в гаража и изгасих колата. Изчаках вратата на гаража да се затвори и поседях така в тишината. Чувствах се изморен. Беше дълъг ден. Ядът ми към приятелите ми ме беше изтощил. Може би бяха прави, че трябва да изляза с някои от момичетата, които бяха отговорили на обявата ми. Може би това беше магията на бала — една ужасна шега да се превърне в нещо хубаво. До бала имаше точно една седмица. Зачудих се: какво ли ще правя точно след една седмица?

[1] Верига пекарни в САЩ. — Бел.прев. ↑

Като се прибрах от Натали, се чувствах замаян и кисел. Малко нощно тичане — ето какво ми трябваше, така че си вързах обувките и излязох навън. Улицата пред къщата беше смълчана. Продължаваше да вали, дъждът тихо ромолеше по листата. Затичах се на запад, към центъра.

Да, бях много ядосан на Пърси и Натали. Бяха създали това положение, без да го обмислят. Но най-вече се дразнех на себе си. Защо нещата бяха стигнали дотук? Защо бях такъв неописуем идиот?

Претичах покрай стария Капитолий — златният му купол бе осветен от прожекторите, после тръгнах надолу към реката. Макар че беше събота вечер, градът бе тих, дори колежаите се бяха изпоприбрали. Чувствах се, сякаш градът е само мой и това ми харесваше. Може би проблемът беше у мен. Може би съм си роден самотник. Бях като някоя от онези маймунки по „Дискавъри“, които доброволно се отделят от племето и прекарват времето си, седнали сами на някоя скала, и се почесват. Докато стана на трийсет, сигурно ще живея в колиба в гората и единственият ми контакт с живите същества ще бъдат разговорите с катеричките, които ще ядат направо от ръката ми, и с птичките, които ще кацат на главата ми. За да изпълня ролята, щеше да се наложи да си пусна гъста брада, естествено, а местните ще трябва да ми измислят някакъв прякор. Човекът катеричка. Или Обитателят на колибата. Или Трансгенетичният нещастник.

— Джак?

Отърсих се от мрачните си фантазии. Сега тичах по пътеката край реката, а до мен тичаше още някой.

— Здравсти — казах. Изглеждаше ми позната, но не се сещах коя е.

— Аз съм Луси — каза тя. — От „Клуба на светулките“.

— О, здрасти! — Миналото лято непрекъснато се засичахме, когато тичахме по тъмно. Накрая взе да тича с мен. Наричахме го „Клуба на светулките“ — излизахме само по мръкнало. Луси беше

висока едва метър и петдесет, а косата ѝ беше опъната на обикновена конска опашка. Беше страшно готина — като момиченце, героиня от анимационен филм, и така и не разбрах защо иска да тича с мен.

— Не е ли страхотно, че най-после се стопли достатъчно, та пак да можем да тичаме посред нощ? — попита тя.

— Яко е — рекох — като пресен кетчуп.

— Пресен кетчуп? — каза тя. Засмя се.

— Имам предвид, нали знаеш колко готин може да е кетчупът, като отвориш ново шише.

— Сигурно — рече Луси, — не съм обръщала внимание досега.

Нито пък аз. Пресен кетчуп? Просто ми изскочи от устата.

Луси заговори за последната си година в университета. Опитвах се да я слушам, но бях твърде нервен, както в присъствието на почти всички момичета. Само мислех какво да кажа в отговор на нещата, които ми говореше, и как да съм добър слушател. От цялото това мислене изгубих нишката на това, което тя говореше, и изведнъж се стреснах, когато каза:

— Мислиш ли наистина, че трябва да кандидатствам това?

— О, да — казах, — определено. Предполагам. Искам да кажа, аз... аз веднъж бях... В смисъл, ти трябва сама да прецениш или... да откриеш себе си. Общо. И двете. За това става въпрос.

— И така може да се каже — каза тя озадачено.

Тичахме в мълчание.

— Изглеждаш ми малко унил — каза тя след малко. Бяхме тичали чак до градския парк и точно бяхме завили обратно към къщи.

— О, не, много съм си щастлив — казах аз.

— Човек трудно може да те разбере.

Свих рамене.

— Просто си мисля за нещо.

— За какво?

— За книги — излъгах.

— Много ли четеш? — попита тя. — Какви книги?

— Ъ-ъ... „Уотършипските хълмове“^[1].

— Не съм я чела.

— И аз — признах си.

— Но мислиш за нея?

— Аха — рекох, — мисля да я прочета. — Радвах се, че е тъмно, та да не види как се изчервявам.

— О — рече тя, — нека силата е с теб. И гаджетата.

След тази размяна на реплики се налагаше да избягам.

Казах й, че трябва да се отклоня от стандартния ни маршрут, понеже искам да пробягам няколко хълмчета по Дюбюк Стрийт. Така пътищата ни се разделиха.

Хълмчета, как ли пък не. Побягнах право към къщи.

За късмет спях като мъртвец. Събудих се по обяд, което беше впечатляващо късно, дори и за мен. Чувствах се фантастично. Взех си един бърз душ и се запътих надолу. Но на стълбищната площадка си спомних всичко — бала, Пърси и Натали, четирийсетте момичета... Настроението ми моментално се промени.

Пребърках хладилника с огромно раздразнение.

— Тук няма нищо за ядене бе, хора — извиках в тихата къща.

Само след няколко секунди мама отговори от далечна стая:

— Пълно е с храна! Вчера пазарувах!

— Нищо няма! — отвърнах. — Нищо за закуска.

Мама дошляпа в кухнята, гледайки ме нетърпеливо над рамката на очилата си за четене.

— Виж — рече мама, — ето го йогурта, който искаше да купя.

— Отказвам да призная, че изобщо някога съм те молил да ми купуваш йогурт. В йогурта има естроген.

— Не е вярно.

— Не ща йогурт.

— Хубаво, във фризера има от онези гевреци, които обичаш.

Издадох звуци като от гадене.

— Сам ги взе, не помниш ли? — попита мама.

— Хм... — рекох, потривайки брадичката си, сякаш усилено се мъча да си спомня.

— Има и плодове — каза мама.

— Плодове! — възкликнах. — Плодовете са репродуктивните органи на растенията!

Мама завъртя очи и се обърна.

— Не е ли и без това малко късничко за закуска? — рече тя и излезе от стаята.

— Никога не е късно за закуска — възразих аз. — Никога!

В кухнята се дотътри Флип, спря и ме погледна.

— Какво зяпаш, пикльо? — казах аз. Той се махна. — Ще те хвана, сладурче — извиках след него, — теб и малкото ти кученце!

Мама се върна.

— Кучето ли заплашваш?

— Гледаше ме странно — казах, — много странно.

— Ще ти направя омлет — рече тя.

Отидох при нея и я прегърнах. Благодарих и казах, че омлет звучи добре, но сам ще си разбъркам няколко яйца. Тя седна на плота за закуска и свали очилата си. Усмихна се.

— Винаги сме те наричали „детето, което няма нужда от поддръжка“ — рече тя, гледайки ме как чупя едно яйце. — Даже не трябва да ти готвя.

— Не мисля, че нямам нужда от поддръжка. Просто мисля, че след като сте отгледали Хета и Джейн, сте се размързеливили. Дори не ме питате къде съм бил нощес. Ти си лош, лош родител.

— Е, къде беше? — попита мама.

— У Натали. После отидох да тичам.

— Виждаш ли, няма защо да се тревожим за теб.

— Ами започнете да се тревожите, защото нещата ще се променят точно... — млъкнах и погледнах часовника си — ..._сега_.

— Не ти вярвам — каза тя, — ти си чудесно дете и много скоро ще се превърнеш в чудесен възрастен.

— Хубаво, но това човек да е чудесен означава ли, че *животът* му е чудесен?

— В крайна сметка да — каза тя.

— Запомни си думите.

С яйцата, димящи върху чинията ми, влязох в дневната и отворих един от шкафовете. Имаше цял рафт с фотоалбуми, всичките ясно надписани и подредени в хронологичен ред. Издърпах този, за който си мислех. Седнах по турски на килима и отворих албума. Имаше една снимка, която исках да видя. Само една.

Намерих я. Беше на повече от трийсет години, но образът беше ясен и контрастен. Беше снимка на родителите ми на техния бал и отдавна не я бях гледал. Изглеждаха млади, дори със странните си хипарски прически. Изглеждаха по-млади от мен. Освен това личеше, че някак си си принадлежат. Още не го знаят, но ще бъдат заедно през остатъка от живота си. Виждаше се, че са свързани.

Телефонът ми горе зазвъня. Изкачих стълбите с впечатляваща скорост, като умело се плъзнах по площадката както бях по чорапи. Стигнах до телефона точно преди да се включи гласовата поща. Беше Натали.

— „Млечната кралица“ — каза тя, — след петнайсет минути. Как ти звучи?

— Звучи ми като закуска — рекох.

Седяхме на лепкава пластмасова масичка между бензиностанцията и паркинга на „Млечната кралица“. Това бе вероятно едно от най-непривлекателните места в Айова Сити, където можеш да се насладиш на един сладолед. „Маркет Стрийт“ беше обикновено претъпкана, а „Дюбюк Стрийт“, на двайсет метра оттук, беше още по-зле.

— Да се залавяме за работа — рече Натали, след като изяде своето „Забележително парче“.

— Мислех, че се виждаме по приятелски — казах аз.

— Събуди се и посрещни реалността.

Пърси ровеше с лъжицата в дълбините на своята „Маслена буря“. Бриджит ближеше фунийка като моята.

— Тук сме, за да поговорим за обявата ти — каза Натали.

Обърнах се към Бриджит.

— Ти знаеше ли, че това спешно свикване „на сладолед“ е номер да ме хванат да говорим за това? — попитах я.

— Нищо не знаех — рече тя. Макар че ме съмняваше.

— Хубаво — казах, — давайте.

— Сто четирийсет и осем — рече Натали.

— Сто четирийсет и осем какво? — попитах.

— Отговора на обявата ти.

— И девет — обади се Пърси, без да вдига поглед от сладоледа си.

— Да, точно така — каза Натали, — един пристигна в последния момент.

Отворих си устата да кажа нещо. После я затворих. После пак я отворих.

— Сто четирийсет и девет? — изрекох бавно. — Не ви вярвам. Как изобщо е възможно?

— Знам — рече Натали. — Удивително, нали? Очаквам лудница от случки.

— Не — каза Пърси, — лудница от кучки.

— Ей — рече Натали, — не говори така.

— Съжалявам — каза той и погледна Бриджит. — Извинявай, Бриджит.

— Нищо — каза тя.

— Не разбирам — казах — защо толкова много момичета ми отговарят?

— Не се прави на скромен — рече Натали, — само снимката ти беше достатъчна, за да получиш толкова много отговори.

— Не е вярно. Изглеждам кривоглед. Пък и това, дето сте го написали, беше ужасно.

— Не обвинявай мен — каза Натали. — Пърси го написа.

Пърси кимна.

— Ама аз бих се пробвал да опипам дупето на гаджето си — рекох, — такъв съм си.

— Не, не би — рече Натали, — просто говориш напук. Сега си търсен, Джак. Просто го приеми.

— Просто така? Изведнъж? — казах аз. Натали само се усмихна. — А и дори нямам смокинг.

— Нямах ли от онези тениски, дето приличат на смокинг? — попита Пърси.

— Не съм носил такава от години.

— Както и да е — рече Натали, опитвайки се да ни накара да минем нататък, — ще те улесним. — Тя извади няколко листа хартия от чантата си. — Прекарахме сутринта в сортиране на писмата и подбор на част от момичетата. Много от отговорите не бяха от нашето училище. Имаше и от колежа. Повечето вероятно не ги познаваш. Все

пак ние направихме известно проучване, малко проверки. Обадохме се тук-там. Тези четирите са едно добро начало.

— Какво имаш предвид под „добро начало“?

— Че можеш за начало да излезеш с тях и да решиш дали искаш да отидеш на бала с някоя от тях.

Защо изведнъж това започна да ми прилича на *работа*? Защо ми звучеше като работа, която не желаех да върша?

— Надминали сте себе си — казах. — Още не съм се съгласил да излизам с когото и да било.

Натали въздъхна.

— Значи искаш на всичките да им кажем да те оставят на мира? Искаш да разочароваме почти сто и петдесет момичета?

— Да — казах. Опитах се да си представя как биха изглеждали сто и петдесет души, застанали един до друг, намръщени. Но не успях.

— Може би — обади се Пърси — трябва да изберем определен брой, а после Джак да се види с всичките и тогава да си избере. Да го направим така от самото начало и да кажем на всички момичета правилата. Така ще бъде още по-интересно.

— Звучи добре — каза Натали, — страхотна идея.

— Ехо? Казах, че не съм съгласен.

— Колко да изберем? — обърна се Натали към Пърси. — Двайсет?

— Хм — рече Пърси, — повече.

— Двайсет и четири — каза Бриджит. — Понеже до бала има седем дни, така че ще са двайсет и четири момичета за седем дни. Това звучи добре.

— Ей! Не им помагай! Бъди на моя страна. На моя страна!

— Двайсет и четири момичета, седем дни в седмицата — рече Пърси, — харесва ми.

— Слушайте! Как се очаква за една седмица да избере измежду двайсет и четири момичета?

— А, значи си съгласен? — попита Натали.

— Само питам.

— Виж — рече тя, — започни с тези четирите. Те вече знаят, че има съревнование. Ще се свържат с теб, за да си уговорите среща. Имат ти телефоните, адреса, електронната поща и седмичната програма. Те ще те намерят. Освен това препратихме отговорите им и

цялата лична информация към твоята поща. А ето ги и разпечатките, заедно със снимките. Някои са пратили снимки.

Прелистих купчината. Не познавах тези момичета. Е, с изключение на една.

— От наша страна — продължи Натали, — ние ще продължим да сортираме отговорите, които вече са налице, плюс всички нови, които пристигнат, и ще ти ги препращаме, докато не станат двайсет и четири.

— Ще го наречем „Списъка“ — каза Пърси.

— Много умно — рече Натали.

— С главно „С“ — поясни той.

— И все пак аз още не съм съгласен.

— Сто и петдесет момичета, Джак — каза Натали. — Те те харесват, наистина много те харесват. Помисли си. Опитвах се да ти кажа колко си готин и как трябва да каниш повече момичета на срещи, и ето, това е доказателството, че си добро парче.

— Направо си страхотно парче — рече Пърси. — Ще ми се и аз да бях страхотно парче.

Отново погледнах разпечатките. Усетих как устните ми се изкривяват в неволна усмивка. Помъчих се да изглеждам сериозен. Работата си беше сериозна.

— Разкарахте ли Фелиша Дийч?

— Да — каза Натали.

— Ами МиниБикини? — попитах.

— Кого? — каза Натали.

— МиниБикини. Някоя на име МиниБикини ми писа вчера. Хареса ми. Не я виждам тук.

Натали и Пърси се спогледаха.

— Не си спомням никаква МиниБикини — рече Пърси.

— Нито пък аз — каза Натали.

— Странно.

— Естествено, можеш да излезеш и с някоя, която не е в списъка. Но на твоя отговорност.

— Готово! — обяви Бриджит, сдъвквайки последното парченце от фунийката си.

А собствената ми забравена фунийка се топеше.

[1] Роман от Ричард Адамс. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Пърси ме остави пред къщата. Бях вкиснат, а сладоледената закуска се бунтуваше в стомаха ми. Докато вървях към вратата, видях мама да градинарства в страничния двор. Говореше с някого. Подадох си главата през храсталака.

— Ето го — рече мама, като ме видя. До нея стоеше момиче, което не познавах. Изведнъж ми се прииска да избягам. Кое, по дяволите, беше това момиче?

— Джак, това е Мелани — каза мама, — дошла е да те види.

— Здравсти, Мелани — казах аз, сякаш бяхме най-добри приятели. Тя беше дългнеста блондинка със самодоволна усмивка. Носеше тениска с надпис „ЗАЯДЛИВА“. Стоеше с ръце на хълбоците и аз незабавно добих впечатлението, че беше от момичетата, които в пети клас по време на игра на народна топка се целеха право в слабините ми.

— В списъка съм — рече тя.

— Какъв списък? — попита мама.

— Ъ-ъ, маркетинговия план на годишника — казах аз.

— Точно този — рече Мелани. Намигна ми. Сигурен бях, че мама видя.

— О — каза мама. — Е, тя много търпеливо те изчака. Но сега може да тръгвате.

— Да — каза Мелани, — давай да ходим да го изпланираме този годишник.

— Абсолютно — казах аз.

— Да планираме, докато посинеем — каза тя.

— Добре — казах аз.

— Да планираме като младоженци.

Мама си избърса челото.

— Защо не поработите в стаята на Джак? — предложи тя.

Двамата с Мелани тръгнахме покрай къщата.

— Майка ти не знае ли? — попита Мелани.

— Шт — казах аз, — дай да минем отзад покрай гаража.

— Гаража? Класика.

— Виж, аз...

— А какво ще кажеш просто да отидем в стаята ти, както каза майка ти? — попита тя.

Като че ли вече не се бях изнервил достатъчно. Като че ли не беше достатъчно смущаващо майка ми да ми има такова пълно доверие, че да няма никакви резерви по отношение на това да остана сам в стаята си с непознато момиче. Може би поведението ѝ се дължеше не толкова на доверие, колкото на факта, че никога не бях давал на родителите си повод да се безпокоят, че ще направя нещо скандално с момиче в стаята си или където и да е другаде на планетата. През ума им никога не бе минавала мисълта, че малкият им, не изискващ поддръжка, чудесен Джак би могъл да докосне момиче, освен в случай че момичето се нуждае от първа помощ.

В стаята ми тя затвори вратата.

— Добре, да видим... — казах. — Добре. Хубаво. Ти коя си? — Извадих распечатките, които ми беше дала Натали. Какво се очакваше да правя с това момиче?

— Мелани Франкел.

— Мелани Франкел... — казах, търсейки нейния отговор на обявата.

— На живо изглеждаш по-голям, отколкото на снимката — рече тя.

— Нищо не намирам — казах аз, преднамерено съсредоточен върху страниците. — Нищо не намирам тук.

Тя се приближи до мен.

— Не се безпокой за тези работи — каза тя, — просто поговори с мен.

— Добре. Става. В „Сити Хай“ ли учиш?

— В „Уест“.

— Хубаво — казах аз, кимайки. — Кой курс си?

— Първи.

— Аха, аха. И какви са ти хобитата?

Тя седна на пода, облегна се на леглото ми.

— Това интервю за колеж ли е? — попита тя.

— Не... аз... ами...

Тя потупа по пода.

— Седни до мен.

— Хубаво. Става. Това може. Няма проблем.

Седнах.

— Отпусни се — рече тя.

— Добре. И за това няма проблем.

— Сега ме целуни.

— Ха!

Тя се наведе към мен. Устните ни се докоснаха.

— Ух! — казах аз.

— Какво става?

Изправих се.

— Нищо... само дето...

— Глезиш се.

— Не, по-скоро се... аз...

Тя отметна глава, сякаш беше разбрала нещо.

— *Срамуваш се.*

— Просто не се наспах миналата нощ. Или нещо такова.

Изтървах закуската и ми се вие свят.

— За мен — каза тя — целуването е като лакмус. Като се целуна с някого, разбирам дали ме харесва.

— Да. О, да. Знам какво имаш предвид.

— Плаша те.

— Всичко е малко неочаквано.

— Защо постоянно ходиш напред-назад?

Не бях усетил.

— А, това ли? Просто се разхождам. Много обичам да ходя.

— Добре, ще го давам по-бавно. Ще бъда добра, честна скаутска

— тя посочи към прозореца. — Случва ли ти се да сядаш на покрива?

— Понякога.

— Хайде да го направим — каза тя.

Не бях сигурен, че това е особено добра идея, но тя отвори прозореца и излезе на покрива. Последвах я. Слънцето се процеждаше през листата и горе беше приятно и уединено. Краката ми обаче трепереха. Седнахме.

Хрумна ми нещо.

— Ти ли си МиниБикини? — попитах.

— Коя да съм?

— МиниБикини?

— Ако искаш, мога да бъда.

— Електронният ти адрес МиниБикини ли е?

— Не.

Флип подаде глава от прозореца на спалнята ми и тихо излая. Искаше да каже „обърни ми внимание“.

— Мрази, когато излизам на покрива — казах, — сякаш си мисли, че ще скоча или нещо подобно.

— Хм, кученце — рече тя, поглеждайки го. — Сладко е.

После се обърна пак към мен.

— А правил ли си го някога?

— Кое да съм правил? — попитах.

— Да скочиш.

— Да скачам оттук? Това е лудост.

Тя се наведе над ръба на покрива и погледна надолу.

— Колко е високо — попита тя, — три метра?

— Не знам — казах.

Пак се наведе към мен.

— Слушай. Харесваш ми. Сигурна съм. Ела на бала с мен, съгласи се веднага и мога да ти гарантирам, че двамата с теб ще се забавляваме цяла седмица. Дори не можеш да си представиш какъв бал ще си изкараме. Ще те превърна в съвсем нов човек. Всъщност, мисля, че си малко уплашен от това, което можем да направим. *Би трябвало* да си малко поуплашен.

— Ти дори не приличаш на момиче, на което му пука за бала.

— Тогава свиквай с изненадите.

И тя се изправи, приближи се до края на покрива и скочи.

— Боже мили! — извиках. Флип, откачил от вълнение, изскочи през прозореца и започна да лае като полудял по изчезналото момиче. Изправих се и се приближих до края на покрива. Мелани вървеше през ливадата. Не се обърна назад.

Аз си стоях на покрива и се чудех в какво съм се забъркал. Почесах се по врата и погледнах Флип. На вратата на стаята ми се почука.

— Джак? — извика мама от коридора. — Оставям ви две безалкохолни. И малко солети.

— Благодаря — извиках от прозореца. Ами ако двамата с Мелани бяхме в стаята и вършехме нередни неща? Мама ни хранеше, без дори да помоли да отворим вратата. Ето колко задръстен беше синът ѝ: нямаше нужда да се тревожи за такива неща. Вече го бях доказал: бях подплашил момичето. Бях я запратил през ръба.

Изпълзях обратно в стаята, затворих прозореца и после осъзнах, че Флип е още отвън. Гледаше ме през стъклото. Пуснах го вътре. После чух как някой отваря безалкохолно в коридора. Кой, по дяволите...? Кой крадеше безалкохолните?

Отворих вратата и видях Мелани, която най-спокойно пиеше студена напитка. Преглътна.

— Е, какво ще кажеш? — попита тя.

— Помислих, че си... — измърморих аз.

— Ще стане или... ще стане?

— Тъ, ще... или...

Тя повдигна едната си вежда.

— Това не е особено впечатляващо — каза тя. — Та значи печеля ли? Мой ли си тази седмица?

Начинът, по който го каза, с толкова дързост или наглост, или увереност, или каквото там беше, ме извади от потреса, в който бях изпаднал, като я видях отново пред вратата си. Искаше ми се да бях друг човек, да мога поне да мисля и да говоря нормално в нейно присъствие. Да мога да опитам нещата, които исках. Бях живял тук цял живот, но няхах достатъчно смелост да скоча от собствения си покрив.

Това, което излезе от устата ми, беше:

— Не вярвам, че всъщност това е правилната посока, която трябва да следвам понастоящем.

Това я озадачи.

— Отказваш ли ми? — попита тя.

Кимнах.

— Мислех, че си готин — каза тя, — но ти се оказа скучен и задръстен и отсега мога да кажа, че ще си останеш скучен и задръстен цял живот. А това е нещо, което не бих пожелала и на най-големия си враг. Така че, желая ти късмет.

Взе си още едно безалкохолно.

— Освен това — добави тя, — взимам си малко солети.
После си тръгна. С безалкохолното. И няколко солети.

Опитах се да уча, но не можех да се съсредоточа. Опитах се да играя на „Плейстейшън“, но все ме убиваха. Бях разочарован. Чувствах се особено. Сякаш Мелани ме беше набила. Бях уплашен и... и... *ми беше дискомфортно*, сякаш беше влязла в стаята ми и беше пренаредила всичко без позволение ми. Майната му. Голяма работа. Не ми трябваше никаква недопечена схема, че да си намеря гадже за бала. Не ми трябваша подобни унижения. Нямахше нужда да ми казват, че съм скучен и задръстен — и сам си го знаех.

И това ли ми беше втората целувка? Това кратко докосване на устните, преди да откача? Да, това беше. Това беше втората ми целувка. Просто бях удвоил броя на целунатите от мен момичета, но от цялата работа се чувствах нервен, разочарован и тъжен из основи. Нима не се предполагаше целуването да е прекрасно, естествено, трансцендентно преживяване?

Нямаше да я играя тази игра. Затова седнах с лаптопа си в очакване на по-добрата част от следобеда и написах няколко чернови на писма, които можеха да бъдат разпратени на всички момичета, отговорили на личната обява. Идеята беше да се разсея от моментното си положение.

Например:

„Уважаема засегната страна,

Благодаря за желанието ви да ми бъдете дама на бала. Очевидно сте забележителна и прекрасна личност и аз с нетърпение очаквах да ви опозная. Току-що обаче получих неприятни вести. Изглежда, покрай доброволната си работа с бездомни слепи имигранти съм хванал силно инфекциозна стрептонемиоза (чиито симптоми включват повръщане, припадъци и лош дъх) и съм под лекарско запрещение по отношение на всякакви социални контакти през следващите седем дни. Не ми е разрешено дори да говоря по телефона. Сервилни фашистки доктори!

С други думи, не мога да отида на бала. Това е разочарование за мен, но аз ще го превъзмогна, и съм уверен, че ще си намерите фантастичен кавалер за бала.“

Ваш приятел, Джак Грамър

Е, това нямаше да мине, даже и да го направех по-правдоподобно. Все пак не ставаше въпрос да се измъкна за цяла седмица от училище. Вторият ми опит се въртеше около смърт в семейството, а в третия твърдах, че съм обратен. Най-сетне сътворих следната прелест:

„Скъпа,

С вълнение и радост ви съобщавам за предварителния си годеж с Беатрис Шипър-Билингам, Би Би от Уинетка, Илинойс. Тя е чудесно момиче с вътрешно изящество, външна красота и изключителен интелект. (Както може би сте чули, тя спечели тазгодишния тийнейджърски турнир «Риск». Въпросът, с който победи на финала, беше: Какво са Авентин, Целий, Капитолий, Есквилин, Палатин, Квиринал и Виминал^[1]?)

Осъзнавам, че предварителният ми годеж ви заварва в неудобен момент и може да осуети плановете ви да ме придружите на бала. Поради заетостта си като модел, Б.Б. не може да присъства на бала ми. И макар Б.Б. да разбира, че аз трябва да се забавлявам на собствения си бал в присъствието на приятна личност като вас самата, нейните родители — и двамата високоуважавани хирурзи, ме помолиха да се въздържам от забавления, освен ако не съм с дъщеря им (в който случай молят да не се забавлявам твърде много). Сервилни фашистки доктори!

С други думи, не мога да отида на бала. Това е разочарование за мен, но аз ще го превъзмогна, и съм уверен, че и вие ще си намерите фантастичен кавалер за бала.“

Ваш приятел, Джак Грамър

(в близко бъдеще — Джак Грамър-Шипър-Билингам)

Ето това бе почти идеално. Беше величествено, но докато го препрочитах за последен път, ме споходи реалността. Този измислен годеж щеше да ми попречи въобще да отида на бала, а това изобщо не беше целта ми. Ами ако, чудо на чудесата, си уредях гадже без помощта на Натали и Пърси? Пък и хората щяха да искат да се запознаят с фиктивната ми годеница. За да се измъкна от тази каша, щеше да се наложи да инсценирам и фиктивна раздяла. Звучеше ми доста трудоемко.

От друга страна, ако този бал се оказваше такова главоболие, защо въобще да ходя? Какво толкова? Заложени бяха само надеждите и мечтите ми, но те отдавна бяха потъпкани, така че даже и да се окажат разбити за пореден път, пак щях да оцелея. А аз си бях работяга и адски добре пишех, затова щях да успея да сътворя достоверни документи в подкрепа на отказа си от фалшивия годеж без твърде много проблеми.

На вратата ми се почука, макар че беше отворена. Отново беше мама.

— Натали е на телефона — каза тя.

— А — казах, — благодаря.

— Какво му е на твоя телефон? — попита тя, подавайки ми слушалката.

Казах на мама, че цял следобед съм бил в мрежата и че сигурно батерията на клетъчния ми телефон е умряла. Но всъщност бях изключил всички телефони.

Допрях слушалката до ухото си.

— Къде се губиш? — попита Натали, преди още да й кажа „здрасти“.

— Тук съм си — признах си.

— О, разбирам — рече тя, — не вдигаш телефона. Много зряло, Джак. Много разумно.

— Ами те звъняха, пък на мен не ми се говореше с когото и да било.

— Няма да те оставя да се измъкнеш. Не и сега.

Разказах за Мелани Франкел. Как се опита да ме целуне, как скоочи от покрива, как после ме оскърби словесно и как накрая

открадна солетите.

— Независимо какво мислиш — каза Натали, — целуването няма да те убие. Ако не искаш да целуваш никого, защо изобщо искаш да ходиш на бала? Освен това Мелани е много готина, така че това не са уважителни причини да не я целунеш.

— Ама ти чуваш ли ме? Тя скочи от покрива!

— И какво от това?

— После се домъкна обратно и когато ѝ казах, че не проявявам интерес, стана злобна. Взе ми солетите! И... и... ами тя скочи от покрива! *Каква е тая?*

— Звучиш като да си малко влюбен в нея.

— Малко *не* съм.

— Можеш да казваш каквото си щещ, но аз ти се обаждам само да ти кажа, че съм „за“ това 24/7 повече от всякога. Знам, че започна на майтап, но колкото повече си мисля, толкова по-смислено ми изглежда. Много ще ти бъде полезно. Направо е *страхотно*.

— Само дето не мисля, че ще стане — казах аз.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Ти си много по-умен от мен, но не съм сигурна, че знаеш кой знае колко за тези неща. Това не е алгебрично уравнение. Няма един-единствен верен отговор. Мисля, че трябва да се пробваш, да се оставиш да получиш уроците, които може да ти даде.

— Майната ти.

— Защо?

— Права си.

— Естествено, че съм права — рече тя, — освен това ти се обаждам, за да ти кажа, че току-що пропуснахме още едно момиче през ситото и ти препратих информацията. Така че провери си пощата възможно най-скоро, защото имаш само седем дни. Една мина, остават двайсет и три.

— Лошо ми е.

— Чао, Джак.

Зяпах екрана на компютъра си и прекрасното съобщение за фалшивия ми годеж в продължение на петнайсетина минути, препрочитайки го отново и отново.

— Добре де — казах на висок глас, — добре, добре, добре... — И изтрих съобщението, включих отново клетъчния и обикновения си

телефон и седнах.

Замислих се за Пени Галагър, в която бях влюбен в седми клас. Ето това направих: замислих се за момиче, което не бях виждал от пет години. Имаше къса момчешка подстрижка и носеше износени дънки и маратонки, докато другите момичета вече започваха да си лакират ноктите и да се носят като уличници — психопатки. Пени твърдеше, че второто ѝ име е Радли, и можеше да свири с уста най-добре от всички. Можеше да свири силно и пронизително, можеше да свири тихичко и мелодично, можеше да изсвири каквото си поиска. Понякога в час по рисуване ме предизвикваше да ѝ кажа песен, която не би могла да изсвири с уста. Винаги печелеше. Помня как стоях пред голямата мивка в кабинета по рисуване и си миех ръцете, когато се появи тя и ми показа как си беше изцапала с въглен пръстите, понеже рисувахе с лявата ръка. Насапуниса се и така стояхме там, един до друг, и си миехме ръцете заедно. Четирите ни ръце се плъзгаха и се докосваха, а ние се смеехме. После си изплакнахме ръцете, смълчахме се, аз я погледнах и тя ми се усмихна, после сведе поглед, а след това пак ме погледна. Това, както осъзнах по-късно, е било моментът да я целуна — дори само по бузата, но аз не го направих. Не го направих, не го направих, не го направих.

Тя щеше да се мести със семейството си в Минеаполис през седмицата след приключване на учебната година, затова отидох в книжарницата за художествени материали и ѝ купих най-скъпия комплект от цветни, не размазващи се моливи, които можех да си позволя. Опаковах ги в хартия, която бях изрисувал с малки пеперуди, и цяла седмица всеки ден носех подаръка в училище, докато накрая последния ден, в последния момент събрах смелост да ѝ го подаря. Измърморих нещо, подадох ѝ подаръка и си тръгнах. Бях сложил бележка вътре и не исках да съм наблизо, когато я прочетеше. В бележката казвах нещо от рода колко е тъжно, че тя заминава, понеже я харесвах повече от всички други, които някога съм познавал, и че ако остане, може би щяхме да излезем заедно. Повече не я видях, но в края на лятото тя ми написа писмо, в което ме питаше защо не съм ѝ казал по-рано, че я харесвам. Писмото беше написано със синя химикалка, но следващото изречение — това след изречението, в което питаше защо не съм ѝ казал, че я харесвам, беше изписано с цветните моливи, всяка буква в отделен цвят, подредени като цветовете на дъгата.

„Аз те харесвах през цялото време.“

Това бе една пропусната възможност. Беше преди пет години и досега бях научил, че в моя свят възможности като тази не изникват твърде често. А не исках да пропусна още някоя. Просто не исках. Дължах го на Пени Галагър. Дължах го и на себе си. За това ставаше въпрос. В този момент взех решение.

24/7, ето ме!

Влязох в мрежата, за да прочета какво ми беше пратила Натали. Новото момиче се казваше Кели Кънингам и името ѝ ми беше познато. Беше ми пратила снимка как прегръща един много голям и много щастлив златен ретрийвър^[2]. Беше написала:

„Миналата нощ сънувах, че мога да свиря на пиано. Аз, разбира се, не мога. Не и в истинския живот. Но в съня си седях пред клавишите и свирех като виртуоз; не само това, но и композирах музиката на момента, и тя беше изключително красива. Работата е там, че се чувствах, сякаш няма граница между мен и музиката. Аз бях музиката и музиката беше мен, а пианото беше само начинът, по който се свързвахме.

1/1 така, разбирам, че това няма нищо общо с бала, но беше един от най-хубавите ми сънища и исках да ти го разкажа.“

Това бе всичко. Това беше съдържанието на писмото. Никакви аргументи защо трябва да избира нея. Никакви пози. Никакви хвалби. Никакъв жаргон. И най-вече, никакви усмихнати личица от двоеточия и скоби. Имаше обаче една изключително впечатляваща употреба на точка и запетая.

Отговорът ѝ беше много по-интересен от тези, които ми беше дала Натали тази сутрин, така че в новия ми дух на възползване от

добрите възможности незабавно написах писмо на Кели.

„Скъпа Кели,

За протокола, съвсем наскоро ме обвиниха, че съм скучен и задръстен. Преувеличено е, знам. Но в духа на пълното себеразкриване, се чувствам длъжен да ти го кажа, за да не таиш твърде големи надежди.

Кучето ми, Флип, ми каза, че би желал да се срещне с твоето куче. Видя снимката, която си ми пратила, и много се развълнува. Помоли ме да ти пратя негова снимка. Него никога не са го обвинявали, че е скучен и задръстен, но миналата година имаше бълхи.

Моля те, изпрати ми телефонния си номер, за да можем да поговорим.“

Поздрави, Джак

Прикачих снимката на Флип, протегнат във въздуха, прелитащ над едно фризби. Това ми беше любимата му снимка. Правеше го понякога — вместо да хване фризбито, да скочи над него.

Изпратих писмото, преди да успея да се разубедя, и задъвках нокти, защото не всеки ден ми се случваше да пращам флиртуващи писма на непознати момичета. После осъзнах колко глупаво е писмото. Колко тъпо звучи. Препрочетох го. Изобщо не ставаше. Изобщо не бях уцелил верния тон.

После телефонът иззвъня. По дяволите.

По някаква причина обаче бях готов. Донякъде.

— Джак на телефона — казах.

— Здравсти, Джак. Кели е. Кучето ми смята, че Флип е готин, но прилича на бавноразвиващ се.

— Права е.

— Хубаво — рече тя, — защото точно това й харесва. — После ми припомни, че в девети клас сме играли заедно в някаква пиеса. — Онази за състезателите по шах, дето се влюбват.

— А, да, „Шахматни двойки“.

— Единствената по рода си.

— Ти коя играеше?

— Треньорката Вероника Ръдърфорд.

— А, да. — Сега си спомних Кели. Беше готина. Забавна.

Попита ме дали искам да се разходим с кола на север, да видим „Полето на мечтите“ в Дайърсвил — истинското бейзболно игрище, където е бил заснет филмът^[3]. Казах, че би било чудесно. Разбрахме се да се срещнем след час. Тя настоя да кара.

След като затворих, сбърчих чело.

— Какво се случи току-що? — казах на висок глас. Преди десет минути почти не познавах това момиче, а след час щяхме да излезем на среща. Как стана това? Защо не се беше обидила от ужасното ми писмо? Какво се случи със стария Джак Грамър, този, който винаги се проваляше?

Е, реших аз, все още мога да прецакам всичко. Нека прецакването започне сега!

[1] Това са седемте хълма на Рим. — Бел.прев. ↑

[2] Породи кучета. — Бел.прев. ↑

[3] „Поле на мечтите“ — американски филм от 90-те. — Бел.прев. ↑

За да се намирам на работа, докато чакам, извадих чиниите от миялната машина. Изчистих си стаята с прахосмукачка. Изметох предната веранда. Сплесках няколко кашона за рециклиране. Напомпах гумите на колелото на мама. Измих купата за вода на Флип. И избърсах всички огледала в къщата. Както и огледалата и в двете коли. Всъщност, все още чистех огледалото за обратно виждане в „Камри“-то, когато Кели пристигна и избибка с клаксона. Беше с малка оранжева „Сивик“ — от онези сладурски колички от края на 70-те.

Слезе от колата и се приближи, а аз се представих и изтървах шишето „Уиндекс“ върху пръстите на краката й.

— О, боже, съжалявам — казах аз. Тя носеше чехли и имаше много малки нокти на пръстите на краката. Бяха лакирани в бяло.

— Чакай — каза тя, — *ще последва едно закъсняло „ох“*. — После вдигна пръст. След малко каза „ох“.

За да й се реванширам, измих и нейните огледала, а после ги избърсах.

— Тук има едно петънце — каза тя, посочвайки го, а аз се заех със страничното й огледало. Хубаво беше, че имах нещо за вършене, понеже не знаех какво да кажа. Сигурно е решила, че съм готин, с шишето „Уиндекс“ и прочее.

Потеглихме на север. Беше от онези хора в „Сити Хай“, с които посещавахме едни и същи часове, харесвахме едни и същи учители и тъй нататък, но пътищата ни рядко се пресичаха. В края на краищата училището си беше голямо. Затова говорехме за училище — с всекиго мога да говоря за училище. Вечерта беше чудесна и аз чувствах как се поотпускам. С Кели се разговаряше лесно, задаваше много въпроси и караше точно според ограничението за скоростта. Чувствах се малко като на ученически излет. Така ли се предполагаше да протичат срещите?

Стигнахме до Дайърсвил и отидохме пеша до „Полето на мечтите“. Имаше един баща, който хвърляше ниски топки на малката си дъщеря, а когато тя най-после уцели, топката отскочи съвсем малко

и Кели се направи, че се опитва да я хване, но я изтърва в последния момент.

— Нарочно го направи — казах, след като момиченцето обиколи базите, сякаш беше направило хоумрън.

— Не исках горкото момиченце да не успее при първия си сполучлив удар — рече тя.

Минахме покрай базите и излязохме извън очертанията. Скоро цялото гюле беше на наше разположение и аз попитах:

— Как ти се струва самият филм „Поле на мечтите“?

— О, ужасен е — рече тя.

Въздъгнах.

— Слава богу, че сме на едно мнение по въпроса.

— Кевин Костнър? Моля те.

— Говори ми — казах и по някаква причина след това стана по-трудно да разговаряме. Наближаваше залез и синьото небе над нас притъмняваше. Сега през полето духаше бриз и Кели скръсти ръце. Стеснявах се. Погледнах я, а тя ми се усмихна мълчаливо. Между предните й зъби имаше малко разстояние. Това ми харесваше.

На излизане от града си взехме бургери и ядохме, докато пътувахме. Така поне имаше какво да правим и мълчанието помежду ни не беше толкова неловко. Но после, докато ядяхме, започнахме да си разказваме истории за семейните домашни любимци през годините. По принцип бих се отегчил до смърт да слушам нечии истории за домашни любимци, но разказите на Кели бяха толкова топли и толкова забавни, че докато стигне до историята за деня, в който котката й Джеси Лий се возила в пикала на водопроводчика по целия път до Седар Рапидс, се смеех без прекъсване.

Карахме сред природата, нощта се спускаше над нас и вдигнахме прозорците, защото захладна, а цветовете на запад се разсеяха, после потъмняха и накрая изчезнаха. Започнахме да приписваме професии и вещи на животните си. Флип, решихме ние, беше системен анализатор, който обичаше своите „Докърс“^[1] и мебелите си от „Потъри Барн“. Харесваше ми как ключодържателят на Кели подрънква под стартера, а светлините на таблото осветяваха лицето ѝ и аз се чувствах щастлив.

Чувствах се и доста задръстен, понеже докато стигнем града, отново изпаднахме в мълчание, а аз си мислех какво да кажа и как да се държа, когато си пожелаваме лека нощ. В смисъл, не знаех как да придвижа нещата нататък. Сякаш ми липсваше някоя жизненоважна хромозома, която управлява тези инстинкти. Бях генетичен идиот. Нещо като „Х-мен“^[2], но със супер задръстеност вместо суперсила.

— Джак — каза Кели, когато спря пред къщи, — наистина не знам какво да кажа сега. — Кимнах. Преглътнах. Нима ми четеше мислите?

— Няма проблем — казах.

Ето я пред мен, казва същото, което аз си мисля. От това само я харесвах още повече, но не ми помогна да говоря по-гладко. Никога не ми беше хрумвало, че може да съществуват момичета, които да са точно толкова непохватни и странни в присъствието на противоположния пол, колкото и аз. Може би просто трябваше да открия някое от тях и всичко щеше да бъде наред! Може би Кели беше този човек.

— Знам, че си много по-готин от мен — каза тя, — в смисъл, страхотен си и мисля, че и кучето ти е страхотно, и дори да беше хванал топката на онова момиченце и то се беше провалило, пак нямаше да ти се разсърдя.

— Знам — казах аз. Знам ли? Какво знам?

— Но така или иначе, не ме бива да говоря такива неща, така че лека нощ и се надявам, че ще можем да отидем заедно и на други места. Някой път. Отново. Така де.

— Да — казах аз. И си седях така, загледан в таблото. Отворих и затворих жабката — изключително странно действие точно, в този момент, после казах „лека нощ“ и се опитах да ѝ се усмихна широко, докато слизам от колата, но тя май не видя това в тъмнината. Докато се отдалечавах, се почувствах глупав, безпомощен и тъжен.

Гледах я как се отдалечава.

„Тя някак си прилича на мен“, казах си и това ми прозвуча доста смислено, хареса ми да си го мисля. Чувствах се изморен от срещата заради всичкото това мълчание. Но имаше и една част от мен, която се чувстваше наистина свързана с Кели и с мен самия. Тя беше топла и забавна, а когато изпусна топката на момиченцето, знаех защо го прави.

Доста минути постоях в мрака пред къщата ни, преживявайки наново срещата, когато забелязах, че нагоре по улицата стои кола с изгасен двигател. Фаровете ѝ светнаха и тя тръгна към мен. Прозорецът се свали.

— Здравсти, Джак! — извика едно момиче отвътре. Бяха две момичета — едното караше, другото седеше на мястото до шофьора. — Гледай какво направихме!

Светнаха лампичката в купето, започнаха да се хият високо, вдигнаха си блузите и откриха гърдите си. На всяка от тях с дебел черен маркер грубо бе изписана по една буква. Общо на гърдите им се четеше „АКДЖ“.

— Вие в списъка ли сте? — попитах аз.

Продължаваха да се хият. Очевидно бяха пияни. Можех да го подуша.

— Извинете ме — казах.

— Джак! Джак! Джак!

— Вземи ни! — рече момичето зад волана. — Можеш да заведеш и двете ни на бала! Вървим в пакет!

— Не разбирам гърдите ви — отвърнах. Това бе изречение, което никога не съм мислил, че ще произнесе през живота си.

Те погледнаха надолу към гърдите си.

— О — каза пътничката, — гледай! — каза тя на другото момиче и посочи гърдите си. — На обратно сме! — Двете избухнаха в смях.

— Чакайте! Сега схващам — казах аз.

— Да си сменим местата — рече пътничката.

— Да!

Опитах се да осуемя начинанието, но без полза. След сума писъци и гърчене двете момичета най-сетне успяха да си разменят местата и отново показаха гърдите си. Сега буквите добиха смисъл: „ДЖАК“. Попитах ги как се казват. Да, една от тях беше в списъка. Отговорът ѝ на обявата беше много кратък и със свършена липса на интелект. Казах им, че ми е било приятно да се запознаем, но че за съжаление няма да мога да отида на бала с тях.

Докато се отдалечавах, те продължаваха да крещят:

— Ама ние сме в пакет! Получаваш ни и двете! В пакет!

В къщата почти всички лампи бяха изгасени. Взех си няколко курабии от кухнята и се качих горе. Твърде изморен бях, за да мога добре да обмисля нещата. Оставих курабиите и се строполих на леглото си. Опитах се да си представя лицето на Кели Кънингам. Почти успях, но не съвсем и това ме натъжи. Какъв цвят бяха очите ѝ? Не можах да си спомня. Май не ѝ бях задал достатъчно въпроси. Май не бях особено забавен. Дори не бях взел телефонния ѝ номер.

Чувствах се изцеден от деня. Две срещи за един ден. Добре де, може би по-скоро среща и половина за един ден. До днес бях имал две срещи за две години, а сега цялата тази навалица. Колко още срещи щях да имам през идната седмица? Още двайсет?

Ами момичетата с надписаните гърди? Имах ли нужда от подобни провокации? Не, нямах. Но ако щях да минавам през това 24/7, щеше да се наложи да се примиря с тези неща. Освен това, не беше *лошо* да видиш нечий гърди, нали? Никак даже.

В пощата си открих изненада. Отговор от МиниБикини.

„Драги Джак,

Трябва да повярваш. Просто трябва да повярваш, че всичко, от което се нуждаеш, е вече вътре в теб самия и всичките простотии, с които се занимаваш, са само проверка. Знаеш ли, балът няма никакво значение. Той е нещо фалшиво, натруфено, изфабрикувано. Илюзия. И ако очакваш да промени живота ти, се заблуждаваш. Но ти можеш сам да си промениш живота. Схващаш ли?

Това е всичко, което исках да кажа.“

Твоя, г-ца МиниБикини

Сякаш стоеше пред мен и ми говореше. Знаеше точно какво преживявам, точно как се чувствам. Изведнъж ми се стори, че отговорът на всичко — на бала, на моята непохватност — е *тя*. МиниБикини. Само да можех да я срещна...

Коя бе тя? Трябваше да узная. Може би тя беше дамата на моето сърце, може би щяхме да отидем заедно на бала и да останем неразделни до края на живота си. Седях, загледан в думите ѝ. Очевидно знаеше нещичко за мен. Но не беше Натали. Щеше да ми

каже, когато я попитах за МиниБикини. Плюс това, стилът бе малко по-изискан от този на Натали. Не можеше да е Памела. Това беше откачено.

Да не би да беше Луси, партньорката ми по тичане от „Клуба на светулките“? Но аз дори не бях споменавал пред нея за бала, нали?

Дали не беше някое друго момиче от списъка? Може би Кели?

Това, че не знаех коя е, ме влудяваше. Само да можех да я срещна, да разбера коя е. Щях да приключа с тази глупост 24/7 и да отида на бала с нея. Тя беше магията на бала, която щеше да ми се случи по един или друг начин.

Изведнъж компютърът избибка и се показва входящо съобщение. От МиниБикини.

МиниБикини: Джак Грамър

Гръм и мълнии. Ето я в мрежата, сякаш я бях призовал само с мисълта си.

Джакфлаш: МиниБикини?

МиниБикини: аз

МиниБикини: да

МиниБикини: а

МиниБикини: ти

МиниБикини: също ли?

Джакфлаш: Ехо?

МиниБикини: да вярваш

МиниБикини: или да вярват в теб

МиниБикини: аз вярвам

МиниБикини: аз вярвам

МиниБикини: и

МиниБикини: го знам

МиниБикини: и

МиниБикини: го чувствам

МиниБикини: и

МиниБикини: следователно

МиниБикини: е истинско

МиниБикини:

МиниБикини: сега

МиниБикини: и

МиниБикини: тогава

МиниБикини: (и двете)

Гледах как се появяват съобщенията, всяко съпроводено от избибкване на компютъра ми, и си я представях как, някъде в града, тя пише. Можех да *почувствам* думите ѝ, но не ги разбирах съвсем. *Попивах* ги. Тя общуваше толкова директно с мен както никой досега. Бях зашеметен от силата на това общуване. Бях загубил равновесие, но се чувствах прикован.

Само че какво да отвърна? Не ми беше пускала съобщение от поне една минута.

Джакфлаш: Ти ме познаваш?

МиниБикини: да, да

Джакфлаш: Коя си ти?

Без отговор.

Джакфлаш: В списъка ли си?

МиниБикини: не, не

Джакфлаш: А искаш ли да бъдеш?

Не отговори. Изпратих съобщението отново и зачаках, но нищо не се върна. Все още беше в мрежата, но...

Вдигнах клетъчния си телефон и набрах Натали. Даваше заето. Оставих ѝ съобщение на секретаря.

— КОЯ Е МИНИБИКИНИ! — казах. — Искам да знам! — И затворих.

Двамата с МиниБикини останахме в мрежата още двайсетина минути. Повече нищо не ѝ написах — страх ме бе да не разруша магията, да не я изплаша. Освен това не знаех как да отвърна на пламенната ѝ поезия. А и тя не ми написа нищо повече. Просто си висяхме, без да пишем повече съобщения. Накрая тя изчезна.

Когато изключих компютъра и станах, краката ми се бяха схванали от дългото седене по турски на леглото. А босите ми стъпала усетиха нещо бодливо на пода. Погледнах надолу. Трохи. Трохи от курабии. Бях оставил курабиите на пода, когато включих компютъра преди половин час. Бях забравил да ги изям.

— Флип? — Главата му щръкна нагоре. Беше се свил на кучешката си постелка. Погледна ме виновно. Или може би искаше да каже „не ме обвинявай, аз съм само едно малко кутренце“.

Както и да е, толкова съм бил погълнат от разговора с МиниБикини, че дори не съм забелязал как собственото ми куче

изяжда собствените ми курабии, по дяволите.

[1] Марка облекла. — Бел.прев. ↑

[2] Фантастичен филм. — Бел.прев. ↑

Не сънувах курабии. Сънувах торта. Гигантска торта. Беше кръгла, на няколко етажа и беше толкова огромна, че стоеше в средата на футболно игрище — това бе единственото място, което можеше да я побере. Отгоре бе покрита с черешки — голямо, вкусно поле от черешки.

От страничната линия наблюдавах как Пърси се появява върху някакъв странен кросов мотор. Завъртя се пред тълпата, а те го аплодираха и снимаха. От резервоара на мотора стърчеше огромен нож, висок метър и осемдесет. По този начин моторът малко приличаше на акула с много лъскава и много висока горна перка.

Самият Пърси беше облечен в блестящ парашутистки костюм и високи черни ботуши. Каската му беше черна. Подкара към мястото, на което седях, и аз се разтревожих, че може да ме помоли да се кача. Пригответх се да откажа, но той само извъртя гуми в торфа до мен и после препусна с бясна скорост към тортата. Какво, по дяволите, си мислеше? Тази торта не беше от ония, дето можеш да ги прескочиш с мотор! Това беше гигантска торта, от ония, за които се пишат песни, торта, върху която можеш да се плъоснеш от страхотна височина, без да се удариш. Торта с монументални пропорции!

(Само си представете фурната!)

Обаче той продължава напред. Моторът рече и очевидно се е насочил право към тортата. Когато я удря, глазура отхвърква, а хората сред тълпата се протягат да уловят изстреляните във въздуха глазуруени шрапнели. Онези, които са имали късмет да хванат нещо, го изяждат.

Погледът ми обаче попада върху мотора. Той моментално изчезва в тъмните вътрешности на гигантската торта, а ревят на двигателя му заглъхва и аз се чудя дали изобщо ще се появи отново. После осъзнавам какво се случва. Ножът на мотора разрязва тортата и аз наблюдавам как връхчето му, което едва се вижда, пресича необятната шир от блестящи черешки. Най-после ножът достига отсрещната

страна, ревът от двигателя се завръща и Пърси и моторът му излетяват от тортата.

Той реже тортата на парчета.

Процесът отнема няколко минути — трябва да направи дванайсет разреза през тортата. Тълпата става все по-екзалтирана. Харесва им повече и от футбол. Вече всички са опръскани с глазура и не аплодират, ами лижат глазурата от ръцете си, от яките си, от съседите си.

Когато всичко е готово и Пърси най-после изгася чудодейния си торторежещ мотор, налице са точно двайсет и четири парчета от огромната торта и аз гледам, парализиран от страх, как отбори момичета се втурват по полето, товарят отделните парчета върху огромни чинии на колела и ги търкалят към мен.

Двайсет и четири парчета...

Не! Не към мен! Не съм гладен. Вече преядох! Преядох!

Само че тортата се приближава все повече и повече. Подават ми гигантска вилица. Вилца с размерите на вила за сено. А тортата се приближава, приближава, приближава...

Ще трябва да я изям цялата.

И така, след подобен сън идването на понеделнишкото утро бе добре дошло. Пърси ме взе, както обикновено. Погледнах го подозрително.

— Здравсти! — рече той за поздрав.

Аз кимнах. Потеглихме.

— Торта — казах тихичко.

— Какво?

— Не обичам торта.

— Хубаво — каза той, — ще има повече за мен.

Въпреки десетгодишното ни приятелство (бяхме се запознали в Клуба на скаутите, когато двете ни самоделни колички бяха единствените, които не пресякоха финиша в дербито Пайнууд), двамата с Пърси идвахме от различни светове и се бяхме запътили към различни галактики. Той беше хлапе, отгледано от баба си и дядо си, принадлежащи към работническата класа, непрекъснато бито от по-големите си братя и не особено заинтересовано от училище. Аз, от

друга страна, бях отгледан от твърде образовани, чувствителни родители, глезен от сестрите си и твърд отличник. Той „мислеше“ да получи двугодишна степен от общинския колеж. След три месеца аз щях да се отправя към някой източен колеж. Той винаги се бе разбирал с момичетата, аз бях целувал само две. На него не му пукаше дали е готин и все пак беше, а аз исках да съм такъв, но от пети клас насам все не успях. И вероятно най-голямата разлика между нас беше — нещо, което наскоро осъзнах, — че Пърси не се страхуваше от нищо. А аз бях изкарал цялата гимназия в страх от всичко. Страх от провал. Страх от унижение. Страх от лош дъх. Страх да не ми се смеят. Страх да не съм различен. Страх, че може да не съм щастлив. Страх, че може да не ме харесват. Страх, че може да не знам кой съм и какво искам...

— Пърси — казах аз на влизане в паркинга на училището, — ти колко харесваш Пенелъпи?

Това не беше нещо, за което обикновено говорехме, и той ме изгледа странно.

— Искаш да я поканиш на бала ли? — попита той.

— Не, аз просто... просто... откъде знаеш, че тя е за теб?

Той сви рамене. Подминахме Сет Фрийлендър на тротоара. Пърси се наведе през прозореца.

— Ей, да го духаш, Фрийлендър! — извика той.

Сет направи вулгарен жест. Бяха приятели.

— Та какво попита току-що? — рече Пърси.

— Нищо.

— Слушай — рече той, — просто опитваш. Ако стане, стане. Ако ти се струва, че нещата са наред, значи са наред.

— Ами ако нищо никога не изглежда наред? — попитах аз. Нищо, освен да си сам, помислих си.

Той паркира на едно свободно място и дръпна ръчната спирачка.

— Разговаряме си хубаво, като майка и дъщеря — рече той.

Беше прав — начинът, по който си говорехме, беше абсурден.

— Дай да го погледнем от тази страна — каза той, — ти сякаш цял живот си живял в пещера, сега най-после си излязъл навън и си заслепен от слънцето. Почакай малко и ще свикнеш със слънцето. Дори ще хванеш добър тен.

— Хубава метафора — рекох.

— Не знам какво, по дяволите, е метафора, но благодаря.

— Разбирам какво искаш да кажеш — казах аз, — това е.

— Хубаво. А, между другото, ние двамата с Пенелъпи и вие двамата със Сара Шей излизаме на двойна среща след училище.

Споменаването на думата „среща“ накара ушите ми да зазвънят.

— Какво?!

— Познаваш Сара. Сега е в списъка. Супер, а?

Вложих цялата си воля, за да се успокоя. Поех си въздух. Издишах го.

— Аха — казах, — супер.

— Ще се срещнем тук след училище. И ще си изкараме най-яката двойна среща, нали? И никакви такива чувствителности, нали?

Посочих го с пръст.

— Ти си лош приятел — казах.

— Е — рече той, свивайки рамене, — не мога да угодя на всички. Кретен.

Докато вървах към училище, клетъчният ми телефон иззвъня.

— Ало?

— Здравсти, Джак. Кейли е.

— Кейли... — казах аз, понеже това нищо не ми говореше. Хубав миг беше, но после се сетих коя е. Беше нещо като пчелата царица на модната бригада. Беше от хората, които си се представяха на върха на училищната социална пирамида, но всъщност всички знаеха, че това изобщо не е пирамида, беше по-скоро локва. — О, здрасти, Кейли...

— Да, здрасти — каза тя, — чудех се, значи, дали вече си премислил нещата...

— Ъ... да, някои — рекох. Да, тя беше една от първите в списъка. Спомних си отговора ѝ:

„ТАНЦУВАЩАКРАЛИЦА171717@hotmail.com

Здрасти, Джак, Кейли Притчет е. Всички казват, че съм предопределена да съм кралица на бала, но мисля, че ще бъде ужасно неловко да отида без кавалер. (Чул си как Скот Брейдър си счупи глезена, като се подхлъзнал на бейзболното игрище, и ще трябва да седи в инвалидна количка две седмици. Сякаш мога да отида на бала с някого в инвалидна количка?) Ето защо ти пиша. Ако не ме

избереш, какво пък, ти губиш, но сериозно, не казвай на никого, че съм ти писала, защото, ако го направиш, аз ще отрека и без това няма да ти повярват. Не слагам снимка, защото съм сигурна, че знаеш как изглеждам. Помни, че ще те размажа като хлебарка, ако споменеш и дума за това.“

Снимката, която бе пратила с това писмо, беше на пухкаво бяло коте — очевидно, не на нейно собствено, а от някой календар.

Огледах се.

— Къде си?

— От другата страна на паркинга.

— Не те виждам.

— В „Туарег“-а^[1] си съм, естествено.

Огледах се, после забелязах джипа.

— А, виждам те. Защо не дойдеш да си поговорим очи в очи?

— Не!

— Ъ... добре.

— Наистина не искам да ме виждат с теб, докато не сме се споразумели за условията.

— Ласкаеш ме — казах аз.

— Ама ти не разбираш ли?

— Слушай, Кейли. Ето това разбирам: няма начин да отида на бала с теб.

Затворих. *Стори* ми се, че чувам приглушен гневен писък в далечината, сякаш някой пици в джип за четирийсет хиляди долара.

— Кой беше? — попита Пърси.

— Кейли Притчет.

— Дай ми я — каза той, посягайки към телефона ми.

— Защо?

Той го взе, влезе в менюто с входящи повиквания и натисна бутона. Чух как Кейли вдига.

— И още нещо — каза той, — аз ще гласувам за Къртни Бесър за кралица на бала, така че си го заври във величествения задник! — И затвори.

— Благодаря — рекох, — много ми помогна.

Той ми подаде телефона.

— Удоволствието беше мое.

Телефонът иззвъня.

— Не вдигай — посъветва ме той, — само ще ти крещи.

Оставих го да си звъни.

— Както и да е — каза Пърси, — много ми хареса как се представи. Надявахме се бързо да се отървеш от Кейли.

— Защо изобщо я включихте в списъка?

— Ами нали знаеш, разнообразие, избор. Знам, че ти харесват такива издокарани момиченца. Освен това тя ни подкупи.

[1] Модел „Фолксваген“. — Бел.прев. ↑

Останалата част от сутринта мина доста добре. Или поне по-добре, отколкото можеше да бъде. Имайки предвид, че това беше първият ден в училище след появата на глупавата обява, се боях, че всички ще ми се смеят и ще ме сочат с пръст. И някои го направиха.

В час по физика например се разделихме да работим по групи и Стан Папракийш се опита да ни обясни една проста формула за вероятностите, давайки следния пример: „Да кажем, че някой пусне лична обява в мрежата, много тромава и зле замислена лична обява, и получи, ами, два отговора, и от тези отговори...“. И тъй нататък. Накрая просто го попитах *той* с кого ще ходи на бала, а Стан отвърна, че няма да ходи, защото не му пука. Ванеса Джорген му се присмя.

Освен това някой беше написал с червило на шкафчето ми „Опидай ми дупето“.

Няколко души ме попитаха дали вече съм си избрал дама за бала, но бяха много мили. Повечето изглеждаха, сякаш изобщо не са чули за цялата тая работа.

А Кейли продължаваше да ми звъни и да оставя заплашителни съобщения на гласовата поща, така че се наложи да си изключа звука на телефона. Така или иначе, бях доволен, че съм я отблъснал. Продължавах да си мисля за това, което каза МиниБикини миналата нощ — че балът не може да ме промени, но аз самият мога да се променя — и ми се струваше, че да отблъсна Кейли е малка стъпка в тази посока.

По английски си драсках в бележника, опитвайки се да възстановя съобщенията, които ми бе пратила МиниБикини... „И го чувствам, и го знам... да вярваш или да вярват в теб...“ Беше омагьосващо, но не можех да си го спомня изцяло.

Между втория и третия час едно момиче се приближи към мен, докато си бях пред шкафчето. Беше висока колкото мен, с тъмна коса и очи като на кошута, може би с малко повече грим от нужното. Докато

вървеше, се поклащаше върху лилавите си обувки с огромна платформа и трябваше да се подпре с ръка на шкафчето ми, за да не падне. Беше много сладко.

— Джак? Аз съм Саманта Милигън. В списъка съм.

Аз протегнах ръка и тя я стисна. Докато ми стискаше ръката, видях, че трепери. Беше нервна. Очите ѝ се бяха разширили. Разбрах, че е по-малка от мен.

— Просто се чудех как върви — рече тя — и исках да ти дам телефона си.

В този момент голямата ѝ чанта се изхлузи от рамото ѝ и падна, а по пода се разпиля тесте флаш карти по френски. И двамата коленичихме и започнахме да ги събираме, без да кажем и дума. Тя се бе изчервила, а на мен ми беше жал за нея, но не знаех как да я успокоя.

— Коя година си, Саманта? — попитах.

— Първи курс — каза тя.

Подадох ѝ последната карта.

— Мисля, че е станало объркване — рекох, — трябва да си втора или последна година, за да влезеш в списъка. — Това си беше лъжа, но колкото повече я гледах, толкова по-малка и уплашена ми се струваше. Не можех да отида на бала с някого, който е по-уплашен и от мен самия. А не исках да оставя дълбок белег у бедното момиченце, като я отблъсна насред коридора. Реших, че да я отхвърля по формални причини ще е по-мило.

— О! — каза тя. — Съжалявам. Много, много съжалявам. Не знаех.

— Голяма работа.

Но докато тя се отдалечаваше, поклащайки се върху обувките си, ми хрумна нещо. Почувствах някаква връзка с нея, затова я повиках.

— Саманта. — Тя се обърна и застана насред коридора с объркан вид.

— Върни се — казах аз, помахвайки с ръка.

Тя се приближи с повдигнати вежди. Мислеше си, че ще променя решението си или нещо от сорта.

— Ти си МиниБикини — казах.

Веждите ѝ се смръщиха. Беше обърквана.

— Не... аз съм Саманта Милигън... аз...

— Нищо, разбирам — рекох, — просто има едно момиче, което ми пише анонимни писма и си помислих, че може да си ти, та трябваше да попитам.

— О — каза тя. Но още изглеждаше объркана и аз виждах как очите ѝ се пълнят със сълзи. Мислеше си, че след като вече съм я отхвърлил, си правя майтап с нея. Трябваше да се обясня по-добре.

— Ъ... ъ, всичко е наред — казах. — Тази МиниБикини, не я знам коя е и само питам, чудя се... Това е дълга история, но аз не...

Само че нямаше смисъл, тя вече плачеше, а звънецът предупреждаваше, че трябва да хукваме към стайте си. Та така, накрая аз все пак оставих дълбок белег у нея.

Пърси, Пенелъпи, Натали и аз обядвахме навън по моя молба. Казах им, че искам да ядем навън заради времето — беше топло, слънчево, идеално, — но всъщност просто исках малко тишина по средата на деня.

— *Кълна се*, Джак — рече Натали, вадейки домати от сандвича си, — *не знам коя е МиниБикини*. Ясно? — Натали носеше прекрасните си червени ботуши за дъжд, които само тя можеше да обуе (буквално и фигуративно казано) и които носеше само в слънчеви дни. — Ако имах и най-малка представа, щях да ти кажа. Макар че, за да съм напълно искрена, тя ми звучи като интригантка. Ако не иска да ти каже коя е, какъв е смисълът?

— Какви са правилата за срещи с хора, които не са в списъка? — попитах аз.

Пърси и Натали се спогледаха.

— Това е адски авантюристично, братле — рече Пърси.

— Като че ли другите са ти малко — каза Натали.

— Двайсет и четири момичета не са *чак толкова* много — обади се Пенелъпи. — Трябва да съм излизала с пет пъти повече момчета, преди да срещна Пърси.

За момент всички изгледахме Пенелъпи.

— Животът си е твой — каза ми Натали, — излизай с когото си искаш.

— Не — рече Пърси, — аз казвам, че трябва да се придържа към списъка. Мисля, че това е правилото.

— Ами ако има един жокер? — каза Пенелъпи. — Може да го използва, за да излезе с момиче, което не е в списъка.

Съгласиха се с това без моето участие.

— Защо изобщо се навивам да следвам тези правила? — попитах аз. — Всичките са измислени.

— Както и балът — рече Натали.

— Именно — каза Пърси. — Така че — на!

Сара Шей беше приятелка на Пенелъпи и беше част от оня бохемско алтернативен антураж, с който никога не се чувствах особено комфортно. Обувките им бяха по-готини от всичко, което някога бях притежавал. Не че не можех да си открадна чифт обувки за боулинг от „Колиниъл Лейнс“ или да си купя стари работнически обувки от „Гудуил“, но защо да го правя?

След училище Пърси ни закара всички до стената на Коралвилския язовир. Гледахме как водата минава под стената, после тръгнахме нагоре по пътя. Във въздуха се носеше миризма на риба, но тя отслабна с отдалечаването ни. Пърси и Пенелъпи се държаха като влюбени гълъбчета, което ме караше да се чувствам неловко, а Сара бе много мълчалива. Слязохме надолу към пролома с фосилите.

Представляваше нещо като широка, отмита от водите скала отстрани на стената.

След като поскитахме малко, аз се огледах и осъзнах, че Пърси и Пенелъпи са изчезнали. Бяха се усамотили щастливо някъде. Така че двамата със Сара бяхме останали сами.

— Не знам нищо за пролома с фосилите — казах аз. Това беше най-доброто, което успях да измисля.

— Не знаеш? — попита тя и лицето ѝ сякаш се озари. — Наистина ли?

— Наистина.

— Обичам пролома с фосилите. Сънувам пролома с фосилите. Понякога си мисля, че съм проломът с фосилите.

Очевидно бях уцелил нещо.

— Защо? — попитах.

И тя започна да лее поезии за широките, плитки морета, които покривали целия Среден запад преди милиони години. Били богати на

хранителни вещества и бъкали от корали, криноиди и брахиоподи. С течение на годините водата изчезнала и бавно се натрупала почва, която покрила някогашното морско дъно, дошла прерията, затичали се бизони, индианците палели високите треви всяка година, небето било широко и нощите — тъмни, а река Айова се виела между дърветата.

Тя направи дълга пауза, оглеждайки се към спускащата се вечер, но не бе свършила.

После, обясни тя, в средата на миналия век била построена тази язовирна стена и по-късно, през 1993 г. придошлата река прехвърлила стената, така че водата потекла по аварийния канал. Това се случвало за пръв път. Реката се носела с бясна скорост, чисто бяла вода се изливала с 530 кубични метра в секунда (а това ще рече 530 тона в секунда, каза Сара). И всичката тази кипяща вода отнесла около 5 метра от почвата и метър и половина от варовика. Когато приливът утихнал, се разкрило древното морско дъно, богато на фосили от други времена.

Тя ме разведе из пролома, показвайки ми най-хубавите фосили, вълнистите долни пластове на скалите, където някога много, много отдавна е текла вода, и един насип от почва от ледниковата епоха, останал недокоснат от наводнението, понеже се намирал точно зад една голяма скала. После ми показва дупките, където камъните в древната река Айова са вибрирали от течението стотици години и са изкопали собствените си ямки.

— Били са захванати тук — рече тя — и единственото, което им оставало, е непрекъснато слягане. Това и правели.

— Интересно — рече Пърси, изниквайки внезапно зад нас. — Щото и аз непрекъснато за лягане си мисля.

Пенелъпи го фрасна силно по рамото.

Спряхме на павилиона за сандвичи. Двамата със Сара си избрахме класическия „Кашу върху горещ ламаринен покрив“ и похапнахме на стъпалата на стария Капитолий. Сара отново се бе умълчала. Пърси и Пенелъпи си говореха, а аз се включвах от време на време. Двамата отидоха да се поразходят и Сара каза:

— Това е единственото място в Айова Сити, където можеш да дойдеш да гледаш залеза. Или поне най-хубавото.

Вярно беше, понякога и аз идвах тук точно по тази причина, особено през зимата. Гледката обхващаше не само голяма част от университетското градче в долината на реката, но и целия западен хоризонт, на който се очертаваше дългият и начупен силует на университетската болница.

Докато се скитахме без цел, вечерта настъпи. Карахме на запад през града, после на изток.

— Вкъщи имам нещо много яко — каза Сара, така че се упътихме натам. В мрака на задната седалка аз я погледнах отблизо. Имаше черна коса, която се спускаше надолу, права и блестяща. Шията ѝ бе гладка и красива, а очите ѝ бяха извити като на лисица. Дори в тъмнината виждах луничките ѝ — красиви съзвездия по бузите ѝ.

Живееше на Рочестър Авеню и ни накара да обещаем, че няма да гледаме, докато товареше нещо в багажника на комбито на Пърси. После помоли Пърси да кара обратно към реката. Така че се върнахме по Рочестър Авеню, минахме аптеката „Градчето на хапчетата“ („Градчето на хапчетата?!“ — възкликна Пърси, като минавахме покрай нея. Винаги го правеше. „Градчето на хапчетата?!“), прекосихме центъра по Маркет Стрийт, после пресякохме реката и паркирахме до голямата зала. Оттам отидохме до един от големите пешеходни мостове над реката. Сара носеше голям картонен цилиндър с дебелината горе-долу на моя крак, и аз се чудех какво ли има вътре. Тя помоли Пърси и Пенелъпи да изчакат в края на моста. После двамата с нея отидохме до средата на моста. Тя подпря цилиндъра на перилата, така че да сочи право нагоре и на мен най-после ми светна, че в цилиндъра няма нищо, ами самият той е това, заради което сме тук. Но какво ли беше това? После видях фитила.

Тя ми подаде кутийка кибрит и ме помоли да го запаля. Огледахме се. Наоколо не се виждаше никой. Запалих го.

— Бягай сега! — викна тя и се втурнахме към Пърси и Пенелъпи.

Тичахме един до друг, с всички сили. Осъзнах, че са ме въвлекли в нещо незаконно. Приближихме Пърси и Пенелъпи, а Сара каза, че трябва да се отдалечим още и ние се затичахме. Спряхме на брега на реката, на един хвърлей от моста. За момент ми се строи, че виждам малко пламъче в основата на цилиндъра, но после то угасна.

Нищо не се случи.

— Джак го запали — рече Сара. Не бях сигурен дали това изявление трябваше да хвърли вината върху мен, ако нещото не проработеше. Или беше по-скоро правна застраховка, в случай че бъдем заловени и разпитвани от университетската охрана. После пък ми прозвуча по-скоро като хвалба, сякаш се гордее с мен.

— Няма ли да избухне? — попитах.

— Мисля, че още виждам фитила да гори — каза Пенелъпи.

— Аз пък не — рекох.

— Гори — каза Сара.

— Това ще е яко — рече Пърси.

След още няколко секунди мъждукащото пламъче на фитила определено изчезна и аз бях съвсем уверен, че това нещо няма да избухне, но после се чу страховит глух звук „шууууууп!“, какъвто никога досега не бях чувал. Сякаш изсмука въздуха от дробовете ми. Една малка искрица се изстреля към небето и се изгуби.

— Това ли беше всичко? — попита Пенелъпи.

— Само почакай секунда... — рече Сара.

Всички гледахме нагоре, но нищо не се виждаше. По алеята ни подмина един студент и също погледна нагоре, опитвайки се да разбере в какво сме се вторачили.

— Мисля, че няма да избухне — каза Пърси.

— Хубаво — казах аз. Дишах тежко от спринта, ръцете ми трепереха, а Сара стоеше точно до мен. Докосвахме се.

— Почакай... — каза Сара.

— Много време мина — рече Пърси.

— *Още... една... секунда...* — каза Сара.

— Сигурен съм, че вече е изгаснало — рече Пърси.

— Всеки... момент... — каза Сара.

И тогава, на височина сигурно около хиляда метра, избухна експлозия с величествени размери. Мина около секунда, преди тътенът на фойерверките да достигне до нас. Това беше най-силният звук на всички времена и отекна нагоре и надолу по речната долина. През това време фойерверките се разгърнаха в огромни виолетови цветове и се разпръснаха из нощното небе. Бяха толкова ярки, че звездите изчезнаха. Реката пред нас заблестя, отразявайки фойерверките като огледало. Чувствах се притиснат между две разрастващи се експлозии, нещо като стереофонична бомбардировка.

В този момент Сара ме целуна, преди да осъзная какво става. Устата ѝ бе приятна и топла. А миглите ѝ галеха моите.

Пърси, все още загледан в небето, каза:

— Това не може да е законно!

В далечината свиреха автомобилни аларми.

Двамата със Сара довършихме целувката си и тя предложи отново да тичаме колкото можем по-бързо. Така и направихме.

Закарахме Сара. После Пърси ме остави вкъщи към единайсет часа. Постоях малко в задния двор, загледан в звездите. Мислех си за Сара. Знаех коя е от години, но в действителност не я познавах. А след днешната вечер се чувствах така, сякаш бях открил нещо ново и прекрасно, което през цялото време е било под носа ми. Мълчаливостта ѝ се дължеше на спокойствието ѝ. Това ми харесваше. А спокойствието ѝ криеше искри — ето това бе най-хубавото. Звездите ми напомняха нея.

В стаята ми, докато чаках компютърът да зареди, се сетих за клетъчния си телефон. Бях го изключил сутринта и после бях забравил да го включа. Проверих си гласовата поща. Освен двайсетте съобщения от Кейли Притчет, имаше едно от Натали и едно от Лора Гилден.

Лора Гилден! Спомнях си как двамата с нея ходехме за „номер или лакомство“^[1], когато сме били на шест или седем години. Бяхме с още три-четири деца и майката на Лора ни развеждаше из Айова Сити, и то само в най-богатите квартали. Аз бях Тийнейджър Мутант Костенурка Нинджа, а Лора беше принцеса. Сдобивахме се с огромно количество бонбони и в края на вечерта всички се връщахме в къщата на Лора, в която имаше стая за игри на приземния етаж, голяма колкото физкултурен салон. Подреждахме лакомствата си на килима и започвахме да ги продаваме. Едно по едно останалите деца си тръгваха, докато накрая оставахме само двамата с Лора. Продължавахме да търгуваме с лакомства, а аз осъзнавах, че малко по малко губя своите запаси от бонбони. Тя беше хитър търговец. В определен момент се съгласявах да приемам целувки срещу бонбони. Тя взимаше два-три бонбона от моята купчинка, после питаше за цената, която винаги беше една целувка. Тя ме целуваше нежно по бузата, прибираше лакомствата и после всичко започваше наново. На търгване от къщата пластмасовата ми тиква беше вече празна.

Сега, когато бяхме в гимназията, аз продължавах да съм своего рода тийнейджър-мутант-костенурка (всичко, освен нинджата), криех

се в черупката си, а тя беше една от принцесите на училището, установила пълен контрол върху своето социално царство. Беше красива и висока. А беше ли мила с теб, всичко бе прекрасно.

И сега беше в списъка. За секунда се почудих: защо, по дяволите, Лора Гилден ще иска да отиде на бала с мен? Най-добрият отговор бе: на кого му пука?

Измъкнах се от къщи и зачаках в края на пресечката. Тя ме взе точно в полунощ. Караше черна „Миата“^[2] и минахме през целия град със свален гюрук и силна музика. Над нас грееха звездите, а нощта бе почти топла — първата нощ от годината, в която нямаше нужда от яке. Говорихме за училище — за госпожа Мийд и изумителния ѝ гардероб, състоящ се от пуловери в нюансите между червено и оранжево, за Дилън Фриско, който седна на един молив и изпищя отчаяно, понеже всички знаехме, че оловото от моливите води до натравяне, за оня път, когато три питомни плъха избягаха в столовата. Най-вече се смеехме. Харесваше ми това, че макар Лора да бе едно от най-готините момичета в училище, продължаваше много често да мисли за неща, случили се толкова отдавна — по времето, когато, както и двамата се съгласихме, светът бе по-добро място.

Паркирахме на празния паркинг на кънтри клуба, под сянката на дърветата. Изразих своята загриженост, че сме тук, след като клубът е затворен през нощта, но тя каза да не се безпокоя и ме целуна по бузата. Това бе всичко. Бях готов да я последвам и накрай света.

Отидохме зад клуба, пресичайки посипаната с роса трева, и стигнахме до телената ограда на басейна. В тъмнината водата изглеждаше като черно стъкло, а в далечината чувах помпата. Преди да се усетя — и без моя помощ — Лора се метна през оградата и извика да я последвам. Изразих гласно тревогата си, че може да ни хванат, но тя нарече това глупости, защото не било забранено, баща ѝ бил един от най-важните членове на клуба и всъщност, ако искала, можела да вземе ключовете му и да минем през парадния вход. Но аз просто не можех да помръдна. Едно беше да се измъкнеш от къщи. Съвсем друго беше да нахлуеш в чужда собственост. Аз бях Джак Грамър. Не правех такива неща.

Погледнах я през оградата. Беше от малкото момичета в училище, които имаха наистина къса коса, харесваше ми, че е достатъчно самоуверена, та да не ѝ се налага да се крие зад завеса от коси. И имаше величествен римски нос. Другите момичета понякога ѝ се присмиваха за това, но за мен той бе абсолютно идеален.

Тя ми помахаше да отида.

— Какво? — изшептах аз.

— Залепи си бузата тук — каза тя, — на оградата.

След секунда го направих. Можех да се сетя какво предстои.

Отново ме целуна по бузата — през телената ограда, а в следващия миг аз вече се катерех по оградата. Не толкова грациозно, колкото Лора, но го направих.

Всичко бе като насън.

Свалихме си обувките и зашляпахме по мокрия бетон. Лора ми каза да седна и тръгна към сградата на клуба. После се появи отново с бутилка и две чаши. Абе тук не заключваха ли вратите? Тя седна на шезлонга срещу мен — коленете ни почти се докосваха — и наля две малки питиета.

— Не знам... — казах, държейки чашата с треперещи ръце, — аз...

Но преди да успея да обясня неохотата си, тя отново ме целуна. Значи така щеше да бъде. Това бе нейният стил. Тя отново използваше целувките за разменна монета.

— Спомням си, Джак — рече тя, — взимах ти всичките бонбони. Всичките.

Когато го каза, се почувствах различно. Почувствах, че мога да бъда различен човек, по-добър човек. Не можех да променя миналото, но можех да определя бъдещето си. Тя пресуши питието си и ме погледна право в очите. Аз подуших моето. Дори не знаех какво е. Имаше двайсетина грама течност на дъното на чашката.

Отпих. Беше все едно да пиеш жегата или огън. Прогори ме чак до гърдите, отначало неприятно, но после се превърна в една прекрасна, нежна, тлееща топлина.

— Виждаш ли — рече тя, — не боли.

Кимнах.

— Ти си Джак Грамър — каза тя — и нощта е твоя. Не бива да позволяваш нищо да те спре.

Полазиха ме мравки. Потреперих. Тя напълни отново чашата ми, аз я погледнах, изгълтах течността и в следващия миг тя вече седеше до мен на бетона, извърна главата ми и този път ме целуна по устата. Кратко. Нежно. Топло.

Не помня колко пъти ми допълва чашата. Седяхме един до друг, гледахме спокойния басейн и светлините на Коралвил, блещукащи в далечината.

— Ще плуваш ли? — попита ме тя след малко.

— Да плувам? — казах. — Плувам, плувам, плувам... — Думата си я биваше. Алкохолът ме променяше.

— Плувай. Просто плувай — каза Лора.

Наведох се над нея. Тя отново ме целуна по устата. Имаше вкуса на това, което пиехме, каквото и да бе то.

— Добре — казах аз.

Когато застанахме на ръба на басейна — тя по бански, аз по шорти — знаех, че съм пиян. Не чувствах зъбите си. Лицето ми гореше. Не можех да кажа къде свършва кожата ми и къде започва нощта. И най-важното, не бях нервен. Бях спокоен. Вътрешно бях спокоен като басейна отпред.

Стъпил на ръба на басейна, казах:

— Дай още едно.

— Добре — рече тя, усмихната, и ме целуна още веднъж. Целувката ми се стори нещо, което си спомнях, а не нещо, което в действителност правех. Изглеждаше много далечна. Приятна, но не идеална. Малко непохватна — може би в резултат на моята липса на опит, но не смуцаваща. После чух плясък и разбрах, че целувката е свършила, а Лора е във водата.

И аз влязох в басейна.

Много по-късно писах на МиниБикини. Излях всички подробности от деня. Разказах ѝ за Кейли Притчет. Разказах ѝ как травмирах Саманта Милигън. Разказах ѝ за двете си срещи — за пролома с фосилите и крайно незаконните фойерверки със Сара, а също и как плувах пиян с Лора. Изгубих нишката на това, което ѝ разказвах, толкова дълго писах. Сякаш думите се лееха. Продължавах:

„Вече почти не знам къде съм. Направо не мога да се позная. Спомням си водата и звездите, и Лора Гилден. Косата ѝ бе мокра. Носехме се. По водата. Носехме се. Смеехме се. Един самолет проблесна в небето и ние го наблюдавахме.

Късно е, нали? Много е късно.

Фойерверките се изстреляха. Мислехме, че няма да избухнат. Мислехме, че са се повредили. Но не бяха. Бяха невероятни. Лилави и ярки.

Сега всичко се е събрало в едно. Всичко е компресирано. Сякаш днешният ден е продължил цели десет дни. Сякаш последните три дни са били цял месец. Гледам какво правя — излизам с тези момичета — и някак не се вписвам в картинката. Има ли смисъл? Май не. Всичко стана толкова бързо, че дори нямах време да осъзная какво става. Какво всъщност става?

И какво толкова му има на целуването? Защо аз не го мога? Да не съм отсъствал от училище, когато са го преподавали? Може ли някой да те научи да се целуваш? Не го направих както трябва, знам си. Когато Сара Шей ме целуна, зъбите ни се удариха. Докато Лора Гилден ме целуваше, по едно време се засмя. Почти съм сигурен, че го направи. Никога не бих посмял да целуна Сара. Наложих се сама да го направи. А и Лора никога не бих целунал, ако не бях пиян.

Което донякъде съм и в момента. По някаква причина обаче пиша много ясно, нали? Мисля много ясно.

Не знам, МиниБикини. Не знам.

Коя си ти? Искам да те срещна. Искам да те опозная. Искам ти да бъдеш моя жокер. Чуваш ли? ИСКАМ ДА БЪДЕШ МОЯ ЖОКЕР.“

[1] По традиция в нощта на Хелюин децата се маскират и обикалят по къщите за „номер или лакомство“. — Бел.прев. ↑

[2] Модел „Мазда“. — Бел.прев. ↑

Пърси определено не беше човекът, когото копнеех да видя, щом се събудя. Рошавата му прическа. Зализаният перчем. Подигравателната му усмивка. Тениската му със заплашителни надписи. Визуално той не предразполагаше към приятно преминаване от съня към реалността.

— Брат, брат, братче — каза той, мушкайки ме.

Отворих очи. Стори ми се, че ги чух как скърцат като ръждясали панти.

— Абе, братле — рече той, смушквайки ме отново, — имаме програма.

— Не — казах аз. Само за тази дума можах да се сетя.

— Наистина — каза той и почука часовника си. — Имаме петнайсет минути.

— Ъ-ъ — казах аз.

— Успал си се. Родителите ти вече са излезли.

Смътно си спомнях как по-рано татко почука на вратата ми. Но родителите ми отдавна се бяха научили, че на сина им винаги може да се разчита и че няма нужда собственоръчно да ме издърпват от леглото.

— Изглеждаш ужасно — рече Пърси — и миришеш потресаващо. Какви си ги вършил снощи?

Ръждясалата „Тойота“ на Пърси се носеше към училище.

— Лора Гилден — крещеше той. — Уха!

— Стига си викал — казах аз, стиснал глава между ръцете си. Не ми харесваше в колата — всичко се движеше твърде бързо.

— Колко изпи?

— Не знам — рекох. Затворих очи, но продължавах да *чувствам* движението на колата, от което ми се повдигаше. Дупката в гърнето бе приблизително четирийсет пъти по-голяма от необходимото.

— Толкова много?

— Да, толкова. Дори не знам какво сме пили.

Огледах се с какво съм облечен. Сандали? С чорапи? И дънки? Да не би изведнъж да съм станал европейец? Пърси просто ми беше хвърлил някакви дрехи, преди да изхвърчим от задния вход. А и не бях сигурен дали съм си взел всичките учебници. Дори не бях сигурен дали съм си взел скапаната химикалка.

Телефонът ми зазвъня. Беше най-ужасният звук, който някога съм чувал. Седнах отгоре му. Спря да звъни.

— Не се чувствам добре — рекох.

— Виждам.

— Защо не си ми казвал никога да не пия?

— Мисля, че съм — рече Пърси.

Взех телефона и си проверих гласовата поща. Кой се беше обадил току-що?

„А, здрасти, Джак. Скот Брейдър е. Само исках, разбираш ли, да си поприказваме с теб, очи в очи. Мисля, че знаеш защо. Така че ми звъни, иначе ще те намеря в училище.“

Неволно потреперих. Премигнах. Нещо се разбунтува в стомаха ми. Скот Брейдър? Да си *поприказваме* със Скот Брейдър? Той беше постоянното гадже на Кейли Притчет, този, който бил прикован към инвалидна количка заради счупен глезен. Гласът от съобщението беше много плашещ — нисък и почти монотонен. Очевидно се обаждаше само за да си уговори час, в който да ме пребие до смърт. Очи в очи? Не беше ли това просто кодов израз за битка до кръвав завършек? Досадните обаждания от Кейли бяха спрели, но сега беше насъскала гаджето си.

Веднъж в столовата на началното училище Скот ме беше замерил с вилица, когато си направих много успешна шега с името му (*скотът* Брейдър) и вилицата така се заби в косата ми, че изглеждаше, сякаш се е забила в главата ми. Толкова се уплаших, че се разплаках и изтичах при учителката — съвсем уверен, че мозъкът ми изтича. Хванах се за краката й, сякаш беше мама. Скот си навлече неприятности и за отплата една седмица по-късно ме бутна от катерушката. Това

наистина беше единствената стигнала до насилие кавга, която съм имал с когото и да било, освен със сестрите ми. До ден-дневен внимавах да не си навлека гнева на Скот.

Едно нещо ми беше ясно: нямаше начин да му звънна. Щеше да се наложи да ме намери в училище, точно както заплашваше. Нямаше да го улеснявам. Поне така щеше да има свидетели на кончината ми.

— Натали ли беше? — попита Пърси.

— Никой — казах аз. Изведнъж ми стана студено.

— Да се върнем на разказа — рече Пърси, — кажи, как би описал характера на биологичното ти взаимодействие с Лора Гилденснощи?

— Никак — казах. Наистина, всичко от тази нощ ми бе смътно. Много ми бе харесало вниманието, с което Лора ме удостои, но не можех да си спомня много ясно за какво сме си говорили. Приличаше на среща, която в действителност не се е състояла, въпреки че махмурлукът ми бе доказателство за обратното.

— О, хайде, можеш да кажеш на Пърс.

— Не мога.

— Да не ми казваш, че сте ходили на нощно плуване, без да обмените телесни флуиди?

— Целувахме се, разбра ли? Не ми се говори за това. — Стомахът ми правеше някакви ужасни въртележки.

— Защо не? Какво ти става? Не искаше ли точно това? Не е ли това идеята? Целувал си се с две момичета за една нощ! Така че какъв е проблемът?

— Мисля, че ще повърна.

Пърси се усмихна.

— Първият махмурлук на бебчето ми... — рече той. — Яко.

За късмет прозорецът беше отворен. Наведох се навън тъкмо навреме.

След това се почувствах по-добре, но не много. Стомахът ми се бунтуваше. Имах тъпо и тежко главоболие, което ме караше да си мечтая за гробовна тишина. Очите ми бяха сухи, устата ми беше като от памук. Очите ми бяха кървясали и лютяха, а госпожа Сисеро, която ме подмина в коридора, каза, че едното изглежда по-голямо от другото.

Освен това мозъкът ми не функционираше. Влязох в час по математика и се опитах да внимавам. Господин Франкони бе в един от онези си дни, когато пишеше неистово по дъската и през цялото време говореше. Постоянно му свършваше мястото и се оглеждаше какво да изтрие. Когато това се случваше, търсеше нашия принос.

— Какво можем да изтрием тук? — питаше той. — Кое да убием? — казваше. После откриваше някоя диаграма или формула, посочваше я и казваше: — Свършихме ли с това, хора? Може ли вече да я убием, моля?

„Може ли да убиете *мен*, моля?“, мислех си аз.

Когато звънецът иззвъня, станах. Единственият начин, по който можех да изкарам деня, бе стъпка по стъпка. Някой ме потупа по рамото. Беше Ейдриън Суифт, съседката ми по шкафче, заради която отделях толкова много време в опити да я избягвам. Да бе, много честно. Давай, свят! Бях твърде слаб, за да избягам или да си измислям тъпи оправдания.

За капак на всичко, от вчера тя беше в списъка ми.

— Здравсти, Джак — рече тя, — исках да говоря с теб.

Дори не се опитах да се усмихна. Докоснах цицината на главата си, където се бях ударил на вратичката на шкафчето ѝ в петък.

— Работата е там — казах ѝ аз, — че отивам на бала с друга. Така че, това е. — Очевидно *можех* да измислям нескъпопосани оправдания. Една точка за Джак Грамър!

— О — рече тя.

— Какво да се прави — казах аз. И зачаках да каже нещо злобно, да ме попита как ми е рахитът или нещо такова. Но не го направи.

— Разбирам — каза тя простишко, — надявам се да си изкарате добре.

После си тръгна.

Почувствах се по-зле, отколкото през целия ден. Не обичах да лъжа, още по-малко някой толкова мил и скромнен като Ейдриън.

Освен това чувствах, че ми се повдига и съм гладен едновременно.

Вчера, по мрежата, се бях съгласил да обядвам със Силия Проктър. Изобщо не я познавах, но я бях гледал в няколко училищни

пиеси и определено беше страхотна актриса. Не ми се ходеше на среща по обяд в училище с кралицата на драмата, но, изглежда, каквото и да правех, не ми ставаше нито по-добре, нито по-зле, затова реших да отида. Ако имах късмет, нямаше да повърна обяда си.

Силия бе малко по-висока от мен, но това ми харесваше. Ако трябва да бъда точен, беше дългнеста. Имаше прегърбена стойка с приведени рамене, но в това имаше нещо откровено и симпатично. Имаше дълга кестенява коса, вързана на конска опашка, носеше протъркани на коленете дънки и нещо, което приличаше на колхозна фланела. Чудех се дали това не беше костюм за пиеса, която репетираше.

Седяхме сами навън до тенис кортовете и веднага, щом ѝ зададох въпроса над каква пиеса работи, сякаш се отприщи бент. Приказваше ли, приказваше. Погледът ѝ се беше фокусирал някъде във въздуха пред нея, а тя правеше драматични жестове, докато говореше.

— ... така че си помислих, че ако вместо да мислим за *конвенционално* подреждане и осветление на равна сцена, построим декори, състоящи се от няколко постъпателни „нива“ — като гигантски стъпала, бих могла да акцентирам върху идеята на текста за йерархията и класовото общество, особено по отношение на *моята героиня*. Не исках да играя твърде директно, така че се запитах как всъщност да *не играя*, да се *дистанцирам* от *представлението* и да се представя пред публиката по един нов начин. Знаех, че мога да го направя. Знаех, че съм се приближила до нещо подобно, когато играх в „Халиган“ миналата година, и... Ти гледа ли „Халиган“?

— Да — казах аз, — любимият ми момент беше...

— Е, значи знаеш как изобразих Синтия Деверо повече като *многопластова* карикатура, отколкото като обикновена героиня — което ми беше идеята, хрумна ми, докато гледах стари неми филми, както и да е, започнах да работя по въпроса как да „проектирам“ себе си, без да привличам вниманието върху *физическата* си форма, затова реших, че може би мога да...

— Да не привличаш вниманието върху физическата си форма ли? — попитах. От всичките ѝ приказки ми ставаше още по-лошо.

— Да, имах предвид... ти гледа ли ме в „Приземяване в Дайъруд“ миналата есен в театър „Ривърсайд“, нали знаеш, професионалният театър, не общинския и тия училищни глупости?

Бях чул въпроса ѝ, но просто се бях вкаменил. Не можех да отговоря, понеже виждах, че каквото и да кажа, ще доведе само до още приказки за нея, за нейните идеи, за нейното представяне и тъй нататък.

— Да, гледах го — казах — и ми хареса онази част, в която скатът се разпя.

— Значи знаеш как в тази пиеса се опитах да изобразя близнаците по начин, по който не... не... — Тя замлъкна. Остави сандвича си. — Скатът ли?

— Аха.

— За какво говориш?

— За пеещия скат.

— В „Приземяване в Дайърруд“ нямаше пеещ скат.

— Знам — рекох, — ама ми се ще да имаше.

— Да не се *опитваш* да ме дразниш?

— Ха! — казах аз. — Страшно смешно, като се има предвид, че го казва някой, който току-що отдели единайсет минути в монолог за себе си и великите си идеи, за брилянтното изобразяване на кръвосмесителни близнаци!

— Какво! Не мога да повярвам. Ти ме попита за пиесите ми — знаеше, че аз това *правя*, че аз това *съм* — а сега се оплакваш, че...

— Единайсет минути! — казах аз и почуках по часовника си. — Започнах да ти засичам времето, защото имах чувството, че точно така ще стане.

Тя се изправи и грабна раницата си.

— Не мога да повярвам, че ме убедиха да го направя — измърмори тя. — Съжалявам за положението ти и знам, че не бива да го споменавам, но не ми пука. Това очевидно не е оправдание, че си кретен.

— Какво?

— Не искаш жените да преуспяват. Мразиш да гледаш успели жени. Мислиш, че жените трябва да са само мажоретки и да те аплодират, каквито и глупости да правиш!

Тя тръгна към училище.

— Ти пък носиш колхозна фланела! — викнах аз.

После оставих ябълката си, свих се на една страна и изведнъж точно над главата ми прогърмя и заваля. Изсипа се проливен дъжд.

Беше ми трудно да помръдна. Лежах под дъжда, после чух писъци и как хората тичат и шляпат по паважа, бързайки да се приберат. Осъзнах се и също влязох в училището. Хвърлих остатъците от храната си и застанах до вратата, а от мен капеше вода. Чу се още една гръмотевица и дъждът се усили. Треперех.

Какво се бе случило току-що? Определено не си бяхме паснали. Какво обаче беше това, дето го каза, че съжалява за „положението“ ми? Не го разбрах. Защо каза, че не бивало да го споменава? Не звучеше логично.

Е, какво ми пукаше? Стига повече никога да не се налагаше да говоря с нея (или по-точно, *тя* да ми говори).

Градът бе утихнал след бурята. Тук-там лежаха големи клони от дървета. Въздухът беше тежък и топъл, но по приятен начин, и след като се прибрах вкъщи след училище, просто се излегнах на дивана в хола. Наричахме го погребалната зала, понеже беше много тих. После почетох, опитвайки се да наваксам малко от работата си в училище, която бях позарязал заради всичките тия срещи. После реших да изляза да потичам.

Върнах се обратно след две пресечки. Стомахът и главата ми още не бяха готови за тичане.

Изядох един банан, похвърлях топка на Флип десетина минути, после се качих пак горе и си проверих пощата. Имах две писма от нови момичета в списъка. Отговорих и на двете, като им казах, че вече съм решил да отида на бала с друга, но все пак благодаря. След като за пръв път бях използвал това извинение с Ейдриън Суифт сутринта, ми се стори, че е много лесно. Не беше истинско отблъсване (или измислено в моя случай). По този начин не изглеждах лошия. Не бях в настроение да ходя на срещи или да мисля за срещи, или каквото и да е от сорта, така че просто ги отхвърлях от самото начало.

Започнах няколко игри на „Дама пика“^[1] в мрежата и станах любимец на всички останали играчи, понеже лесно ми пробутваха дама пика. Съзнанието ми продължаваше да не работи и просто не можех да играя толкова добре, колкото обикновено, но не ми пукаше.

Спрях да играя и започнах да пиша на МиниБикини. Тя бе единственият човек, с когото ми се говореше. Не беше отговорила на пиянското ми писмо от предната вечер, но това не ми попречи.

Всъщност не знаех какво искам да кажа, затова с всички сили се мъчех да напиша нещо повече.

„Беше много яка буря, нали? Много гръмотевици, много дъжд. Радвам се, че отново е сезонът на бурите.

Днес не се чувствах особено добре. Може би си се сетила.

Имах ужасна среща с едно момиче по обяд. Тя говореше само за себе си и много жестикулираше и показваше «кавички». Страшно досадно. Скарахме се и тя ми каза, че я били уговорили да излезе с мен. После рече «Съжалявам за положението ти и прочее, и знам, че не бива да го споменавам». Не е ли странно? Не мога да го разбера. За какво положение говореше? Че трябва да мина през всичко това, за да си хвана гадже за бала ли? Защо обаче ще казва, че не бивало да го споменава?

Както и да е... Сега се чувствам малко по-добре. Ти как си?“

Джак

Пратих писмото и после се почувствах много гадно, понеже беше такова глупаво писмо. Нейните писма и съобщения бяха забележителни, а ето ме мен, същия скучен и задръстен Джак Грамър. Толкова беше дразнещо, че чак главата ме засърбя. Със сигурност щях да прогоня и МиниБикини.

Изведнъж обаче МиниБикини ми пусна съобщение. Погледнах екрана доста удивен. Не знаех, че е в мрежата.

МиниБикини: как се казваше

Премигнах. Какво питаше?

Джакфлаш: Кой?

МиниБикини: момичето с което си обядвал

Джакфлаш: А, Силия Проктър. Познаваш ли я?

МиниБикини: не, просто се чудех

Джакфлаш: О

Зачаках. Нищо. Започнах да се изнервям.

Джакфлаш: Супер.

Това ли беше най-доброто, което можах да направя?

МиниБикини: не се безпокой, тя е само 1 момиче, изглежда вчера си имал готини срещи. *Джакфлаш:* Май да.

МиниБикини: слушай, мислех си за тая твоя работа с целуването, това което трябва да направиш е да кажеш на някой приятел, някой с опит, някой, на когото имаш доверие

Джакфлаш: Само че на колкото повече хора казвам, толкова по-реален изглежда проблемът и все повече ме притеснява.

МиниБикини: мисля, че това е единственият начин

Джакфлаш: Права си. Много си умна. Права си. Ей сега ще се обадя на моята приятелка Натали.

МиниБикини: това е добра идея. чао, джак

Но трябваше да направя нещо по-добро. *Трябваше.*

Джакфлаш: Та какво ще кажеш да си моят жокер?

МиниБикини: не знаеш коя съм

Джакфлаш: ами кажи ми

Нищо.

Джакфлаш: Ти си единственият човек, с когото мога да говоря тези дни. Искам да те видя.

Тя неочаквано изчезна.

Очевидно я бях уплашил. Поклатих глава. Бях разочарован не само защото не искаше да се срещнем, но и защото ролята ѝ в разговора беше като на сестра — да ме съветва. Къде се дяна поезията от неделя вечерта? И все пак съветът ѝ беше добър. Вдигнах клетъчния си телефон и набрах Натали, после ме обзе паника. Какво правех? Наистина ли щях да си излея душата пред Натали, че не мога да се целувам? Какво щеше да направи тя? Да махне с вълшебната си пръчица? Затворих.

Вместо това звъннах на Пърси. Малко разнообразие, ето какво ми трябваше. Една вечер без срещи, без момичета.

— Ало? — вдигна слушалката Пърси. Обикновено вдигаше госпожа Ковалски.

— Пърс, Джак е.

— Здравсти, братле. Какво ново?

— Нищо ново няма. Абе искаш ли да поиграем на боулинг? Само двамата?

— Ей, отдавна не сме го правили — рече той. — Само че трябва да си стоя тук. Татенцето е болен и трябва да се навъртам наоколо. Обещах му да играем на домино.

— О? Как е той? — „Татенцето“ беше дядо му. Той бе един от двамата пазачи в училище. Нали знаете как във всяко училище има по някой стар портиер, когото всички обичат? Това беше господин Ковалски. Работеше в училище от 50-те.

— Ще се оправи — каза Пърси. — Ще ме разбие на домино, както обикновено. Не ми дава да използвам калкулатор.

Отзад се чу някаква гюрултия. Звучеше като бабата на Пърси.

— Какво е това? — попитах.

— А, баба готви цяла вечер, за да го накара да хапне. А сега му крещи, щото не иска да яде. — Господин Ковалски бе един от най-дребните мъже, които бях виждал, но ядеше като за трима-четирима с обикновен ръст. — А нали я знаеш баба ми: колкото повече храна остава, толкова по-нервна става, така че ям, колкото мога.

— Щастливец — казах аз.

— Да бе... — рече Пърси. — Не се притеснявай. Ще се видим утре.

След като му казах дочуване, останах да си седя в мрачно настроение. Беше ми кофти заради Пърси. Не защото трябваше да си стои у дома — той обичаше баба си и дядо си и винаги им помагаше, без да се оплаква — а защото дядо му беше болен. Ето, аз се притеснявам за бала и целувките, а Пърси се занимава с истинския живот. Както обикновено.

Отново набрах домашния на Натали, готов този път да оставя съобщение — само едно небрежно здрасти, обади ми се. Но вдигна Бриджит.

— Здравсти, Бриджит! — казах аз. Радвах се да чуя гласа ѝ. — Отдавна не сме се виждали.

— Здравсти, Джак.

— Натали там ли е?

— Излезе с Дан.

— С Дан — повторих аз. Почти всички му викаха така. — Хубаво, ще я хвана по-късно значи.

— Ей — рече Бриджит, — искаш ли да излезем да хапнем сладолед?

Шофирането на запад, към апокалиптичния залез след бурята, бе първото освежаващо и възстановяващо нещо, което правех за деня. Бриджит седеше до мен и търсеше радиостанция. Спря на една кошмарна поп станция, която предаваше някакъв пуберски хит.

Хвърлих й едно око, а тя си тананикаше думите на песента. Това ме подсети колко е малка всъщност.

Извън града голите черни полета бяха мокри от следобедния дъжд. По някои ниви се виждаха малки стъбла царевица, които изглеждаха като шевове по тъмно шотландско каре и чертаеха прави линии по хълмовете.

Бяхме се разбрали с Бриджит по телефона, че не ни се ходи много в „Млечната кралица“, така че решихме да отидем в „Сладоледената къща на Джон“ в Тифин, на петнайсетина минути от къщи. Когато пристигнахме и опитахме фунийките си, и двамата се съгласихме, че сладоледът е по-хубав от „Млечната кралица“. По-ароматен. По-леко се топеше. А шоколадовият сладолед наистина имаше вкус на шоколад, а не на прах.

— Ей — каза Бриджит.

— Какво ей?

— Защо не тръгнем да търсим най-хубавата сладоледаджийница в района?

— Сега ли?

— Не, това ще бъде продължително проучване — рече тя. — Мисля, че е удачно, като се има предвид, че лятото наближава. Предлятно проучване.

— Да го направим — казах аз и си стиснахме ръцете. После се върнахме към близането.

Когато свършихме, останахме да си седим с малките меки салфетки и не ни се тръгваше още. Бяхме жадни, така че взех две чашки вода. Гледахме как от време на време минава някоя кола или пикал.

— Изглеждаш уморен — рече Бриджит.

— Уморен съм. Но сега се чувствам по-добре.

Казах й, че съм се прибрал късно и че това разписание 24/7 ме убива.

— Звучи малко налудничаво — каза тя.

— А ти какво очакваш? Какво друго могат да измислят Пърси и Натали.

— Прав си.

— Изтощава ме.

— Знаеш ли, може да излизаш само с мен. Не си длъжен да ходиш на бала. Може да гледаме „Дяволчетата“^[2]. Да обикаляме сладоледаджийниците. Да играем на пинбол.

— Това е най-доброто предложение, което съм получавал — казах. — Надявам се да не се изненадаш, като ме видиш на вратата си в събота вечерта със смокинг.

— Ето това му е най-хубавото — каза тя, — дори няма да трябва да носиш смокинг, ако не искаш.

— Но *бих могъл*, нали?

— Да.

— Отлично.

Точно когато оставях Бриджит в къщата на майка ѝ, се появи Натали с Дан в неговия „Кавалиер“^[3].

— Ей! — викна ми Натали, изскачайки от колата на Дан. — Остави на мира сестричката ми!

— Тя ме покани да излезем — рекох, — аз съм жертвата.

— Да не мислиш, че и за секунда ще ти повярвам? — каза Натали. — *Дори за секунда?*

С това шегата приключи. Бриджит завъртя очи. Дан слезе от колата и ми махна. Беше само на три метра, но все пак ми махна. И аз му махнах.

Натали гледаше Бриджит. Присви очи.

— Ей, това е моето яке — каза тя.

Бриджит сви рамене.

— Трябва да *питаш*, преди да взимаш чужди неща.

— Да, *шефе* — каза Бриджит и влезе вътре.

Натали завъртя очи.

— Здравсти, Дан — казах аз.

— Погледни този часовник — каза той и протегна ръка.

— Уха — казах. Беше огромен часовник с огромна каишка. Приличаше на скоростомер, откъртен от таблото на някоя стара кола.

— Току-що го купихме — рече Натали. — *Много* е горд с него.

— Мисля, че е муци — каза Дан, възхищавайки му се. Често казваше „муци“, макар че никой друг вече не го употребяваше. Като се замислиш, никой никога не беше казвал „муци“.

— Това е най-големият часовник, който съм виждал — казах.

— Именно! — рече той, ухилен.

— Хваща окото — каза Натали.

— Как върви фиестата с гаджетата? — попита ме Дан.

— Горедолу.

— Чух, че си излизал с Лора Гилден.

— Аха.

— Ти си знаменит — каза той. — Ти си моят идол.

— Благодарение на Натали всъщност.

Той я прегърна.

— Тя ми е любимият идол на всички времена.

— Ау, стига — каза Натали, широко усмихната.

Двамата с Натали си казаха „лека нощ“. Както винаги, бяха много мили един с друг и беше малко неловко да ги гледаш. После той се качи в колата си и каза:

— Ще се видим друг път, Джаки. И бъди мил с дамите.

Двамата с Натали отидохме в нейната стая, тя се излегна и се заприказвахме, а аз неусетно започнах да ѝ разказвам всичко за вчерашния и днешния ден. За непохватните целувки. За махмурлука. За инцидента със Силия Проктър. Смяхме се на това и на странното изказване за хората, които работят усилено, само за да ми уредят среща. Наистина беше много смешно и Натали каза, че това е поредното доказателство, че Силия се опитва да направи драма от всяко нещо.

— Сега за целуването — рече тя, сменяйки темата. — Какво ще правим с това?

Зададе ми много въпроси относно опита ми с целувките и какви техники използвам. Даде ми и някои съвети, но нямах голяма полза от това. Беше твърде абстрактно. Все едно да се опитваш да научиш някого да кара колело по телефона.

— Със сигурност има и по-добър начин човек да се научи да се целува — казах аз, извън себе си от нерви.

— Всъщност няма — рече тя, — това се учи в прогимназията.

— Знаех си! Знаех си, че съм изтървал някой час. Записах се в оркестъра, вместо на целуване.

— Е, има едно нещо.

— Какво.

— Хм — тя се почеса по врата. — Хм, малко е странно. Трябва да ми обещаеш, че няма да изперкаш.

— Добре.

— Обещай да запазиш спокойствие.

— Обещавам. Това нещо включва ли риби?

— Не.

— Кукли? Трябва ли да целувам кукли?

— Не! Говоря сериозно.

— Добре, какво е?

— Може ние да се целуваме — каза тя.

— А? — не схванах аз. — Да се целуваме с какво? — попитах.

— *Ние* да се целуваме — повтори тя. — *Един* друг.

— О.

— Ти и аз. Аз и ти.

— О!

— Ние.

Спогледахме се.

— Не знам — казах аз.

— Хубаво де, просто размишлявам на глас — рече тя.

Кимнах. Свих рамене. После Натали сви рамене. Усмихна се нервно. Не беше в стила ѝ да се усмихва нервно. Поклати глава. Наведох се от леглото ѝ, на което седях, и си пристегнах връзките на обувките. Чувствах се неудобно.

— Ами... — каза Натали.

После и двамата избухнахме в смях.

— Ти и аз да се целуваме? — казах накрая. Продължихме да се смеем.

— Как можах да го измисля! — рече Натали.

— Дори не мога да си го представя!

Смехът ни заглъхна. Поседяхме. Но от приказките за целувките бях станал още по-нервен и май ми се искаше да остана сам, така че си тръгнах.

[1] Игра на карти. — Бел.прев. ↑

[2] Известен филм от 1985 г. — Бел.прев. ↑

[3] Модел „Шевролет“. — Бел.прев. ↑

— Ама нямаше ли да е адски странно — попитах аз. Бях си вече вкъщи и двамата с Натали говорехме по телефона. Бях си тръгнал от тях само преди петнайсетина минути.

— Не знам — каза тя, — не е нещо, което съм правила и преди.

— Ама... ама... — заеквах аз. Чувствах се неудобно.

— Добре де — рече тя, — погледни го от тази страна. Целувала съм много момчета и почти всичките не съм познавала толкова добре, колкото теб.

— Вярно.

— И почти всичките не съм харесвала толкова, колкото теб.

— Правилно.

— И почти всичките изобщо не са били готини.

— Давай.

— Ама ти не разбираш ли накъде бия? — попита тя.

— Донякъде.

— Защо не бива да се целуваме? — каза тя. — Къде е написано? Кое правило ще нарушим?

— Ами Дан? — попитах аз. — Искам да кажа, не мисля, че ще остане очарован.

— Не ти предлагам брак — рече Натали. — Всичко е само с цел обучение. Дан няма да има нищо против. Всъщност изобщо няма да му казвам, защото това е твоя тайна и аз искам да оправдая доверието ти.

— Аха...

— Много прилича на оня път, когато ти ме учеше да играя табла.

— Нещо такова... наистина — отвърнах аз.

Само че таблата е скучна игра и не включва физически контакт.

— Просто си говоря на глас. Мисля за теб. Така че... не знам. Защо не? До това се свеждат нещата. Защо не? На теб ти е нужна помощ, а аз мога да ти помогна. Затова са приятелите. Така че защо не?

— Защото е странно — казах.

— И животът е странен — възрази тя.

— Може ли да те опипвам? — попитах.

Тя се разсмя.

— Не.

— Много особено се чувствам от тази шега — признах си аз.

— Ще бъде, все едно ти помагам за домашното или нещо от сорта. Това ти е домашното: да се научиш да се целуваш.

— Май да.

— И не е нещо, което всички трябва да знаят. Защо изобщо да казваме на когото и да било?

— Имаш право.

— Така че, помисли си — рече тя, — само това искам да кажа. Не исках да те шашкам.

— Добре.

— Хубаво. Просто си помисли.

— Не, имам предвид, да го направим — казах аз.

— Наистина ли?

— Да. Така мисля.

— Кога? — попита тя.

Кога? Незабавно. Тази седмица имах гъста програма и колкото по-скоро станеше, толкова по-добре. Вече беше девет и половина, така че трябваше да го направим веднага, ако искахме да е тази вечер.

Къде? В моята стая. Натали категорично отказа да отида у тях, защото не искаше Бриджит да се върти наоколо, докато „работим“, и понеже, както каза тя, трябва да се усамотим някъде, където аз ще се чувствам удобно. Родителите ми изобщо няма да обърнат внимание, че двамата с Натали сме сами в стаята ми.

Докато я чаках да пристигне, крачех напред-назад. После малко си пооправих стаята. Флип ми вървеше по петите. Усещаше, че става нещо. Прибрах всички дискове по кутийките им. Пуснах си мръсните дрехи в коша. Затворих вратата на дрешника. Подуших си тениската, после облякох чиста. Слязох в банята и си сресах косата. Усмихнах се сам на себе си в огледалото, после реших да си измия зъбите. Доста любезно от моя страна. После си пригладих веждите. Измих си ръцете.

Седнах на бюрото си и се опитах да чета, но нищо не вдявах. Накрая се усетих, че препрочитам един и същи абзац отново и отново.

Когато тя потропа на вратата ми, сепнато вдигнах глава. Тя влезе, казахме си „здрасти“, свали якето си и аз видях, че и тя се е преоблякла. Носеше черни дънки и риза с копчета и къси ръкави. Беше много семпло като за нея. Обикновено видът ѝ бе малко издокаран, с леко колоритен или пикантен привкус. Но сега изглеждаше земна и сестрински настроена. Даже беше със стари гуменки. Никога не я бях виждал да носи гуменки, освен докато спортува, което ѝ се случваше не повече от два пъти годишно.

— Та така... — каза тя и седна на ръба на леглото ми.

Отидох да затворя вратата, после се върнах и седнах до нея. Флип седеше по средата на пода и любопитно се взираше в нас. „Кученце“ — рекох и нервно се разсмях. Станах, отворих вратата и помолих Флип да излезе. Той не помръдна. Обикновено ми се подчиняваше на момента. Тръгна чак след като го помолих за трети път, после затворих вратата.

— Не знам какво да правя с ръцете си — казах аз след няколко минути.

— Това ще си дойде от само себе си — каза Натали, — но засега сложи една тук — и тя постави едната ми ръка на хълбока си, — а другата — тук. — И постави другата ми ръка на гърба си, между плешките. В това положение лицата ни силно се приближиха. Страните ѝ изглеждаха по-розови от обикновено. Но не можех да разбера дали се е изчервила или просто е с грим.

— Сега опитай отново — рече тя.

Наклоних се напред, съкращавайки няколкото сантиметра помежду ни, и докоснах устните ѝ с моите. Беше пасивна и непохватна целувка.

— Чакай — рече тя, отдръпвайки се. — Помни, че целуването не е натискане.

— Аз натисках ли?

Целунахме се отново.

— Нито пък зъби — каза тя, — не става със зъби.

— Виждаш ли, безнадежден случай съм.

— Дай да подходим от друг ъгъл.

— Казах ти, че не мога. Предупредих те.

Целуването продължаваше да ми изглежда като най-неестественото нещо, което някога съм правил.

— Устите ни не са предвидени за такова нещо, нали? — рекох. — Предвидени са за ядене и говорене, а да се целуваш с тях е все едно да използваш метла за селскостопанска работа.

— Селскостопанска работа?

— Да, селскостопанска работа. Селскостопанска работа!

— Трябва да се успокоиш.

Ръцете ми бяха студени и ми се виеше свят. А Натали — моя приятелка от няколко години, изведнъж ми се стори чужда. По-точно, сякаш съзирах непозната част от нея, което беше изненадващо, имайки предвид колко добре се познавахме и колко отдавна бяхме приятели. Виждах една по-интимна част от нея. От това само се изнервих още повече.

— Възможно ли е да съм алергичен към целуването? Да не би да съм в анафилактичен шок? Лицето ми подпухнало ли е?

— Добре, просто трябва да се отпуснеш. Едва сега започваме. Искях само да проверя докъде си. Трябваше да видя откъде да почнем. Нищо лошо не си направил.

— Всъщност исках да кажеш, че нищо хубаво не съм направил.

— Искам да кажа, че не си направил нищо, което и другите не правят, докато се учат. Не си се научил да караш кола за две минути, нали?

Свих рамене.

— За три-четири — отвърнах.

— Само казвам, че не можеш да очакваш, че ще се научиш без упражнения.

— Задръж малко — рекох, вдигайки пръст. — Тази аналогия ми навява много потискащи мисли: научил съм се да карам кола на шестнайсет, а още не знам как да се целувам.

— Млъквай — каза тя, — ела тук. — И отново постави ръцете ми върху себе си. — Имам една идея. Чух го отнякъде. Кажи „олио“.

— Олио. — Не знам защо, но ми стана смешно и се ухилих. Тя ми се усмихна.

— Сега и двамата ще го кажем, докато се целуваме.

— Едновременно ще говорим и ще се целуваме?

— Добре, ще го кажа по друг начин: изобщо недей да мислиш за целуването. Искам само да кажеш „олио“, когато устните ни се допрат. Става ли?

— Става.

— Готов ли си?

— Готов съм.

— Олио — казахме и двамата. Думата се загуби сред целувката.

— Сега какво? — попитах. — Картоф? Кускус?

— Май работи — рече тя.

— Как така?

— Положението на устата, докато казваш „олио“, е основно движение в целуването. Устните се разтварят леко, езикът излиза напред, после устните бавно се събират отново.

— Хм.

— С други думи, направи го отново.

Направихме го отново. И отново. После започнахме да произнасяме „олио“ един след друг, а не едновременно. Така стана малко по-добре. Тя премести ръцете ми, за да упражня и други типични положения, и се приближихме още малко. За пръв път забелязах парфюма ѝ — мирис, който едва бях долавял в миналото, но ето го сега, точно пред мен.

— Сега кажи „олио“, без всъщност да го казваш — инструктира ме тя.

— Да го кажа наум ли?

— Да, просто направи движенията с устните и устата си, но не го изричай.

Никакъв проблем. Получи се точно толкова добре, колкото и преди, и сега целувката ни бе тиха, а не шантава поредица от мърморене на думата „олио“.

Целувките ни се удължиха. Натали ме инструктира да дишам през носа. Обясни ми за носовите и как се прави така, че да не се забучиш право в носа на партньора си. Разказа ми за асиметрията: при добрата целувка устните на двамата партньори *лекичко* се разминават, малко нагоре или надолу, или настрани. Докато ми описваше техниката, забелязах колко е мека кожата на ръката ѝ под моята длан. Погледнах я в очите и видях собственото си малко отражение в тях, а зад отражението — в черното на очите ѝ — ето я Натали, точно пред

мен. Между нас имаше топлина, където и да се докоснехме, дори когато стояхме един до друг.

Решихме да пробваме и други думи вместо „олио“. Опитахме с „диня“, „ряпа“, „тиква“ и „ябълка“. Зарязахме плодовете и зеленчуците и минахме на „карамел“, „мляко“, „махи махи“ и „пържола“. Взехме менюто на китайския ресторант и започнахме с „муу гуу гай пан“, „раци по рангунски“, „яйчен фу йонг“ и „щастливо семейство“. Минахме през цяла серия цветя: „мушкато“, „латинка“, „гърлица“, „глухарче“, „карамфил“, „теменужка“ и „мак“. Казвахме марки и модели коли: „Форд Фокус“, „Мъркюри Мистик“, „Додж Гранд Караван“, „Порше Бокстер“, „Хонда Пайлът“. После — щати и столици, прелиствайки атласа страница по страница. Избирахме си произволни имена от телефонния указател. Изкарахме всички абонати с фамилия „Диксън“, после всички „Джейкъбсън“ и „Малой“. Някои думи казахме на глас, други — наум.

Накрая тя ми каза да не намислям предварително определена дума. Бих могъл да мисля за определени думи, ако искам, но да импровизирам, като ги смесвам. Тя, от своя страна, щеше да ме целува нормално, без изобщо да мисли за думи.

Така че си стояхме и се целувахме. След известно време престанах да се чувствам като някой, който се *упражнява* да целува Натали. Чувствах, че наистина я целувам.

Продължихме така, докато накрая, в единайсет и петнайсет, тя ме отблъсна.

— Леле — рече тя, — взе да става много лично.

Помаха пред лицето си, сякаш ѝ е горещо.

— Извинявай — казах аз.

— В смисъл, почна да се получава наистина добре.

— О!

— Страшно добре. Ти си природен талант.

Усмигнах се. Искях обаче да продължа да я целувам.

— Какви думи си казваше? — попита тя.

— Всъщност нищо не си казвах. Май просто те целувах като нормален човек — усмигнах се аз. И тя се усмигна. После стана, прегърна ме и ми стисна ръката.

— Поздравления! — каза тя. — Дипломира се.

И си тръгна.

След като си отиде, усетих странна тъга. Гордеех се със себе си,
но това, което най-вече чувствах, бе, че ми се щеше още да е тук.
Нещо се бе променило.

В деня, когато се запознах с Натали, тя повърна отгоре ми. Бяхме на дванайсет и двамата отивахме на летен научен лагер, организиран от студенти в университета. Ставаше дума обаче не толкова децата да се забавляват с науката, а по-скоро да се съберат в нещо като хипи армия. С други думи, прекарахме си лятото в посещения на сметището, на пречиствателната станция за отпадни води, на малка ивица възстановена прерия точно до магистралата, на „хербария“ на университета и на поне три органични ферми.

През първия ден от лагера, при посещение на една ферма в Уест Бранч, бяхме наврени в кухнята на голяма, неприветлива фермерска къща. Вътре беше горещо, а едно голо до кръста момче си миеше сандалите на мивката. Цялото място миришеше на котешка тоалетна. Мейси — нашата спретната възпитателка, беше донесла по малко от продуктите на фермата и всеки получи една шепа ягоди и чаша мляко. Бяхме се запознали едва преди час и все още не разговаряхме. Натали, която седеше срещу мен, изпи на един дъх чашката си с мляко. Аз подуших моето, но ми миришеше на спарено и беше топло, затова го оставих и си изядох само ягодите. Мейси не спираше да разправя за ягодите и как ги отглеждат с помощта на тор, без пестициди или химически добавки, а после заговори за млякото и как то идва от хранени с трева на свободна паша кози. В момента, в който разбрахме, че това е козе мляко, Натали просто се обърна и повърна. Върху мен.

На следващия ден бяхме в пречиствателната станция за отпадни води и току-що бяхме разведени наоколо от един инженер по поддръжката. Връщяхме се обратно към паркинга и двамата с Натали бяхме в края на колонката, а инженерът вървеше до нас и ни каза:

— Помнете, вашите лайна са като хляб насъщен за нас.

Без да забавя крачка, Натали отвърна:

— А моят хляб насъщен става на лайна за вас.

От този момент нататък станахме приятели.

Реагирахме обаче различно на лагера. На мен много ми харесваше. Всичко попивах и до края на двете седмици бях престанал

да ям месо (с изключение на уловена с въдица италианска риба тон в зехтин), убеждавах родителите си да продадат „Чероки“-то^[1] и да купят „Гео Метро“^[2]. Отказвах да пия всякакви газирани безалкохолни, освен „Синьо небе“ от Санта Фе.

Натали, от друга страна, се противопоставяше на всичко. След представянето на злото, наречено „обработено месо“, започна да си носи сандвичи с пушена наденица за обяд. Подари на Мейси шампоан и самобръсначка. А през последния ден от лагера раздаде безплатни лотарийни билети на всички, напук на лекцията за лотарията — несправедлив налог за низшата класа.

Мейси спечели петдесет долара.

На отиване към училище си мислех за Натали. Бях я сънувал цяла нощ по един доста изтощителен начин. Сънищата се състояха основно от нейното лице, реещо се на няколко сантиметра от моето. Нима някога бях прекарвал толкова дълго време в такава близост до нечие лице, колкото миналата нощ? Никога. А сега, вече буден, не можех да пропъдя лицето ѝ от съзнанието си и няхах нищо против това.

Гениалността на стратегията на Натали, осъзнах аз, се състоеше в това, че като ме накара да мисля за думи, вместо за целувката, и като се смееше заедно с мен на глупавата ситуация, в крайна сметка аз изобщо забравих, че я целувам. Това ме изуми. Тя ме изуми. Винаги ме бе изумявала. Това, което ме изненада обаче бе, че към края на миналата вечер, точно преди тя да приключи урока, бях спрял да мисля за каквото и да било. Бях спрял да мисля, защото бях започнал просто да се наслаждавам.

Ами ако, чудех се аз, истинският отговор на проблемите ми с момичетата е бил точно пред очите ми през цялото време? Спомних си как миналата седмица си бях изгубил любимата тениска и преживях двайсет крайно бесни минути в търсенето ѝ, докато накрая осъзнах, че съм я облякъл. Е, ами ако точно това се случваше в момента с мен и Натали? Не бях сигурен, просто се чудех.

И така, аз се чувствах добре, докато вървах към училище, макар да бе топло, влажно утро. Днес щеше да е горещо — далеч над нормалното, но аз се чувствах страхотно.

Пърси работеше на един паркинг в сряда и петък сутрин, така че днес не можеше да ме вози. А и разходката ми се харесваше — имах си игра да избирам в кои къщи бих живял, като порасна. Детинско, наистина, но го правех от години. Малкото бунгало на „Уошингтън Стрийт“ с великолепните цъфнали храсти беше прекрасно. После онази фермерска къща на „Колидж Стрийт“ със заден двор за децата.

Връчваха ни училищния вестник на входа. Взех си един, както обикновено, най-вече защото обичах да чета комикса на Ейда Смит „Бум!“, в който се разправяше за кукли, управлявани от роботи. Роботите все караха куклите да танцуват.

По принцип не обръщах внимание на първата страница, която най-често съдържаеше заглавия по въпроса дали учениците трябва да получат повече места за паркиране. Днес обаче на първата страница бях аз. Имаше масивна снимка на моя милост — слава богу, много похубава от тази, която Натали бе сложила в мрежата, придружена от следната история:

„ДЖАК ЧЕВРЪСТ Е, ДЖАК Е БЪРЗ“^[3]

Абитуриент от „Сити Хай“

се среща с 24 момичета за 7 дни

от Джесика Уо

„Ох, отново е време за бал. Можеш да помиришеш напрежението във въздуха. Лимузините са ангажирани. Известната лимузина «Хъмър» в Девънпорт е резервирана от миналия септември. Направени са резервации за вечеря в «126», «Живани» и «Тримата самураи» (за ваше сведение, върхът сред обикновените ресторанти тази година е «Бийфстро» в «Коралвил Рамада Ин»). Смокингите са наети. Прическите — избрани. Купоните за след бала — внимателно планирани. И двойките, разбира се, са се оформили. Лоши новини, момичета: всички добри момчета са заети. И четиримата. (Петимата, ако броите господин Енгъл).

Но почакайте! Какво става? Дявол да го вземе! Кой е този мрачен рицар на хоризонта? Кой е този закъснял Петко с анти готина прическа и забележителна усмивка? Кой е този Джак Грамър и защо не ще да отиде на бала с мен?

Бип, бип, бип. Да се върнем малко назад. Миналия петък в електронното издание на същия този вестник бе пусната лична обява. (Препечатана по-долу за малкото от вас, които не са я видели.) Изглежда, Джак Грамър си търси гадже за бала и иска да има богат избор.

Нашите източници разкриха, че обявата е получила над 200 отговора, от които той в крайна сметка ще избере 24 момичета и ще излезе на истинска среща с тях (процесът на подбор продължава, така че не губете надежда). Този списък от 24 момичета — наричан тук просто «списъкът», се държи в тайна, но ние сме изровили няколко имена, между които Лора Гилден, Силия Проктър и Чанс Макнейми. Очевидно това не е колекция от аматьори или неизвестни имена. Господин Джак, изглежда, иска да избере от каймака.

Как така от леко непохватно хлапе, което може да назове всичките трийсет и не знам колко си пиеси на Шекспир, изведнъж се превърна в звездата на деня? Не знам, по дяволите. Аз не разбирам дори гравитацията. Вярно, че прилича на Лео^[4], преди да напълнее. Вярно, че е висок идеалните метър и осемдесет. Вярно, че се е упътил към Лигата на бръшляна^[5] през есента. Даже чух, че има игриво дружелюбно кученце. Има и други непотвърдени слухове, които не мога да цитирам тук. Може би обаче верният отговор за обаянието на Джак е, че е истински, откровен и адски готин.

Какво търси Джак? Признаваме, че не знаем. Мозък и красота или само задник и цици? Купонджия ли е или джентълмен? Боксерки или слипове? Суши или пържоли?

И така, нека играта започне! Останали са само няколко дни, така че откриваме онлайн форум, в който можете да научите всички последни клюки и новини за

Джак Грамър и неговото търсене. Приносът ви е добре дошъл. Проверявайте състезателното табло, където нашите експерти ще преценяват шансовете на всяка кандидатка. Разпространявайте новините в чата. А ако желаете да се хвърлите направо на ринга, имаме линк към личната електронна поща на Джак. Говори се, че може да се среща и с хора, невключени в списъка.

Кое то ми напомня: ей, Джак, обади ми се.“

— Колкото и да е странно — казах на Джули Вандервуд на обяд, — не ми пука. — Беше ме попитала как се чувствам по повод на статията. — Не знам какво ми става днес — продължих, — но просто ми се струва, че не е някакъв проблем.

— Е — рече тя, — обещавам да не им казвам нищо.

— Имам по-добра идея. Можеш да им подадеш екстравагантна и заблуждаваща информация. Например да им кажеш, че ще си избира само мацка, която говори холандски.

Обядвахме във видеозаписното студио на училището — което си беше интересен начин да назовеш „задната стаичка на господин Клоски“. Не биваше да сме тук, но Джули бе продуцентът на училищното телевизионно шоу и можеше да идва, когато си поиска, под предлог, че работи.

— Или да им кажа, че всъщност си търсиш някоя, която ще се омъжи за теб това лято. Леле-мале. Ще полудеят.

— Дай да се разберем да не ги подлудяваме *чак* толкова — рекох.

— Извинявай. Не биваше да го казвам.

Защо се извиняваше?

— Не, няма нищо. Май ще се получи хубава клюка.

Досега не си бях говорил с Джули, но знаех коя е. Целият й ърбън хип-хоп вид работеше за нея.

— Тази работа в училищния вестник и без това си е цял майтап — каза тя. — Не знаят как се прави журналистика. „Бум!“ обаче ми харесва.

Признах си, че „Бум!“ е кажи-речи единственото, което чета от вестника.

— Мога ли да ти кажа една тайна? — попитах аз.

— Естествено.

— Ейда Смит е в списъка.

— Ще излезеш с гения на „Бум!“? Щастливец.

— Можеш да дойдеш с мен на срещата, мисля.

— Това определено ще бъде малко по-неловко от необходимото.

После ми каза, че ако искам да отговоря на бълвоча от вестника, ще се радва да отида в шоуто ѝ и да изясним нещата. Или да ги доизкривим. Каквото си пожелаея.

— Ще си помисля — казах, — може да стане страхотно.

— Когато искаш. — После се наведе към мен и прошепна: — Може ли само да те питам нещо?

— Естествено.

— Обещавам да не казвам, но... има ли работещи камери наоколо?

Имаше странно чувство за хумор.

— О, да, разбира се — казах аз, — няколко.

Очите ѝ зашариха из стаята, сякаш търсеше скрити камери. Но го правеше очевидно на майтап. Не че схванах майтапа.

— Тогава може би трябва да се целунем — рече тя, — да не отива лентата нахалост.

— Да се целунем, за да не отиде лентата нахалост? — Тя отиваше твърде далеч.

— Имаш ли нещо против да ме целунеш?

Всъщност не, помислих си. Джули беше страхотна. Но се сетих за Натали. Целувката с Джули по някаква причина ми приличаше на предателство спрямо Натали. Това, разбира се, бяха глупости и освен това исках да пробвам новопридобитите си умения.

Тъй че се целунахме и ми се струва, че добре се справих. Беше обаче *различно* от целувките с Натали. Не го почувствах до пръстите на краката си.

[1] Модел „Джип“. — Бел.прев. ↑

[2] Модел „Шевролет“ с малък икономичен двигател. — Бел.прев. ↑

[3] Думи на популярната рокендрол песен „Лимбо рок“. — Б.прев. ↑

[5] Леонардо ди Каприо — популярен млад актьор от САЩ. — Бел.прев. ↑

[5] Групата на осемте най-престижни университета в САЩ. — Бел.прев. ↑

Проблемът беше, че Ейдриън Суифт влезе в стаята, докато с Джули се мляскахме. Изглежда, работата ѝ беше да ме кара да се чувствам неудобно. Видя ни, обърна се и си тръгна. Прекъснах целувката.

— Какво има? — попита Джули. — Коя беше тази?

— В списъка е — рекох, — но я отрязах и ѝ обясних, че вече съм си избрал друга.

— Е, и? — сви рамене Джули. — Значи май ще трябва да избереш мен. Тя си мисли, че си избрал мен.

— О — казах аз. — Хм.

Естествено, нямаше да избира нея. Не си пасвахме с Джули. Разбрах, че окончателно мога да я задраскам от списъка и се почувствах по-добре. Това стесняваше малко нещата. Но осъзнавайки това, изведнъж се почувствах странно. Целуването с някоя, която не ме интересуваше, изобщо не ме караше да се чувствам добре. От друга страна, се чувствах добре от факта, че вече *знам* как да се целувам. Изглежда, просто не исках да се развиям насам-натам и да използвам новите си умения с когото и да е.

Другият проблем, който ме притесняваше, бе, че Натали и Пърси ги нямаше днес. Не висяха на стълбите преди започването на часовете. Не бяха на обяд. Натали не беше по френски — единствения предмет, на който ходим заедно. Просто ги нямаше. Чувствах се много самотен. Истината бе, че аз съм момче с двама приятели и без тях гимназията беше доста самотно място, дори сега, когато май всички знаеха кой съм. Постоянно някой искаше да говори с мен, най-вече хора, които дори не познавах, а това беше изтощително. Хората говореха на мен, а не с мен.

— Джак Флаш! — викнаха няколко първокурсници в коридора.

— Ти си Джак Флаш!

— Май да — рекох.

— Ти си върхът!

И така цял ден. Макар че понякога бе точно наопаки:

— Ей, Джак! Може ли да ме включиш в списъка? Всъщност не, я да го духаш. — Повечето хора обаче бяха много мили или поне не бяха гадни.

Само че аз се притеснявах. Бяха ли Пърси и Натали в съюз? Беше ли планирано това двойно отсъствие? Не беше толкова необичайно някой от тях да не дойде на училище просто ей така. Случва се, разбира се, някой да се разболе. Но и *дватама*! А и ако си бяха у дома, защо не си вдигаха телефоните? Опитах се да им се обадя. Сега най-малко ми трябваше да замислят нещо заедно — някакъв втори етап от 24/7. Някакъв ужасен финал, някакъв обрат на риалити шоуто.

Между четвъртия и петия час се мотках по коридора и се тревожех за приятелите си. Тъкмо се бях свързал за трети път с гласовата поща на Натали, когато някой ме извика по име. Почвах да свиквам.

— Джак!

Огледах се след себе си, но коридорът беше претъпкан и не познах никого. Беше просто обичайният тормоз 24/7.

— Джак! Чакай!

Пак се огледах. После учениците се разделиха, което беше лош знак. Сякаш щеше да има дуел. Стомахът ми се сви.

— Джак!

Беше Скот Брейдър. Прикованият за количка, мъжкарят в спортно облекло, вилицохвъргачът, отмъстителят на Кейли Притчет Скот Брейдър. Изведнъж изстинах. Представих си разплискана по стената кръв. Сигурен бях, че макар и в инвалидна количка, той е по-бърз и по-силен от мен. Та ето как щеше да свърши всичко — посред бял ден, наред училище. Някой вероятно щеше да запише с камера инцидента и по-късно смъртта ми щеше да се окаже тема на някоя боклучава статия в „Дейтлайн“ за насилието в училищата. Щеше да стане ясно как никой не се е осмелил да помогне на горкия Джак Грамър, който е бил отличник и никога никому не е сторил зло (освен на няколко момичета, които по различни причини го мразят до мозъка на костите си), и веднъж е бил вицепрезидент на Клуба по филателия и нумизматика.

Онзи път, когато Скот ме блъсна от катерушката — преди десет години, — напразно бях молил за милост. Спомнях си как здраво държеше ръцете ми, спирайки кръвообращението ми, готов да ме блъсне, аз го гледам право в лицето, през небето препускат облаци, а аз го моля ли, моля.

Този път, реших, ще трябва да моля по-категорично. Това беше единствената ми надежда.

Или: бягство.

Да, бягство! Бягство, бягство, бягство!

Нямаше за кога да му мисля. Скот се носеше към мен като гладиатор в колесница.

Махнах с ръка — *обикновено* махване, *безобидно и извинително* — като знак на добра воля и за да покажа, че бързам. Също така беше и махване в знак, че се предавам, мисля. Не се притеснявай, сигнализирах аз, скоро няма да се случи да притеснявам Кейли Притчет. Научил съм си урока. После се обърнах и закрачих колкото мога по-бързо. Трябваше да се махна оттук на момента.

— Стой! — викна Скот. Тръгнах към най-близките стълби — търсех маршрут, по който количката не може да ме последва, и най-после ги достигнах, увеличавайки малко разстоянието между себе си и Скот. Спрях долу, опитвайки се да си поема дъх. Това беше нелепо, та нали спортувах, пък изведнъж да се задъхам от нищо и никакви стълби, по които съм минал по-бързичко? Бягството ми, естествено, ме бе отвело в противоположната посока от тази за следващия ми час и трябваше да направя лудешко кръгче с пълна скорост, за да стигна навреме.

Но бях избягал. Ха! Беше сладко, много сладко.

След училище веднага си отидох у дома. Подминаха ме две пълни с момичета коли, които натискаха клаксона и пищяха. Усмихнах им се лекичко, от което те май само се разпищяха по-силно. Две минути по-късно ме подминаха същите коли. Правеха кръгчета по пресечките.

— Джак! Направи ми бебе! — изпищя едно от момичетата, надвесено през прозореца.

— Не знам как! — извиках в отговор, а момичетата се разсмяха, което се надявах да означава, че ще спрат да ме тормозят.

Наблизо една възрастна жена се бе навела над лехата си с лалета. Спогледахме се и аз разбрах, че е чула разменените с момичетата реплики.

Свих рамене за пред нея.

— Момичета — казах аз обяснително.

— Виждам — рече жената.

— Искam само спокоен живот — казах аз, — но те не ме оставят.

Проверих си пощата, имах кратко писмо от МиниБикини. Беше от тази сутрин, преди да почне училище.

„Джак,

Мислех си и реших, че трябва да внимаваш. Започвам да се чудя за мотивите на някои от тези момичета. Ще пиша още.“

МБ

Хм. Мамка му, аз се чудех за собствените си мотиви. Какво искаше да каже тя? Каквото и да беше, изглеждаше съвсем ясно, че романтичните ѝ чувства към мен са затихнали. Тонът ѝ сега бе съвсем делови. Очевидно имах талант да отблъсвам момичета, които дори не съм виждал.

Нямах време обаче да мисля за това. Нямах време дори да се преоблека. Вчера сестра ми Хета ме беше попитала дали искам да гледам децата този следобед и аз се бях съгласил, разбира се. Няма проблем. Мислех си, че малко промяна ще ми дойде добре след всичките съсипващи срещи. Може и да не се чувствах удобно и да не се забавлявах покрай момичетата, но със сигурност го правех покрай децата.

Когато обаче спрях на алеята пред голямата приказна къща на Хета, забелязах много коли, паркирани на улицата. Това не изглеждаше нормално. Потропах на задната врата, но не чух отговор и влязох. В голямата къща бе необичайно тихо. С трите деца на Хета и малкия

Рупърт на Джейн, който все беше там да си играят, в къщата никога не бе тихо. Нещо не беше наред.

— Хета? — викнах аз. Никакъв отговор.

Влязох в кухнята. Никой. Тишина.

После Пат, кренвиршоподобното куче, се появи откъм трапезарията.

— Здравсти, приятелче — рекох аз, — къде са всички? — Той облиза връзките на обувките ми, което ме подсети, че в къщата на Хета не се влизаше с обувки.

Седнах на пейката в антрето и се събух. Интересно, тук имаше много обувки — боти, сандали, маратонки — от размер Малечко Палечко до мъжки 47-ми номер.

Върнах се в кухнята. Надзърнах в хладилника. Там имаше торта. Цяла торта. Странно. После дочух нещо в трапезарията. Сякаш някой изтърва химикалка или нещо подобно. После чух Уенди — тригодишната дъщеричка на Хета, която отбранително каза:

— Аз *пазя* тишина.

Влязох в стаята, лампите светнаха и...

— Изненада!

Всички изскочиха — Хета, децата, някакви момичета и няколко съседски деца. Аз се стреснах и се опитах да отскоча назад, но чорапите ми се подхлъзнаха на лакирания паркет и аз паднах по гръб.

— Джак! — извика Хета и се втурна към мен. — Добре ли си?

— Май да...

Когато беше установено, че съм добре и аз отново си стъпих на краката, се огледах и видях петте момичета от гимназията. Познавах две от тях. Бяха в списъка. С други думи, това беше капан. Всичко беше нагласено.

И аз се хванах.

За да сме точни, това си беше оглед. Или по-точно: огледи. Изглежда, две момичета от списъка се бяха притеснили, че не съм отговорил на писмата и обажданията им, а програмата ми била така запълнена с други момичета, че намислили план как да се срещнат с мене. Бяха говорили с Натали, която беше говорила с Хета, и хоп — родила се идеята как ангажиментът ми да гледам децата може да се превърне в сесия от бързи срещи. Били известени и други момичета от списъка. Дошли пет. Помислил си бях, че в антрето има повече обувки от обикновено. Повече хубави обувки — като за тийнейджърки.

Натали обаче я нямаше. Хета не я беше чувала от вчера.

Предвидено беше всяко момиче да прекара петнайсет минути насаме с мен. Седнах в сутерена и зачаках момичетата. Като изключим малкото мокро помещение, сутеренът представляваше огромна, покрита с килим зала за игра, определено пълна с далеч над здравословното количество играчки. Въпреки внушителното изобилие от забавления, най-интересното нещо в помещението не беше играчка, естествено, а металния подпорен кол, който се изправяше в центъра на сутерена. От съображения за безопасност той беше обвит в дебел кожух от дунапрен, за да няма разбити глави, костни фрактури, избити зъби и тъй нататък. Всъщност съпругът на Хета, Бен, вчера бе добавил още един пласт дунапрен, така че сега колът имаше дебелината приблизително на ствол на дърво и колкото и силно да го блъснеше човек, колкото и силно да му налетеше, тичайки, наистина не можеше да се нарани при удара. Децата — Пери, Сами, Уенди и Рупърт, заедно със съседските деца Брад и Франсин — намираха това за изключително забавно и се хвърляха срещу дунапренения кол със забележително упорство и добра доза показност.

Седях върху едно детско столче наблизко. Момичетата сеяха на друго срещу мен.

Първата беше Джени Уестър. Предпоследна година. Мажоретка. Дори и през лятото си прекарваше времето в лагер за мажоретки. Обичаше също така да гледа филми, да танцува, да излиза с приятели, обичаше и котенца. Казах ѝ, че ако трябва да съм честен, и аз намирам тези неща за доста забавни. Попитах я кой ѝ е любимият предмет, а тя ме помоли да повторя въпроса.

— Ами кой е часът, който чакаш с най-голямо нетърпение? — казах аз.

— А... — рече тя, сякаш това бе нещо, за което никога не се бе замисляла. Сви рамене. — Математика? Това ли е верният отговор?

— Е, всъщност няма верен или погрешен отговор. Просто се опитвам да разбера какво харесваш, кои са ти любимите неща.

— О! Две от любимите ми храни са пържени пилешки крилца и пържени картопки.

— Ммм — казах аз.

— И пица!

— А, пицата е страхотно нещо. Супер.

— Любимият ми цвят е малина.

— Малина?

— Това е полулилаво — полурозово. Разбираш ли?

Тя ми показва ноктите си, които наистина бяха лакирани в малиново.

— Прелест — казах аз.

Докато трескаво мислех как да запълня оставащите дванайсет минути от срещата, една гумена топка прелетя във въздуха и удари Джени по главата. Беше от топките, от които не болеше.

— Ох! — каза тя, оглеждайки се за виновника. Децата се бяха скупчили, така че беше трудно да се каже кой я беше хвърлил. Тогава Джени каза нещо впечатляващо:

— Кой от вас, глупави сополиви дребосъци, хвърли това?

И тъй приключи срещата ни.

След това беше ред на Лора Шилер. Последен курс. Май по-висока от мен. И сякаш като продължение на темата с топката от изминалата среща, Лора моментално ме предизвика на баскетболна стрелба по коша на алеята.

— Не съм убеден, че ни е разрешено да излизаме от сутерена — рекох. — Плюс това навън сигурно е сто градуса.

— Ще бъде интересно — ако спечеля, ще *трябва* да заведеш мен на бала.

— Да не мислиш, че не знам коя си? За глупак ли ме взимаш?

— Възможно е — рече тя.

Лора беше в училищния баскетболен отбор, който тази година бе стигнал чак до полуфиналите в щатския турнир. Беше областен и щатски шампион и се бе запътила към Уисконсин със стипендия наесен.

Вместо да стреляме по коша, решихме да поиграем един срещу друг.

— Готова ли си? — попитах, дриблирайки пред нея.

Тя ми се усмихна право в лицето и зае фантастичната си отбранителна стойка.

— Струва ми се — рече тя.

Направих се, че тръгвам наляво, но тръгнах надясно, а тя ми взе топката.

— Добре де, добре — рекох, — като ще играем мръсно, мръсно да е.

— Ама ние играем ли? Мислех си, че само загреваш. — Тя се завъртя и без никакво усилие метна топката в коша.

А моят късмет не се промени. Мислех си, че мога да скоча по-високо от нея, но грешах. Тя успя да препречи пътя на два от изстрелите ми. Мислех, че съм малко по-силен от нея, но когато се засилих към обръча, тя ме събори. Мислех си, че мога да я бия поне от линията, но изстрелите ми не попадаха в целта, за разлика от нейните.

Резултатът накрая беше 15 на 2. Тя беше най-добрият играч, с когото се бях срещал. Имаше фантастично дълги крака и нос, който бил чупен два пъти и сега беше леко изкривен — общо взето, най-готиния нос, който бях виждал. А тя ме срита в задника здраво и с лекота.

Направо бях влюбен в нея.

После дойде Дий Уелън, второкурсничка от „Седар Рапидс“. Беше хубава и добре облечена, но на мен ми беше трудно да внимавам

какво казва. Може би защото бях потен и изтощен от баскетболния мач или пък защото хлапетата крещяха, продължавайки да играят на блъсканица в подпорния кол.

Неочаквано тя ме попита дали съм сигурен в избавлението на душата си.

— Какво се очаква да кажа? — попитах.

Гласът ѝ бе тих и аз се наведох напред.

— Имам предвид, дали имаш лична връзка с Христос, твоя Спасител? Понеже Исус е в сърцето ми, искам да знаеш колко грижовен и подкрепящ партньор е той.

Да не би Исус да ѝ беше гадже? Защото така звучеше.

Трябваше просто да ѝ кажа, че не сме създадени един за друг — в края на краищата, родителите ми се бяха оженили в унитарянска църква. Не че не уважавах вярата ѝ, казах. Кое то си беше самата истина.

Ставаше все по-зле. Чанс Макнейми беше четвъртата. Е, не можеше да се отрече, че бе едно от най-красивите момичета в училището. Беше от онези момичета, които вече приличат на жени. Защо се опитваше да се хване с мен, си оставаше загадка.

— Здравсти, Джак.

— Здравсти и на теб.

— Цяла седмица с нетърпение чакам да се срещнем.

— Ласкаеш ме.

— Вярно е.

— Срещала си ме и преди.

— Така ли?

— Да.

— Не си спомням...

— Слушай — казах аз, — в девети клас, на 23 септември, около десет и половина сутринта, след като бях събирал смелост цяла година, много учтиво те попитах дали би дошла на есенния фестивал с мен.

— Наистина ли?

— Наистина. Беше първото момиче, което канех на среща. И пред всичките си приятели ти каза, че не само не би дошла на есенния

фестивал с мен, но никога и никъде не би отишла с мен, при никакви условия, по никакъв начин, никога.

— Така ли съм казала?

— Така каза.

— Наистина?

— И ще трябва да си държиш на думата.

Бес Ебърли беше последната. Познавах я от трети клас.

— Нещо не разбирам — рече тя. — Не разбирам ръководството. Искам да кажа, че когато температурата е, да кажем, трийсет и пет градуса и всички се потят и се опитват да изкарат деня в училище, без да умрат от топлинен удар, пак не ни разрешават да си носим вода в училище, само защото миналата година двама пънкари вкарали алкохол в шишетата си. Искам да кажа, честно ли е?

— Не.

— Че как ще е? Изобщо не е честно. Трябва да се хидратирам. Всички трябва да се хидратираме. Широко известен факт е, че мозъкът е предимно вода, така че как очакват да учим, когато мозъците ни са пресъхнали? На чешмите има опашки от по петдесет човека. А имаме само по пет минути между часовете. Ама не може да пиеш на чешмата, не може да си носиш шише с вода, не може да си носиш термос. Само че, знаеш ли, тия идиоти, които са си донесли алкохол в шишетата, така или иначе щяха да намерят начин да го вкарат. Разбираш ли?

— Аха.

— В смисъл, че можеха да го внесат в обувките си или нещо такова. В тетрадките. Не знам как. Някак.

Проблемът с Бес Ебърли беше, че макар да ми харесваше, беше трудно да кажа и дума. Това ти предоставяше много време да зяпаш дългата ѝ червена коса и идеалните лунички по страшно гладките ѝ ръце.

— Същото е и с униформите. Просто не върви. В смисъл, когато е толкова топло, трябва да може да носим дрехи, с които няма да умрем от топлинен удар, нали така? Трябва да носим подходящи за горещината дрехи, нали? Особено ако не ни разпускат рано. Само че ръководството не ще да се огъне по въпроса с униформите и тази сутрин върнаха вкъщи двама деца, задето били по потници и къси

панталони. Е, къде е логиката? Не е като да сме голи. Просто се опитваме да се разхладим. Като е толкова горещо, *поне ни пускайте да си ходим по-рано.*

— Ъхъ.

— Ние все пак сме човешки същества, разбираш ли? Хора.

— Аха.

— Ама ще си научат урока, когато децата почнат да припадат от дехидратация и топлинен удар. Щото така ще стане. Какво ще е следващото? Да изискват да носим вълнени гащи? Или пуловери?

— Ха-ха — казах аз.

— Ще ни се случи същото като на онзи портиер сутринта. Видях го. Носеше панталони, риза с дълги ръкави и шапка, и се потеше, докато буташе косачката и — хоп! — просто се свлече отгоре ѝ. Толкова топло беше — и то сутринта, преди да стане наистина горещо. Скоро това ще започне да се случва и на учениците, ако ръководството не поумнее. Искам да кажа, че това не е като да...

— Кой портиер? — попитах аз.

— А?

— Кой портиер си видяла да пада?

— Господин Кей.

Това беше господин Ковалски. Дядото на Пърси.

— Кога?

— А, половин час преди училище. Отидох рано заради оркестъра, но...

— Знаеш ли какво е станало?

— Ами чух, че госпожа Бризби го закарала в болницата, но в колата господин Кей спрял да говори и май припаднал, защото получил топлинен удар или нещо такова — точно за това говоря! — и чух от Шон Смит — оня тромавия, не този от отбора по тенис, дето майка му е сестра в спешното, че щом стигнал в болницата, господин Кей получил инфаркт... и... и... това е.

Аз я гледах втренчено. Отне ми секунда да го осмисля.

Скочих и хукнах към стълбите.

— Ей — извика Бес, — къде отиваш?

— Трябва да вървя.

— Ама имаме още шест минути.

— Значи ти дължа шест минути.

— Шест и половина! — викаше тя, докато аз се качвах по стълбите. — Шест и половина!

Минах по коридора покрай кухнята. Хета и другите момичета, без Чанс Макнейми, бяха там и режеха тортата.

— Къде отиваш? — попита ме Хета.

— Съжалявам, но трябва да вървя. — Дори не спрях, просто продължих да вървя.

— Ама ние разрязваме тортата — рече Хета.

Излязох от вратата и минах направо през ливадата. Жегата ме удари като с чук и усетих, че главата ми олеква. Изобщо не се чувствах добре. Не можех да си поема дъх и се чудех дали не съм се хипервентилирал. Пулсът ми отекуваше в тъпанчетата на ушите. По дяволите!

Под предното стъкло имаше завряна бележка, написана на гърба на плик за писма. Почеркът беше разкривен — бележката беше надраскана набързо.

„Може да съм гадна, съжалявам за крехкото ти его и всичко останало, но дойдох да ти направя услуга, а ти се държиш грубиянски с мен? Ще те забравя (няма да е трудно).“

Очевидно беше от Чанс Макнейми. Качих се в колата и я препрочетох. Съзнанието ми препускаше. За коя, по дяволите, се мислеше? Изведнъж усетих как преливам от гняв. Разбирам, че е разстроена, задето бях малко рязък с нея, но какво искаше да каже с това, че ми прави услуга? Толкова високо самомнение ли имаше? Защо искаше да отиде на бала с мен, ако гледаше на това като на някакъв акт на милосърдие? Беше толкова глупаво и дребно. Ударих волана. Клаксонът изсвири. Изхвърлих бележката от прозореца и запалих колата.

В края на краищата, в момента Чанс Макнейми не значеше нищо. Карах бързо и трябваше да се насиля да внимавам повече в пътя си. Главата ми бучеше и бях разсеян, така че ми беше трудно да карам. Сякаш бях сторил нещо нередно — сякаш трябваше да знам или да

съм разбрал, че дядото на Пърси е в болница, че всъщност е *починал*. Ясно беше защо Пърси го нямаше днес.

Къщата на Пърси бе долу, близо до магистрала 6, в съмнителен квартал с малки къщи, и когато най-после спрях до бордюра, забелязах, че по алеята няма коли. Звъннах на вратата. Никой не отвори. Заобиколих къщата, отворих портичката в телената ограда и влязох. Щастливи, че ме виждат, двете ловджийски кучета Ран и Дан се втурнаха към мен и скочиха отгоре ми. Видях, че купата им за вода е празна. Напълних я и се приближих до задния вход. От вътрешната страна на прозореца беше залепен лист хартия.

Почеркът беше на Пърси. Гласеше само: „Лойд — интензивното“.

Лойд бе един от по-големите братя на Пърси. Бележката беше оставена за него. А интензивното беше вероятно мястото, където се намираше господин Ковалски.

Потропах на вратата, само за да се уверя, че няма никого, и после излязох.

Двамата с Пърси вечеряхме заедно в кафенето на болницата. Без бележката на задната врата никога нямаше да го открия — университетската болница бе твърде голяма, а се съмнявам, че щях да получа някаква информация къде се намира господин Ковалски, защото не бях роднина. Бях намерил Пърси заедно с братята и баба му точно където се казваше да търся в бележката. Господин Ковалски, както се оказа, вчера вероятно беше получил лек инфаркт — или поне такъв, който не го беше убил. А тази сутрин беше получил още един, точно докато заместник-директорката го е карала към спешното. Вторият инфаркт е бил по-тежък, но не и фатален. Господин Кей беше жив. Много болен, но жив.

Двамата с Пърси не говорихме много по време на вечерята. Чийзбургерите бяха доста хубави и аз го изкоментирах, но Пърси не реагира и продължи да гризе своя. Чувствах се като торба с лайна, задето цял ден бях прекарал в своя малък въображаем свят и не знаех какво става с Пърси. Ей ме на, целувам момичета, ходя на скоростни срещи в сутерена на сестра си, играя на баскетбол, докато Пърси тук безпомощен чака новини за дядо си. И аз се почувствах безпомощен.

— Ако мога да направя нещо... — казах на Пърси, когато приключихме с яденето. — Знаеш.

— Да — каза той, — благодаря.

— Наистина.

— Знам.

Забелязах едно момиче да се мотае в другия край на кафенето.

— Ей, това не е ли Пенелъпи? — казах аз.

Тя беше и ние я повикахме, двамата с Пърси се прегърнаха, той се отпусна в ръцете ѝ и тогава видях, че плаче. Никога не го бях виждал да плаче.

Пърси настояваше да остане в болницата. Попитах го дали е казал на Натали за дядо си и той отвърна, че не е. Попитах го дали

иска да я види и той каза, че иска. Знаех, че Пенелъпи е истинска утеха за Пърси, но двамата с Натали имаха онази мълчалива връзка, от която знаех, че се нуждае точно сега. Емоционална връзка. През годините Пърси винаги бе говорил с Натали за неща, които едва споменаваха на останалите — за това как го тормозеха братята му, за приятелката му, която му беше изневерила, за онзи път, когато беше арестуван за кражба от магазин. Тя си имаше начин да му помогне в най-мрачните му дни. Инстинктите му го караха да се изключи, когато се чувстваше наранен, но Натали успяваше да го измъкне.

Обадих се на Натали от болницата, но тя продължаваше да не вдига. Не разбих каква става. Бях ѝ звънял няколко пъти от училище и четири пъти след това. Пробвах и в къщата на баща ѝ. Накрая намерих номера на майка ѝ и звъннах там. Майка ѝ вдигна, аз се представих и я попитах дали Натали е у дома.

— Да, тук е. Цял ден си беше вкъщи. Болна е.

Болна? Това ме учуди. Нима уроците ни по целуване имаха нещо общо с това? Или беше твърде притеснена и се срамуваше да ме види?

— Какво ѝ е?

— Нещо стомашно. Иначе е добре. Дан беше тук преди малко, така че надали е твърде болна.

— Не си вдига телефона.

— Така ли? Може да е заспала.

— Днес пробвах няколко пъти. Изненадах се, че дори Бриджит не вдига.

— Бриджит е на тренировка — каза майка ѝ. — Искаш ли да повикам Нат?

Обясних ѝ положението с дядото на Пърси и че Пърси би искал, ако тя има възможност, да дойде в болницата.

Майката на Натали каза, че може би ще е по-добре да мина да я взема. Домът ѝ беше само на няколко минути от болницата.

Когато стигнах, Натали ме чакаше отвън. Майка ѝ ѝ беше разказала какво става. Качи се в колата. Наистина изглеждаше малко болна. Имаше уморен вид. Лицето ѝ беше леко изринато.

— Карай бързо натам — каза тя.

— Добре.

— Господин Кей добре ли е?

— Не много — рекох. Обясних й накратко. — Ти как си? — попитах. Не каза нищо. — Притеснявах се за теб днес.

— Съжалявам — каза тя. — Боже, много е горещо.

В болницата Пърси и Натали решиха да се поразходят навън. Бях му предложил същото по-рано, но той беше отказал. Щеше да е добре за него — беше прекарал целия ден в болницата — и щяха да имат възможност да поговорят. Двамата с Натали тръгнаха на запад, към Университетските възвишения, а ние с Пенелъпи седнахме до главния вход на болницата. Жегата от деня тъкмо започваше да намалява. Слънцето залязваше.

— Е, как върви 24/7? — попита Пенелъпи.

— Ррр! — изръмжах аз. — Следващият въпрос.

— Съжалявам.

— Не, аз съжалявам, не исках да ти ръмжа.

— Разбираемо е.

— Просто мисля, че цялата тази работа е много глупава. И не съм сигурен дали работи.

— В какъв смисъл? Сара Шей например доста те харесва. Искам да кажа, че през два часа ме пита за теб и се чуди дали ще избереш нея.

— Сара ми харесва — свих рамене аз. — Но какво от това? Срещал съм толкова много момичета и много от тях ми харесват, готини са, а някои от тях са наистина фантастични. Откъде да знам коя да избира? Среднах поне пет момичета, които са наистина супер и си представям колко ще ми е забавно с тях на бала. Но това достатъчно ли е? Трябва да ги опозная по-добре, предполагам. Само че има твърде много възможности. Какво представлява истинската връзка? Срещаш някого, който ти харесва, излизаш с него, разбирате се добре, решавате, че това е любов и се жените? Това ли е? Изглежда много случайно, зависещо от обстоятелствата. Може едва ли не да е всеки.

— Май си имал дълъг ден.

— Ти изглеждаш много щастлива с Пърси. А и знам колко е щастлив той с теб. Е, откъде знаеш, че той е единственият? Как може да си сигурна?

— Интуиция — отвърна тя.

— Само че моята интуиция е скапана — казах, — не може да й се вярва.

— Когато обичаш някого, заедно си *градите* живота. Трудно е, но е прекрасно. Създавате нещо.

— Ама не разбираш ли какво искам да кажа с това, че зависи от обстоятелствата и случайността? Мога да изградя живота си с много различни момичета.

— Незаконно е.

— Разбираш какво имам предвид.

— Разбирам, разбирам — каза Пенелъпи. — Може да не знам кой знае колко, но погледни господин и госпожа Кей. Откога са женени те, от петдесет и пет години? И не е като да са имали лек живот. Но когато са заедно, половината време се смеят. Заедно. Откриват радост един в друг. И... Ти не беше на бала миналата година, нали?

— Не.

— Нали знаеш, че господин и госпожа Кей ходят всяка година и че всяка година откриват танците?

— Да. Сестрите ми говорят за това от техните балове. *Майка* ми си го спомня отпреди трийсет и кусур години.

— Миналата година ги видях за пръв път на бала. Преди още да познавам Пърси. И когато господин и госпожа Кей излязоха на дансинга, от тях се излъчваше светлина. Двамата просто грееха, усещаше се. Кълна се, че човек можеше да почувства любовта им. Тя преливаше. Така беше. Удивително беше да ги гледаш. И още е.

Кимнах.

— Предполагам, че тази година няма да танцуват.

— Няма. Но не разбираш ли за какво говоря? Че *това* е целта. Това, което имат те. Може би сме твърде млади, за да знаем как да го постигнем. Но трябва да се стремим към това. Това поне можем да направим.

Беше права. Погледнах я.

— Ей — рекох, — да не си ти МиниБикини?

Тя поклати глава.

— Не, Джак, определено не съм твоята МиниБикини. Съжалявам.

— Просто питам.

— Обаче — тя подви колана на полата си, колкото да покаже ивица неоново бельо — аз съм СиниБикини.

Двамата с Натали карахме на изток през града, когато нощта падна. Бяхме оставили Пърси и Пенелъпи в болницата.

— Може ли да спрем климатика? — попита Натали.

— Разбира се.

— Знам, че навън е мъгливо, но поне е истинско, ако разбираш. Мъгливо, но истинско.

Свалихме прозорците и нощният въздух нахлу вътре.

— Чувствам се като голям задник — рекох, — затворил съм се в себе си, а Пърси е прекарал целия ден в болницата. А ти си била болна у вас и не съм разбрал.

Тя не каза нищо, но нямаше проблем. Слязохме от колата пред къщата на Пърси, заобиколихме отзад и влязохме с ключа на Пърси. Нахранихме Ран и Дан, напълнихме отново купите им с вода, а те бяха толкова щастливи, че не знаеха дали да ядат или да си играят, така че се опитаха да правят и двете едновременно.

Натали очевидно все още не се чувстваше добре. Беше се присвила на предната седалка, докато я карах обратно към тях. Не говореше. Чувствах се доста странно и неловко заради случилото се миналата нощ. Не знаех как да мисля за нея. А начинът, по който се държеше — толкова кисело, не беше в стила ѝ дори когато беше болна. Нещо друго се случваше.

— Добре ли си? — попитах я, след като минахме реката.

Тя изсумтя.

— Кажи ми как дати помогна... Имаш ли кучета, които да нахраня? Нещо такова?

— Нямам кучета.

— Като се замисля, и ти си имаш един Дан — рекох.

— Всъщност си нямам.

— А?

— Нямам си. Вече не.

Тя малко се поизправи. Почти бяхме стигнали до тях.

— За какво говориш?

— Скарахме се.

— Е, и. И преди сте се карали един-два пъти.

— Това си беше истинско скарване. Сериозно... Скъсахме.

— Натали! Боже! Съжалявам, Нат. Не знаех. Затова ли си остана вкъщи днес?

— Не. Скъсахме преди няколко часа. След училище.

Паркирах на алеята пред предната врата на къщата на майка й. Изгасих двигателя. Това, което Натали ми бе казала току-що, едва достигаше до съзнанието ми и още не знаех какво да кажа. Не знаех какво да чувствам. Част от мен бе объркана — какво се бе случило и защо се бе случило днес? Но имаше и една друга част от мен, още по-объркана, която изведнъж се почувства щастлива, понеже... е, заради чувствата, които си мислех, че може би изпитвам към нея.

— За какво се скарахте? — попитах. — Да не е сгафил нещо?

— Не.

— Тогава защо скъсахте?

Тя сви рамене.

— Казах му за миналата нощ — рече тя, извърщайки поглед навън, към тъмната къща.

— Какво за миналата нощ?

Тя ме погледна. Лицето й беше мокро. Плачеше.

— За целувките. Не помниш ли? Ти и аз? Аз и ти? Двамата?

— О — сърцето ми заби лудо, — аз си мислех, че няма да...

Ан Лейни седеше върху капака на синьото си „Волво“ на алеята пред къщи и чакаше. Имахме среща за осем часа. Беше почти осем и половина. Просто седеше там и въртеше една от русите си къдрици около пръста си. Не изглеждаше много доволна, особено когато й казах, че не мога да изляза, че съм болен и че вероятно даже няма да ходя на бала. Сигурно можех да съм малко по-мил. Ама и тя можеше.

Знаеше повече ругатни от мен.

Седнах на леглото с лаптопа си. Проверих си пощата, но нямаше нищо от МиниБикини. Исках да ѝ кажа какво става с Натали, с дядото на Пърси, да споделя за тази глупава бележка от Чанс Макнейми. Исках да поговоря с нея. Но я нямаше. Седях, гризях си ноктите и се надявах, че ще се включи. Накрая, когато лаптопът започна да ми пари на коленете и три нокътя ми се разкървавиха, изключих компютъра.

Отидох да тичам. Тичах през мъгливата нощ. Съзнанието ми бе като празна черупка, бях объркан и ми беше тежко на сърцето, но краката ми работеха добре. Бяха във върховна форма. Носеха ме напред. Тичах бързо и се чувствах добре. Задминавах другите бегачи.

Тичах на юг по пътя край реката чак докато свърши при игрищата за софтбоул. Обърнах при любимата си табела — скъпо на сърцето ми произведение на изкуството:

„КЛУБ НА ОПТИМИСТА МОМИЧЕШКИ ИГРИЩА ЗА СОФТБОЛ“

Игрища! Момичета! Софтбоул! Оптимисти! Звучеше твърде хубаво, за да е истина. Твърде хубаво. Твърде хубаво беше, за да е истина.

Затичах се на север, нагоре по реката и вместо да свия към къщи, продължих нататък. Шест мили, седем...

Чувствах се по-добре. Чувствах се пълен с живот. Някак си отново се почувствах центриран в себе си. Сякаш бъркотията от цялата тази щура седмица бе достигнала върха си днес и после изведнъж бе изчезнала. Облаците се бяха разсеяли. Слънцето отново щеше да изгрее. Пътят ми бе ясен. Погледнах нагоре и видях звездите да греят през мъглата. Бях по-щастлив от всякога. Отговорът беше пред мен и беше толкова прост.

Отклоних се от пътя край реката и тръгнах на запад към кварталите. Колкото можех по-напряко.

Звъннах на звънеца.
Чаках дълго, докато Натали се появи на вратата.
— Тичах до тук — рекох.
— Вир-вода си — каза тя.
И се целунахме, този път наистина.

ЧАСТ ТРЕТА

Четвъртък. Четвъртък, четвъртък, четвъртък. Обичах четвъртъците. Открай време ги обичах. Не само че съм роден в четвъртък, но според родителите ми — защо изпитваха нужда да ме товарят с подобни смуцаващи подробности, не знам — съм бил *заченат* в четвъртък. А този четвъртък, от всички четвъртъци, в които някога бях осъмвал, най-много приличаше на *моя* четвъртък. Моят ден. Моят. Лежах си в леглото, след като будилникът иззвъня, гледах небето през прозореца и осъзнах, че се усмихвам.

Пърси щеше да е в болницата цял ден, така че отново отидох пеша на училище. Почти като по магия вчерашната жегата и влага бяха изчезнали и утрото беше ясно и прохладно, в общи линии — идеално. Слънцето блестеше през листата на дърветата. Вървах бавно.

Щом стигнах до алеята пред училище, Мери Лангли-Лола, която бе седнала на поляната под един бор, ме повика. Оттук се откриваше хубава гледка към западното небе. Мери беше в списъка и беше от най-готините неохипита. Огромните ѝ ретро очила я правеха още по-очарователна. Имаше две плитки и голяма чанта от зелен брезент с избродирани отстрани кит. Не от онези „спасете китовите“, а просто един сладък кит.

Тази сутрин тя си носеше китарата и ми изсвири песен, която била написала за мен. Беше добра китаристка, учеше класическа китара, а мелодията бе топла и предразполагаща. Тя свиреше толкова искрено и свободно, че не се притесних и не ми беше неловко. За щастие, в песента нямаше думи. Беше красива песничка, която ми звучеше като възхвала на деня и на новия ми живот.

— Чудесно беше — казах аз, когато свърши.

— Само искам да знаеш, че балът не е от особено значение за мен — рече тя, — но би било страхотно да имам възможност да те опозная.

Казах ѝ, че това е много мило и го оценявам, но моментът не е подходящ — вече имах планове за бала. Тя кимна, много сърдечно, и каза, че се надява да съм избрал подходящото момиче.

Помислих си за Натали. Засиях. Не можех да спра да се усмихвам.

— Определено избрах подходящото момиче — казах, — и съм много щастлив. Чувствам се *страхотно*.

Денят бе като сън — идеалното време, странният покой вътре в мен и Натали до мен, усмихната, обядва с мен край тенис кортовете.

Влюбен съм, казах си. Влюбен съм, влюбен съм, влюбен съм. Цял ден си го повтарях наум, сякаш думите бяха част от всичко останало. Досега не бях изпитвал подобно чувство. Струваше ми се, че съм в безопасност. Чувствах се свързан не само с Натали, но с всички и с всичко. Освен това, усещах и безкрайно чувство на облекчение: сякаш отсега нататък всичко щеше да е хубаво, сякаш точно така трябваше да бъде всичко, сякаш щях да се чувствам така през остатъка от живота си. Приличаше на чувството, което изпитваш през първия топъл пролетен ден, когато за пръв път обуеш къси панталони. Само че по-хубаво.

Но най-важното, 24/7 беше приключило. Дори не се стигна до 24/7. По-скоро до 16/5.

— Ще облека черната рокля — рече Натали на обяд. — Онази с малките избродирани цветчета.

Знаех точно за коя рокля говори. Беше изключителна.

— Ще върви ли тази рокля с моя пояс?

— Пояс? Хм, не мисля. Какво ще кажеш да оставиш пояса вкъщи и да се направиш на европейец?

— Точно това трябва да направя — рекох. — Толкова си умна. — Докато го изричах, се присетих за нещо, което бях написал на МиниБикини в едно съобщение отпреди няколко дни. — Толкова си умна... — повторих.

— Иди го извикай от планината — каза тя.

Разсмяхме се и аз я погледнах. Тя ли беше МиниБикини? Възможно беше, нали? Пасваше.

— Пърси ми се обади сутринта — каза тя.

— Всичко наред ли е?

— Господин Кей се стабилизира. Пърси звучеше по-добре. В момента Пенелъпи е там и обядва с него — а аз се чудех къде е.

— Това не е ли малко странно и чудесно едновременно? — казах. Не се побирах в себе си.

— Кое?

— Това. Ние. В смисъл, вчера няхаме и представа, ти си стоеше вкъщи и се вкисваше, аз се чудех какво става тука, а виж ни сега. Всичко се промени. Просто ей така.

Тя кимна, аз я погледнах, не се сдържах и се усмихнах. Колкото и да беше прекрасно, всичко се случи някак внезапно. Бяхме малко несигурни. Не се държахме като влюбени гълъбчета. Седяхме на подобаващо разстояние един от друг.

— Осъзнаваш ли, че използва жокера си с мен — каза Натали.

— Така ли?

— Мисля, че да.

— Супер.

Наблизо нямаше никого. Бяхме приключили с яденето. Имахме още няколко минути.

— Е... — казах — искаш ли да се целунем?

— Ъ-ъ, все едно.

— Не че толерирам подобни лигавщини. Аз съм твърд анти-ПДЧ^[1]. Още повече на територията на училището.

— Разбирам.

— Само че наоколо няма никого. Пък и така или иначе след няколко седмици завършваме и никога вече няма да имаме възможност да нарушаваме правилата.

— Стига размишления — рече Натали.

Целунахме се и беше хубаво.

После с крайчеца на окото си забелязах, че някой минава зад нас. Не го бях видял преди, но това означаваше, че беше станал свидетел на целувката.

Беше Ейдриън Суифт. Кой друг да е?

— Опа — каза Натали, след като Ейдриън се бе отдалечила достатъчно. — Това беше Ейдриън Суифт, нали?

— Аха.

— Чудя се защо не ни поздрави.

— Тя ме мрази. А сега, предполагам, мрази и теб. Отблъснах я, като й казах, че вече съм избрал друга. После налетя, докато се целувахме с Джули Вандервуд. Сега пък видя и нас.

— Ще го преживее — рече Натали. — Каж ми сега истината — продължи тя, насочвайки вниманието си към огризката от ябълката си, — по скалата от едно до десет, как се класирам в целуването? След като вече си се целувал с няколко момичета.

Помислих.

— Дванайсет.

— Не бягай от скалата, тъпчо.

— Единайсет цяло и пет?

Това, което направихме след училище, ми се случваше за първи път в живота. Тръгнахме си заедно към вкъщи. Точно така, аз никога не бях изпращал момиче. Отидохме, разбира се, у нас, не у тях, което не беше точно изпращане. А като предложих да й нося раницата, тя първо се разсмя, после сви рамене и рече „Заповядай“, а аз трябваше да измисля как да нося две пълни раници. Накрая сложих едната отпред, така че се почувствах като сандвич от раници. Тя ме целуна по бузата.

Преровихме хладилника и открих малко останало пиле, но на нея й се видя странно, че го ям студено. Реши да не яде нищо, но когато отворих кутия ролца със смокинов мармалад, двамата унищожихме доста от тях.

Играхме „Гран Туризмо“ на „Плейстейшън“ и се състезавахме с колички. Аз карах някакъв „Опел“ с двигател, който звучеше като умираща муха, а тя — нещо като малка кола за доставки. Непрекъснато се опитваше да ме изблъска от пътя, което беше комично при максималната ѝ скорост от шейсет километра в час. Цялата надпревара се превърна в самоунищожително дерби.

Разходихме Флип.

Натискахме се девет минути. После и двамата решихме, че ѝ е време да си ходи вкъщи.

Да имам най-добрата си приятелка и гаджето си в едно беше най-хубавото нещо.

Половин час, след като Натали си тръгна, получих ново писмо от МиниБикини.

„Джак,

Ето как стоят нещата. Поразпитах насам-натам и открих, че Силия Проктър е била под впечатлението, че умираш. Смятала е, че ти остават около три месеца живот и затова излязла с теб. Това обяснява странното ѝ изказване за твоето «положение». Тъй като сега си известен, не се изненадвам, че за теб се носят слухове, но просто си мисля, че трябва да внимаваш и да се увериш, че момичето, което си избереш за бала, е искрено с теб.

Как мина вчера? Дръж ме в течение на всичко и ми кажи дали искаш да си чатим някой път.“

МБ

Прочетох писмото два пъти. После още веднъж. Два въпроса ме безпокояха едновременно. Първо, защо Силия е чула, че умирам? Това беше глупав, смешен слух. Как може да повярва на такова нещо? Препрочитах писмото на МиниБикини и мислех.

Вторият и по-сериозен въпрос бе дали МиниБикини е Натали. От една страна, защо при сегашното положение тя ще поддържа загадката? Е, може би продължаваше да играе ролята си и да ме насочва. Или ѝ беше твърде неловко да се разкрие точно сега? Може би щеше да го направи на бала? От друга страна, времето, по което получих писмото, съвпаднаше — половин час, след като Натали си тръгна.

Продължавах да мисля. Вчера, когато няхах съобщения от МиниБикини, Натали си беше стояла цял ден „болна“ въпреки заради мен, и, естествено, не е била в настроение да ми пише смахнати писма. Спомних си и онзи случай, когато си чатех с МиниБикини и се опитах да се обадя на Натали, но линията беше заета. Защото е била в мрежата и си е чатила с мен.

Всичко пасваше. Натали ме е харесвала, не е можела да ми го каже, нито да дойде на бала с мен, затова е решила да се позабавлява, като флиртува с мен чрез МиниБикини. Пробутвала ми е съвети, които се е надявала да ме отведат при нея. Като например предложението да кажа на приятелите си за липсата на опит в целуването. Кое то, естествено, ме бе отвело право при Натали...

Ето защо изглеждаше, че МиниБикини ме познава толкова добре! И ето защо не можеше да ми каже коя е или да излезе с мен! Ето защо знаеше личния ми мейл.

Чувствах се страхотно. Чувствах се фантастично. Сякаш последното парченце от мозайката си дойде на мястото. Светът бе тъй завършен, а моята МиниБикини и моята Натали бяха едно и също.

Глупавите слухове, че умирам, вече бяха без значение. Отивах на бала с Натали, така че нямаше нужда вече да мисля за тази каша с 24/7. Само едно оставаше да направя.

Седнах си в стаята и хванах телефона в ръка. Гледах през прозореца към моравата и дърветата. Бризът духаше през мрежата. Чувах песента на вятъра, свирещ на задната веранда.

Включих телефона и набрах първия номер. Попаднах на гласова поща.

— Здравсти, Кели. Джак Грамър е. Знам, че не ти се обадох цяла седмица, но исках само да ти кажа, че реших да не ходя на бала с никоя от списъка. Отивам с друга, някоя, която харесвам много отдавна. Мисля, че целият списък беше грешка и съжалявам, ако съм те подвел. Както и да е, това е всичко. Това е новината. Исках да съм сигурен, че знаеш, и се надявам да си прекараш страхотно този уикенд, каквото и да правиш. Благодаря.

Затворих. Една отметната, остават още много. На коленете си имах телефонните номера на всички от списъка. Набрах следващия номер.

— Здравейте, Бес там ли е?

И тъй нататък. Обадох се на всички, които още не бяха елиминирани, включително и малкото, с които още не се бях запознал.

Изпитвах необходимост да направя това. Така беше редно. 24/7 официално приключи. Край, точка, финал.

[1] От „Публична демонстрация на чувства“ — често използвано в американските училища съкращение, обикновено като забрана. — Бел.прев. ↑

После, след вечеря, Натали ме взе с кабриолета на майка си. Качих се в колата и бодро я мляснах по бузата — целунах МиниБикини! — но не изкопчих и усмивчица. Лицето ѝ бе напрегнато и дори не ме и погледна. Включи на скорост.

— Здравсти, Джак — казах аз жизнерадостно, — как си? Какво прави последните три часа, Джак, момчето ми?

— Здравсти — каза тя с безразличен тон.

— О, не знам, Натали — рекох, продължавайки престорения диалог. — Написах малко домашни, за да мога да прекарам остатъка от тази прекрасна вечер с теб. — Пауза. — Наистина ли, Джак? Това е чудесно.

Нещо не беше наред. Лицето ѝ бе безизразно, гледаше в пътя.

— Наистина бе — казах, — домашното си писах.

— Отлично — рече тя саркастично.

Това беше много странно. Имаше нещо.

Карахме към Кент Кънтри Парк. Не говорехме, а по пътя спряхме, за да спуснем гюрука — въздухът бе малко хладен, особено при деветдесет километра в час. Върнахме се на шосето и се оказахме приклучени зад един фермер, возещ прасета в ремарке. Не можехме да го задминем по завоите, а миризмата беше доста осезаема, меко казано, дори при затворени прозорци. Най-после свихме към парка. На пътя стояха няколко патици и ги зачакахме да се отместят, но те не помръдваха. Зад нас спряха още две коли. Изведнъж стана задръстване. Слязох от колата и закъшках на патиците. Те се раздвижиха, но ми квакаха насреща по начин, който не бе нито любезен, нито цивилизован.

— Ще науча баба ви да смуче яйца! — викнах по тях.

— Тормозиш патиците, а? — рече Натали през отворения прозорец.

— Да — казах, — точно това правя.

Тя най-после се усмихна.

Паркирахме на брега, в южния край на езерото. След няколко седмици плажът щеше да е отворен за плуване, но сега бе пуст, а пясъкът бе равен.

Тръгнахме по язовирната стена и се загледахме в един рибар, който вадеше дребен сом с въдицата си. Свихме по чакълестата пътека и повървахме, а Натали най-после се разприказва и изглеждаше в по-добро настроение. Каза няколко думи за училище, после се оплака от Бриджит, която ѝ взела любимото червило и го зарязала на таблото на колата, където то се разтопило. Но преди и наполовина да сме заобиколили езерото, вече нямаше какво да си кажем. Държахме си ръцете, докато вървахме, а после тръгнахме поотделно нагоре по един от хълмовете и легнахме там на тревата, така че да виждаме залеза. Вечерта бе тиха. Високо в небето имаше облаци, които приличаха на ребра. Тревата под нас бе дебела и много скоро ние вече се целувахме. После изведнъж Натали се изправи и каза: „Трябва да кихна“. Седеше като парализирана, почти готова да кихне, но кихавицата не идваше.

— Изтървах я.

— Ти си МиниБикини — рекох, — през цялото време си била ти. — Не бях планирал да го казвам още, но ми се стори, че трябва някак си да повдигна въпроса и да извадя Натали от мрачното ѝ настроение. Трябваше да заздравя връзката ни и това, помислих си, беше очарователен начин да го направя.

Но тя ме изгледа с празен поглед. Сякаш бяхме непознати. После се вбеси.

— Слушай, Джак, аз *не съм* МиниБикини и *никога не съм била*, *никога не съм искала* да бъда и *никога няма да бъда*!

— Добре, добре, само си помислих...

— Не, ти изобщо не мислеше!

— Аз...

— Имаш фиксидея за някого, който не съществува.

— Не, нямам, наистина. Аз само...

— Само какво?

Да, само какво? Изведнъж изгубих равновесие.

— Само... — измърморих. Усещах, че настроението се е променило драстично и лошо. Не знаех как да го оправя.

— Само нищо — каза тя, — държиш се като идиот.

— Съжалявам, не знам какво става.

— Какво *значи* всичко това? Какво, по дяволите... — Тя млъкна изведнъж.

И двамата седяхме. Натали подсмръкна. Изтупа една мравка от ръката си. После се загледа надолу към езерото. Аз отскубнах една тревичка.

— Ще ти кажа какво имам предвид — рекох. — Преди няколко часа ти беше мила, очарователна и усмихната, а после ме взимаш, мълчиш, не ме поглеждаш и избухваш като снаряд, само като спомена МиниБикини, което...

— Живееш във въобразявам свят, затова.

— А ти не си искрена с мен. Защо ми се цупеше преди няколко часа?

Не отговори. Погледна към езерото.

— Ще отговоря вместо теб — рекох. — Дан, нали?

— Какво за него? — каза тя тихо.

— Говорила си с Дан, нали?

— Може би.

— Хубаво. Добре, добре. Да си ходим у дома.

Тръгнахме обратно към града, а навън се стъмваше.

— Май трябва да пуснеш фаровете.

Тя не каза нищо и не пусна фаровете.

Остави ме вкъщи, аз ѝ пожелах лека нощ, но тя просто подкара, без да ме поглежда. Гледах я как кара в тъмнината, без да включва фаровете, и цялата ми енергия ме напусна. Нещата се случваха толкова бързо. Сутринта целият греех, на обяд бяхме щастливи и сладки, след училище играхме на видеоигри като най-добри приятели, а сега сякаш бяхме дерайлирали.

Флип ме посрещна на входната врата с тенис топката си между зъбите. Пусна ми я в краката.

— Няма топка за тебе — казах.

Той ме погледна отдолу нагоре и втренчено се загледахме един в друг. Флип надви в това състезание, вдигна топката си и отново ми я пусна в краката.

— Казах, че няма топка за тебе!

Десет секунди по-късно играехме с топката.

Хвърлях топката по дългия коридор на първия етаж и той хукваше подире ѝ. От време на време топката минаваше през някоя от вратите, но това само правеше играта още по-интересна и ми даваше време да чакам със скръстени ръце, мрачно умислен, преди той да се върне и да му я хвърля отново.

Мислех. Мислех за училище. Мислех за Натали. Мислех за себе си. Мислех за нас двамата с Натали. Като че ли не бях достатъчно объркан и *преди* Натали и аз да се съберем. Сега се намирах в нов етап на объркване, експоненциално нараснало спрямо това от предишния етап. Ето ни, ходим от двайсет и четири часа и нещо вече не вървеше — ама никак не вървеше.

Само че какво? Тя *не беше* МиниБикини. Защо ми беше толкова трудно да го приема? И дали чувствата ѝ към Дан бяха просто неясни или...

На вратата се позвъни.

Знаех, че е тя. Знаех си. Никога не съм бил по-сигурен за нещо в живота си. Така че произчаках малко. Поех си дъх и го задържах, после издишах. Всичко щеше да се нагласи от само себе си. Тя се бе върнала при мен.

Приблжих се до вратата.

Поспях: какво ли щеше да стане?

Отворих вратата.

Не беше Натали.

Беше Скот Брейдър.

— Джак! — извика той и дъхът ми спря. Ей го на, в инвалидната количка, точно на верандата ми. Нещо като да си отвориш чекмеджето с чорапите сутринта и да намериш вътре бесен питбул. Трескаво мислех: просто тръшни вратата на момента! Постави мъртва преграда между себе си и Скот! Но не тръшнах вратата. Бях се вкаменил. Мислех си за безболезненото, но изключително страшно усещане за онази летяща вилица — преди толкова много години, забила се в косата ми. Мислех си за усещането от удара в постелката под катерушката и как осъзнах, че съм се подмокрил. Всичко ми се върна, наведнъж, и не знаех какво да правя. Ако мама си беше у дома, можеше да изтичам при нея. Обаче бях сам.

А зад Скот стоеше висок мъж с едра челюст. Отне ми секунда да го разпозная. Господин Брейдър, бащата на Скот. Бейзболният треньор.

Не само че щях да бъда набит от Скот Брейдър на собствената ми предна веранда, но щях да бъда набит от отбор баща и син. Напълно в реда на нещата. Този четвъртък щеше да е най-лошият четвъртък в живота ми.

— Хей — казах, — момчета... — Как ли се очаква да се обърнеш към нападателите си?

— Трудно може да те проследи човек! — рече Скот. — Не ни улесняваш...

— Съжалявам — измрънках. — Не съм искал. Не мисля, че имаме някакъв проблем, нали? Искам да кажа, аз мисля така. Наистина, ама наистина не съм искал да създавам някакви проблеми и искам да знаете това. Всичко е наред. Става ли?

Държах тенис топката на Флип и, приключвайки нескопосаната си умиротворителна реч, изтървах топката, която отскочи право в скута на Скот. С крайчеца на окото си видях едно кълбо козина и осъзнах, че Флип вече лети към нея. Скот улови топката, Флип се приземи в скута му, а количката тръгна назад от удара. Ако господин Брейдър не беше там, Скот щеше да се прекатури през стъпалата на верандата. Флип, кучият му син! Собственото ми куче само влошаваше нещата. Аз наистина, наистина, наистина не исках да бъда набит. Не исках да съм тук.

— Охо! Страхотно кученце! — рече Скот.

Страхотно кученце ли? Очаквах Скот да извие врата на Флип и после да го използва като оръжие срещу мен. Страхотно кученце?

— Шортстоп^[1]? — рече господин Брейдър. — Втора база?

— Ъ-ъ — успях да кажа аз, — по-скоро аутфилд. — Нима този разговор действително се състоеше? Или вече бях мъртъв? — Хващаш и гониш — добавих.

Флип беше скочил долу заедно с топката си. Пусна я и аз я вдигнах.

— Татко — рече Скот, — може ли с Джак да поговорим насаме?

Флип излая срещу мен — искаше си топката.

— Няма проблем — каза господин Брейдър, ухили ми се с широката си челюст и се върна в джипа, паркиран до бордюра. Искаше ми се да му се извиня, задето съм само смотан бегач, а не бейзболист.

Флип отново излая.

Ето, сега, помислих си. Баща му се измъкна, та да не става свидетел на предстоящия побой.

— Искам да ти кажа какво става — рече Скот. — Мисля, че заслужаваш да знаеш. Работата е там, че Кейли е наистина депресирана. В смисъл, че първо си счупих глезена, което ѝ дойде в повече. За нея беше по-тежко, струва ми се, отколкото за мен. А после ти най-хладнокръвно я отблъсна. Съвсем безмилостно. И това ѝ дойде много нанагорно. Много. Опитах се да ѝ обясня, че сигурно вече си си избрал някоя друга, иначе, разбира се, би отишъл с нея.

— Тъхъ — рекох. Това никак не ми се нравеше. Не ми се нравеше, че обясняваше *причините* за надвисналата атака.

— Но както и да е — продължи той, — тя е наистина потисната и вчера си изрязва ноктите, което си е доста отчаяно действие, ако разбираш.

Не знаех какво друго да кажа, затова само кимнах. Съзнавах, че устата ми е отворена.

— Знам, знам — рече Скот, — прави си по два маникюра на седмица. Толкова внимание отделя на ноктите си, а после изведнъж — хоп, и ги няма. Затова мисля, че разбираш колко е отчаяна.

Приближавахме се един към друг. Още малко. Не бях с обувки, което не беше предимство. А дали беше против правилата да се опитам да прекатурия инвалидната количка? Ами гипсът? Можеше ли да нападна гипса му? Позволено ли беше? Какво значение имаха в крайна сметка правилата за пикльо като мен в бой с ранен първокласен мъжкар като него? Не се бях бил, откакто сестрите ми напуснаха дома ни. А и без това все те побеждавах.

Вероятно можех да спечеля време. Можех да бърборя с надеждата да го предразположа.

— Разбира се, разбира се — казах, — в смисъл, чувствам се ужасно. Не мисля, че мога да изразя колко зле се чувствам. Наистина. Искам да кажа, наистина, наистина, наистина не съм искал да я обидя, нищо подобно. Никога не бих направил такова нещо. Ще платя за новите нокти или каквото там трябва. Това не е проблем, нали? Съвсем ясно е, че аз съм виновникът, и го признавам, и искам да знаеш, че ще направя всичко, каквото мога, за да помогна и да оправя нещата. Ще го направя, няма проблем.

— Толкова се радвам, че искаш да помогнеш. Защото ти *можеш* да й помогнеш, Джак! Просто отиди на бала с нея. *Моля те*. Тя не може да бъде кандидатка за кралица на бала, ако отиде без кавалер. А всички свестни момчета, освен теб, са заети. Бих могъл да накарам някой от приятелите си да се откаже от момичето си и да отиде с нея, но знаеш ли, всъщност на никого от тях *нямат доверие*. Ама никак. По никакъв начин. А на теб имам. Ти си святно момче, джентълмен и Кейли иска да отиде с теб. След като не може да отиде с мен, понеже се пребих.

— Разбира се.

— Та к'во казваш?

Какво трябваше да кажа? Защо тупаникът не беше започнал? Това очевидно беше капан. Ако се съгласях, *бам!* — той щеше да ме фрасне, да ми строши черепа и да ми каже дори да не я поглеждам следващите един милион години. Ако откажех, щеше да се разхили и да изтъкне, че той, разбира се, само ме будалка, тя никога не би поискала да излезе с мен, и после — *бам!*

— Бам... — измърморих аз.

— Какво? — попита той.

Чакай малко. Погледнах го. Третата възможност: той беше искрен. Аз се бях уплашил, само защото най ме биваше за това. Не беше дошъл да ме пребие до смърт. Говореше сериозно. В действителност, не беше казал нищо заплашително. Аз просто бях решил да тълкувам всичко по този начин. Като му погледнеш лицето, виждаш, че не става за актьор. Беше твърде простодушен. Плашливото ми „аз“ го беше приело погрешно от самото начало.

— А ти... ти... — запънах се аз. Реших да играя направо. Да кажа какво изпитвам. Ако сгреша, сгреша. — Наистина се радвам, че дойде — започнах, — и че ми каза какво става.

Спрях. Той слушаше. Слушаше!

— И разбира се, много се изкушавам да се съглася — продължих. — Бих искал да помогна на Кейли. Не искам да си отреже и косата или да направи нещо подобно. Само че... Мога ли просто да ти кажа откъде идвам?

— Държа да ми кажеш — рече Скот и се усмихна. Не беше дошъл да ме бие! О, славен ден, охей! Охей! Охей!^[2]

— Ами разбираш ли, като се съгласих на тая работа с 24/7, си казах, че единственият начин да се справя, е да следвам сърцето си. И разбрах, че сърцето ми е един объркан и капризен орган и че да го следваш, е нещо като да следваш псе, което си мисли, че подушва бекон някъде в далечината. Кой знае как ще свърши всичко това? Наистина ли има бекон някъде или това е фантомна миризма?

— Бекон? — рече Скот. — Фантомна миризма? — Ставах твърде поетичен за него. По дяволите, със същата сила можех да спомена за трансгенетичните сили на пролетта.

— Всичко се свежда до това, че трябва да избира момиче по основателни причини. Защото, забележи, аз не просто избирам едно момиче, аз отхвърлям дващест и три други момичета. Мой дълг е да избира някоя, която означава много за мен. За да съм напълно откровен, вече май съм избрал. Така че, това е.

Той кимаше, съкрушен. Всъщност мислеше, че ще се съглася. Не беше обаче ядосан, а малко натъжен.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Схващам.

— Ще ми се да можех да помогна повече.

— Няма проблем. Просто се надявах, че ще стане — каза Скот.

— Може да кажеш, че съм луд, но мисля, че вие трябва да отидете заедно, макар и да си в инвалидна количка.

— Тя никога няма да се навие.

— А ти канил ли си я изобщо?

— Не, не официално... — рече той.

Няколко минути по-късно двамата със Скот бяхме в кухнята. Той седеше и тихичко сърбаше топлия шоколад, който му бях сипал, а аз говорех по телефона.

— Не, не е, защото мисля, че не си привлекателна — обяснявах на Кейли.

Тя ми изписка нещо в отговор. Вдигнах окуражително палец към Скот.

— Не, не е, защото красивите жени ме притесняват — казах.

— Каква е *работата* тогава? Защо ме отблъсна онзи ден? А после ми се обади и ми каза ония неща?

— Извинявам се за всичко това. Наистина. Не бях прав, бях в много лошо настроение и всичко, което казах, беше точно обратното на това, което всъщност мисля.

Пауза.

— В такъв случай защо сега не искаш да отидем заедно на бала?
— попита тя.

— Защото не желая да заставам между теб и мъжа, който те обича.

— За какво говориш?

— Скот беше тук. И си поговорихме.

— О, боже! Много ли те нарани? Добре ли си?

— Не, не беше това. Изобщо не беше това. Скот е страхотно момче и причината да дойде тук бе да ме убеди да отида на бала с теб. Толкова те обича: просто иска да те направи щастлива, да ти помогне да получиш това, което желаеш. И ако знаеше, че ти казвам всичко това, щеше да ме пулверизира.

Погледнах Скот. Сега той вдигна палец.

— Лично те помоли? — рече тя. — Като равен?

— Да — казах. Равен? Нима знаеше думата „равен“? Чух я как лекичко подсмърча. Щеше да стане.

— Само си помисли какъв мъж трябва да си, за да го направиш — рекох. — А заради количката, естествено, баща му го беше докарал и го беше оставил на верандата, все едно е някакъв скаут, който продава пуканки.

— Скот го е направил за мен?

— Знам, че цялата тая работа с бала ти е дошла много нанагорно — дето Скот си е счупил глезена и всичко останало. Само исках да ти кажа какво прави той за теб. Може би това ще те накара да премислиш всичко. Той е мъжът за теб и това е.

— Аха... — Направо чувах как попива сълзите си, за да не ѝ се разтече спиралата.

— И още нещо ми хрумна. Ако заведеш Скот на бала, хората ще си помислят, че си герой. — Това не беше в сценария. Скот ме гледаше с любопитство.

— Герой?

— Защото всъщност това ще бъде послание — помислих набързо, опростявайки нещата като за Кейли — колко красиви и

способни са сакатите.

— О! — рече Кейли.

— И мисля, че това много ще допадне на гласуващите за кралица на бала...

— О! Ще му се обадя. Ще му се обадя още тази вечер!

— Много съм щастлив — казах, — мисля, че точно това трябва да направиш.

Когато затворих, Скот ме гледаше очаквателно.

— Е?

— Мисля, че не само възприе идеята — рекох, — но дори няма да ти се наложи да я каниш. Тя сама ще го направи.

[1] В бейзбола — играч на позиция между втора и трета база, често считана за най-динамичната позиция в играта. — Бел.прев. ↑

[2] Цитат от стихотворението „Джаберуоки“, „Алиса в огледалния свят“, Л. Карол — прев. Ст. Гечев. — Бел.прев. ↑

Чувствах се страхотно, след като Скот си тръгна. Бях гений. Марширувах из кухнята по чорапи и си повтарях: „Аз съм великият парламентър!“ с глас на говорител. Мама и татко се прибраха с торба зеленчуци.

— Аз съм великият парламентър!

— Всъщност — рече татко, — резултатите ти от езиковата част на САТ^[1] не бяха толкова изключителни.

— Ти си парламентър над *средното* ниво — рече мама.

— Ух! Родителите ми не вярват в мен!

— Ето — рече татко, — остави някъде тези зеленчуци. — И тръгна обратно към колата за останалите.

— О — рече мама, като се спря пред мивката, — Натали ли е била тук? — Тя вдигна една полупразна чаша с безалкохолно от умивалника. Натали винаги правеше така — оставяше в мивката полупразната си чаша.

— Аха — казах аз. И доброто ми настроение се изпари.

Повлякох се към стаята си. Седнах на бюрото, после легнах на леглото, после се свих на пода. Килимът не беше особено чист. Имаше трохи по него.

Работата беше там, че си давах сметка за силните чувства на Натали към Дан. Толкова дяволски чувствителен и разбиращ бях. Дори можех да подкрепя чувствата ѝ към Дан, ако се налагаше. Това, което *действително* ме безпокоеше, бяха собствените ми чувства. Защо толкова бързо се разочаровах, щом открих, че Натали не е МиниБикини? Не трябваше ли това да е без значение? Не трябваше ли да няма никакво значение?

Само че по някакъв начин имаше значение. Може би Натали бе права и аз просто живеях във въображаем свят. Може би толкова се бях развълнувал от възможността за идеалното решение, че си приписвах чувства, които всъщност не изпитвах.

Щеше да е просто съвършено.

Телефонът иззвъня. Погледнах го. Ако не ми беше на една ръка разстояние, изобщо нямаше да си правя труда да го вдигам.

— Здравсти — каза Натали.

— Здравсти.

Тя подсмръкна.

Не знаех какво да кажа. Затова рекох:

— Лежа на пода.

Тя не отвърна нищо.

— Е... — казах, — ало?

— Съжалявам — рече тя, — изключих.

— *Ти* ми се обади — казах аз. — Ти караше с *изгасени* фарове.

Тя затвори. Осъзнах, че бях казал последното изречение като обвинение.

Лежах и притисках телефона към лицето си. После седнах и се разплаках. Дори не знаех защо точно плача. От много отдавна не бях плакал, плачех тихо и ме болеше — стомахът ми се беше свил. Нямах кърпички в стаята. Накрая си издухах носа в една мръсна тениска. После изтичах по коридора до банята и си измих лицето. Свих дланите си в шепи и пих направо от чешмата. Почувствах се малко по-добре. Върнах се в стаята си.

Телефонът ми иззвъня отново, но оставих гласовата поща да се включи. Почаках и изслушах съобщението.

— Окей — каза Натали, — само да ти кажа, че ти пращам писмо.

Включих се в мрежата и си проверих пощата, но нямаше нищо, така че станах, затворих прозореца и си събух чорапите — бяха мръсни. После си проверих отново пощата. Писмото беше пристигнало.

„Не знам как да го направя и не знам дали изобщо искаш и да чуеш за мен, но знам, че трябва да ти кажа нещо конкретно. Ясно е, мисля, че това не е редно — и двамата искаме да сме с някой друг. Аз все още искам да съм с Дан, макар да не съм убедена, че това е възможно на този етап. Направихме грешка, Джак — опитахме се да форсираме нещо, което дори не съществува.“

Значи това беше. Свърши даже по-бързо, отколкото започна. Прочетох съобщението няколко пъти, после го изтрих от кутията си. Не го исках там. Беше доказателство за грешка. На двамата с Натали очевидно ни беше писано да сме само приятели и не можех да си обясня каква лудост или неправилна подредба на звездите ни бе накарала да се хвърлим в тази любовна бъркотия.

Чувствах се изпразнен. Сякаш току-що бях приключил дълго състезание и бях финиширал последен. Но поне се беше свършило.

Щеше да е нощта на изненадващите посещения. Точно така си беше. След като един час почетох и си водих записки, чух да се звъни на вратата. Мама ме извика и каза, че Дан е дошъл да ме види.

Дан. Приятелят ми, който имаше всяко право да ме мрази. Може би той щеше да ми достави тупаника, който Скот Брейдър ми беше спестил.

Седеше върху багажника на колата си с ръце в джобовете. Усмихна се, щом ме видя, и потупа мястото до себе си. Изглеждаше тъжен. Никога не го бях виждал без момчешкото пламъче в очите.

Седнах до него.

— Знаеш ли — рекох, — това с целувките беше глупаво от наша страна, но искам да те уверя, че беше напълно невинно.

Той кимна.

— Знам. Аз обърках всичко. Много преувеличих. Издъних се.

Издънил се? От трима ни той беше най-малко виновният. Исках да съм напълно искрен с него. Щеше ми се да мога да му разкажа как се случи всичко, но не беше моя работа да го правя. Беше работа на Натали, когато тя реши.

— С Натали се знаем отдавна... — казах аз, но спрях, понеже не знаех накъде ще ме отведе това.

— Знам — рече Дан.

— С какво мога да помогна?

Той сви рамене.

— Май просто съм уплашен. Не знам дали да й се обадя или да ида у тях, или просто да я оставя на мира. Не знам как да се извиня.

— Не мисля, че има погрешен начин за извинение. Стига да е искрено, а аз знам, че е така.

— Веднъж вече ѝ се извиних — каза той, — но не в очите. Не ми достигна смелост за това.

— Кога? — попитах аз.

— Вчера.

— Какво направи?

Той пхна ръка в задния си джоб и извади листче хартия. Приличаше на квитанция от паркинг.

— Глоба за вандализъм — рече той.

Не можах да не се разсмея. Романтичното излияние на Дан беше глобено.

— Какво стана? Как се сдобих с това?

— Нали знаеш стръмната улица, по която се отива до къщата на Натали?

— Естествено.

— Написах на нея със спрей послание с огромни букви, точно в средата на улицата. Разбира се, направих го посред бял ден и боята ми свърши по средата, а когато се върнах с още боя, ченгетата вече ме чакаха.

— Това е фиш за двеста долара.

— Знам, а дори не успях да довърша съобщението.

— Какво гласеше то?

— Исках да напиша: „Съжалявам, Натали“, но стана „Съжалявам, На“.

— Сигурен съм, че е схванала идеята. Сигурен съм, че е разбрала какво значи.

— Мислиш ли? Казала ли ти е нещо по въпроса?

— Не — рекох. Но разбрах, че затова вчера ѝ се беше променило настроението, след като се прибра вкъщи. Потупах Дан по рамото.

— Не желая да заставам на пътя на никого — каза Дан. — Искам да знаеш, че Натали трябва да бъде с този, когото харесва. Ти си страхотен и... и... просто исках да ти го кажа.

— Дан, Дан, Дан — рекох, — ти си страхотен. Освен това не мисля, че има за какво да се тревожиш. Тъкмо преди час получих писмо от Натали и ти си този, за когото мисли тя. Това е всичко. Край на историята. Тя все още иска да отиде на бала с теб.

Той ме погледна, първо невярващо, после с облекчение, накрая радостно.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Ами ти?

Махнах с ръка.

— Аз ли? Не ме мисли. Аз ще се оправя.

Поне се надявах да е така. Съобщаването на добрата новина на Дан, която толкова го зарадва, ме върна в депресията. Довлякох се до стаята си и си пуснах „Уорнър Брадърс“. Мислех си, че всичко съм решил, че Натали е отговорът. Очевидно обаче не беше, след като всичко свърши.

Това, което ме порази сега, докато стоях свлечен пред телевизора, бе фактът, че бях оплескал живота на други хора. На Натали и Дан например. На момичетата от списъка също. Знаех, че някои от тях са наранени. Саманта Милигън, която се беше разплакала. Силия Проктър — вярно, че беше его маниячка, но аз се държах гадно с нея. И момичетата, които лекомислено отблъснах. Толкова сигурен бях, че съм открил вярното нещо. Толкова сигурен бях, че *това е то*.

Имах толкова големи очаквания и, разбира се, останах разочарован. Може би и с бала беше така. Може би с всичко беше така.

През целия си живот се бях взирал в бъдещето и си бях мислил — ей, всичко ще бъде страхотно тогава. Тогава. Сякаш веднъж само да вляза в прогимназията и всичко ще бъде яко, и хората ще са по-умни и готини, и животът ми наистина ще започне. После — ех, веднъж само да вляза в гимназията и всичко ще бъде яко, и хората ще са по-умни и готини, и животът ми наистина ще започне. Е, прогимназията свърши и не се оказа страната на чудесата, както се бях надявал. Сега и гимназията почти свършваше и в общи линии беше същото, както в прогимназията, само че с коли. Следващото беше колежът. Сега мечтаех за колежа, фантазирах си какво ще е там и колко велико ще бъде, и как най-после ще съм на място, което обожавам. Знаех обаче, че ще се окаже същото: просто следващият блудкав конкурс по популярност.

Така че взех следните решения: ще се извиня на Натали, Дан, Саманта Милигън и всички останали от списъка. Ще спра да фантазирам колко страхотно ще е в колежа. Ще спра да търся единственото нещо — разрешение на всички въпроси.

И *ще* отида на бала с някого. Гимназията беше почти свършила, но не съвсем. Нещата още можеха да се обърнат. Трябваше обаче да положя усилие.

Влязох в мрежата и написах на всички от списъка, че се отменя отмяната на 24/7. Това да ми е за урок! Излязох от мрежата. Чувствах се странно — отчасти тъжен, отчасти изморен, отчасти виновен, отчасти обезводнен, и в същото време някак си енергичен, пълен с нови сили. Нямах Натали и нямах МиниБикини, но 24/7 се завърна! Аз се завърнах! Отново всичко беше възможно. Телефонът иззвъня.

— Джак на телефона.

— Джак, Памела е — каза едно момиче. — Памела...

— Памела Браун — рече тя. — Покани ме на бала, помниш ли?

[1] Изпит за кандидатстване в американските колежи. — Бел.прев. ↑

Памела Браун. Светая светих. Балерина, богиня, обект на фантазиите ми от три години.

— Може би си спомняш — каза тя, — опита се да ме изкушиш, като спомена евтина торта?

— Да, спомням си.

Странно. Не ме беше страх от нея. Твърде изтощен бях, за да се опитвам да флиртувам или да съм чаровен, или изобщо да давам пукната пара. Чувствах се, да кажем, спокоен.

— Размислих — рече тя, — и искам да си сменим ролите.

— Как така?

— Виж, няма направо да те каня на бала. Знам, че точно в момента имаш всякакви възможности. Така че всичко, за което те моля, е една среща. Само една среща. Утре вечер, петък. Тогава може да поговорим за бала.

В петък учебните часове сякаш продължиха цял месец. Опитвах се да поддържам угнетеното си настроение цяла сутрин. Написах имената на всички момичета, по които някога си бях падал, на подметките на обувките си. Разчорлих си косата, така че заприличах на лишен от сън затворник. Отпрах подгъва на ръкава на тениската си.

На обяд Пърси съчини какви ли не беди, които можеха да ми се случат на срещата. После започна да ми припомня неудобни моменти от миналото. Хубаво бе, че отново е на училище.

— Май си спомням — каза той, — един инцидент преди танците по случай завършването на девети клас. Когато сбърка едно шишенце парфюм с освежител за уста.

— Млъкни.

— Наистина ли? — рече Натали. — Това не го бях чувала. Джак не дойде на танците в девети клас.

Двамата с Натали не се поглеждахме много-много днес и дори сега тя говореше за мен в трето лице. Пърси посочи с пръст.

— Бинго!

— Да, да, да — казах аз.

— А след като се жабурка с „Гаторейд“ двайсет минути в опит да се отърве от аромата, се разхълца... — обясни Пърси.

— Бях забравил за „Гаторейд“-а — рекох.

— Много се разхълца — рече Пърси.

— Аз веднъж си пръснах парфюм в окото — каза Пенелъпи.

Всички я погледнахме. Тя дъвчеше сандвича си със сардини. Винаги си носеше необичайни сандвичи в училище.

— Парфюмирала си си окото? — попита Пърси. — Какво помисли, че е, мила? Визин в шишенце със спрей?

— Не, знаех, че е парфюм. Искях да се разплача и си помислих, че ако си пръсна парфюм в окото, ще успея.

— И стана ли? — попита Натали.

— Не. Но шест дни усещах в гърлото си вкуса и миризмата на „Шанел“.

— Дори не искам и да знам останалата част от тази история — рече Пърси. — Искам обаче да се върнем към нашия герой, Джак Грамър. Спомням си, когато за пръв път се бяхме събрали да спим у тях, той ни накара да четем наум един час преди заспиване.

Момичетата ме погледнаха.

— Ами всички така шумяха — казах аз, — просто исках да почета малко.

Пенелъпи и Пърси се разсмяха. Натали се усмихна криво и за секунда се спогледахме. После Пенелъпи ни разказа историята как веднъж си сложила от ония лентички за освежаване на дъха в окото, само за да види какво е. Очевидно боляло. Не знаехме какво да отвърнем на това, така че Пърси просто продължи с историите за моите щуротии.

— А — рече той, — ами оня път, когато Джак някак си ме убеди да проверя дали Алесандра Дийкън би отишла на танците в пети клас с него и...

— Танците на площада! — изпищя Пенелъпи. — Бях забравила за това.

— Само че стана някакво объркване — продължи Пърси, — и Алесандра помисли, че аз я каня. И така отидохме ние с нея.

— Никакво объркване нямаше — казах аз, — ами ти си я покани за себе си.

— Отричам — каза Пърси.

И така, анекдотите за паденията в моя живот продължиха, а по някое време самоналоженото ми мрачно настроение просто изцяло изчезна, сърцето ми заби по-бързо и започнах да се тревожа за довечера. Това си беше старият Джак, онзи смотан до безобразие Джак.

На връщане към училище двамата с Натали вървахме след Пърси и Пенелпи. Не си казахме нищо чак докато стигнахме до входа.

Тогава тя рече:

— Дан намина снощи...

— Наистина ли? И какво?

— Каза, че сте си поговорили.

— И?

— Ами... разбрахме се, че официално изобщо не сме се разделяли.

Имаше няколко минути до края на обедната почивка и аз се качих в компютърния кабинет да си проверя пощата. Седнах на един компютър и се замислих. В известна степен бях доволен, че Натали и Дан са се събрали отново. Искях да са щастливи, нали? Но в същото време нещата с Натали продължаваха да бъдат доста особени. И от всичко някак си ми горчеше.

На стола до мен имаше екземпляр от училищния вестник. Беше специалното, току-що отпечатано издание „До датата на бала“, с всичките му явни и прикрити репортажи за моя милост. Беше около два пъти по-голямо от стандартното издание. Имаше внушителни спекулации за това какво става с 24/7. Ключката беше, че ще водя преподавателка от колежа на бала. Някои предполагаха, че изобщо нямам намерение да ходя на бала и цялата схема е майтап, с който да унижа момичетата. Да наричат точно мен мизантроп? Или мизогинист^[1]? Силия Проктър, Мелани Франкъл и Дий Уелън — всичките даваха пространни интервюта как са си прекарвали с мен. Мелани например изказваше предположението, че съм гей или най-малкото асексуален. А на последната страница се мъдреше специален

бален епизод на „Бум!“, любимия ми комикс. Така и не бях имал възможност да изляза с Ейда Смит и тя очевидно го бе приела като лична обида, понеже в днешния си комикс нападнах мен. Контролираните от работи кукли в „Бум!“ се оказаха корабокрушеници на остров, населен с прокажени мимове. Прокажените мимове също бяха контролирани от работи, а селището се казваше Мимово сметище. Един от прокажените мимове носеше подозрителното име Жак Г., беше облечен в тениска смокинг и се славеше като един от най-популярните и търсени мимове на света, но се бе отнасял зле с хората и затова съдбата го бе наказала с проказа и преждевременно оплешивяване. Накрая, докато се блъскаше в стените на невидимата кутия, в която бе затворен, ръката му падаше. Една от главните героини, принцеса Грахово зърно, коментираше това така: „Лошото е, че има още една“.

Като цяло, изглеждаше много жестоко.

Влязох в пощата си и намерих няколко писма от момичета, които не бяха в списъка, и едно от МиниБикини. Част от мен не желаше да го отваря. Оплетен в бъркотията с Натали, се бях повкиснал и на МиниБикини. Но всъщност бях много щастлив да видя писмото от нея. Тя наистина съществуваше. Все още я имаше.

„Джак,

Чудех се как ти минава седмицата. Не може ли да дадеш малко информация?

Исках да ти кажа какво чух — Лора Гилден ще ходи на бала с Крис Дейли. Държат го в тайна до последния момент. Не ти е казала, нали? Лошата новина е, че са я уредили с Крис в замяна на това да излезе с теб. Какво ще кажеш? Наистина мисля, че трябва да внимаваш. Мисля, че зад кулисите се случва нещо, за което не си в течение. Много ми е неприятно да звуча като някаква доносничка, но си помислих, че имаш право да знаеш. Не че не си чул доста от безпочвените слухове, които се носят за теб напоследък.“

МБ

Лора Гилден? Излязла с мен, за да я уредят с Крис Дейли? Той определено беше по`неин тип — златно момче и прочее. Беше в бейзболния отбор на „Уест Хай“ миналата година заедно с Дан. Бях го виждал няколко пъти, но не го познавах. Както и да е, това, което казваше МиниБикини, не беше по-обезпокоително от глупостите, които печаташе вестникът, или клюките, за които ме информираше Пенелъпи. Сара Шей също ми събираше клюки и ми ги пращаше. Беше много сладко. Харесваше ми, че МиниБикини се опитва да ми помогне, но май го взимаше твърде на сериозно. Това си бяха само клюки.

Не отговорих на писмото на МиниБикини. Щях да го направя по-късно.

Спрях пред къщата на Памела в седем. Два пъти проверих адреса, който си бях записал на едно листче. Тук беше. Намираше се в югоизточната част на града, точно на юг от Кмарт, и не беше каквото очаквах. Беше малка, спретната къщурка на няколко нива в един квартал близо до магистралата. Дори докато си седях в колата, чувах гърмящото движение. Кварталът беше нов, дърветата — малки, ливадите — почти еднакви, без цветя, без интересни растения. Имаше порутен навес на автобусната спирка нагоре по улицата. Всичко това ми изглеждаше неочаквано. Винаги си бях представял, че Памела живее в къща, заобиколена от лехи с кремове.

Щом слязох от колата, два големи добермана, вързани на верига при съседната врата, се разлаяха. Махнах им. Тръгнах нагоре по тротоара. Домът на Памела определено бе чист. Подреден. Тъкмо се протягах към звънеца, когато вратата се отвори и Памела излезе.

— Здравей, Джак — каза тя и ме целуна по бузата. — Лесно ли ме намери?

— Без проблеми — отвърнах. Истинският отговор, разбира се, беше „отне ми три години да събера смелост да те поканя, ти първо се съгласи, после се отказа, а една седмица по-късно внезапно си промени решението и ми се обади“.

Тръгнахме към колата. Тя беше облякла разкроена рокля. Натали смяташе, че Памела прилича на щраус, но за мен тя бе идеална. Вероятно това просто означаваше, че харесвам щрауси.

Засуетих се с дистанционното на колата, като първо заключих, после отключих багажника. Най-сетне успях да ѝ отворя вратата. Тя се качи и аз затворих вратата, като заципах каишката на чантичката ѝ. Отворих отново и тя си прибра каишката.

Подкарахме обратно към центъра, обсъждайки какво ще правим през лятото.

— О, аз пак ще работя в „Барнс и Нобъл“ — казах, — по-точно *още* ще работя там.

— Аха — рече тя, кимайки.

— Помощник по продажбите съм — казах, сякаш това беше впечатляващо. *Всички* бяхме помощници по продажбите.

— Супер.

— И съм си съставил голям списък с книги за четене през лятото. Двайсет велики американски романа.

Сякаш си говорех с леля ми Ванеса — давах точни отговори на точни въпроси. Колкото до списъка с романи, това беше пълна лъжа.

— Звучи страхотно — каза тя. — Много продуктивно.

— Аз съм си много продуктивен.

Памела, както обикновено, това лято щяла да ходи на турне с балетната си трупа, но щяла да си бъде у дома по три дни седмично.

— И как е да си на турне с балетна трупа? — попитах.

— Много ми харесва. Страхотно е.

— Супер. Звучи страхотно. Трябва да е забавно.

— Забавно е. Искам да кажа, има много работа, но в същото време е и забавно.

— Да.

Направо да онемееш.

Паркирахме в центъра и отидохме в билиярда на „Колидж Стрийт“. Тя избра маса, докато аз взимах топките. Нямаше много хора. Бяха заети само още две маси.

Представях си, че Памела ще играе билиард с изящество и лекота, но грешах. Когато трябваше да направи първоначалния удар, тя изобщо не успя да уцели топките, което никога не бях виждал с очите си. После удари бялата топка твърде ниско и тя изскочи от масата. С други думи, много си подхождахме. И двамата не ни биваше, а късметът диктуваше кой ще спечели (това бях аз).

Не говорехме много. Надявах се играта да ни поотпусне преди вечеря, да ни накара да се почувстваме удобно един с друг, така че да разговаряме по-добре. Но докато вървахме към ресторанта на последната дневна светлина, осъзнах, че не само не съм се отпуснал в сравнение с началото на срещата ни, но и тя беше напрегната. От пресилената стандартна целувка по бузата, през дежурните, не водещи доникъде въпроси в колата, до начина, по който крачехме на голямо разстояние, че да не се блъснем случайно един в друг... Не можех да повярвам: Памела Браун беше напрегната. Никога не бях предполагал, че някой като нея може да е смутен, срамежлив или объркан. Но тя беше. Изяждаше думите и се разхилваше нервно и престолено напред разговора. Притесняваше се да ме погледне в очите. Нейната срамежливост подхранваше моята и се получаваха някакъв ужасен затворен кръг, което правеше нещата още по-несигурни и неловки.

Вървахме на север по Лин Стрийт, после завихме на изток. Въпреки усилията, които полагаме, леко се сблъскахме докато завивахме, но подминахме въпроса без коментар. От другата страна на улицата видях Ейдриън Суифт да излиза от видеотеката. И тя ме видя. Или може би трябва да кажа, че тя *ни* видя. Това като че ли се случваше толкова често, че ставаше почти смешно. Почти.

Памела беше направила резервации за двама ни в „Шарената крава“, в северната част на града. Родителите ми обожаваха това място, а и на мен ми харесваше — особено четвъртъците през зимата, когато сервираха фондю.

„Шарената крава“ — преименувано на „Лудата крава“ от Натали — беше малко заведение. Представете си хола. Сега го разполовете. Така ще получите приблизителния размер на ресторанта. Имаше май шест маси, а кухнята беше отзад и се виждаше какво става там. Когато с Памела се настанихме, там работеха двама младежи. Памела внимателно зачете менюто — не че беше много дълго. И двамата си поръчахме салати и панини.

Надълго и нашироко говорихме за училище и колежа по същия превзет начин, както когато говориш с роднини. Салатите ни пристигнаха. Похапнахме малко в мълчание. Седях колкото мога поизправен и не си подпирах лактите на масата.

— Сигурно мислиш, че не знаех кой си — рече тя ни в клин, ни в ръкав. — Само че знаех.

— Аз? Знаела си кой съм?

— Помниш ли, че знаех как се казваш онзи ден, когато се запrikaзвахме.

Денят, в който се запrikaзвахме. „Фантастичните трансгенетични сили на пролетта“...

— О, да — казах аз. Вярно. Знаеше как се казвам. И това беше нещо, което не разбирах. Доста ме беше поозадачило.

— Не знаеш ли откъде те познавах?

— Каза, че си ме виждала да си играя с кучето в парка.

— Точно така, но те познавах отпреди това. Познах те в парка, но вече знаех кой си.

— В такъв случай не знам отговора.

— Честно?

— Честно.

— Бяхме заедно в детската градина.

— В детската градина?

— Сутрешната детска градина на госпожа Игън.

— Не си те спомням.

— Тогава хората ми викаха Беа. Беа Браун.

— Беа Браун... — бутнах настрани салатата си. — Беа Браун.

— Първото ми име е Беатрис.

— Беа Браун... — повторих аз, припомняйки си. Дълга, светла като лен коса на две опашки. Бели обувки. Лилава раничка. — Ти ми държеше ръката — казах аз.

Тя кимна:

— Неведнъж.

— Обяви, че съм ти гадже още първия ден.

— Много неудобно.

— Това си била ти? — попитах.

— Аз бях.

— Ти си Беа Браун! Спомням си. Мисля обаче, че ти дължа извинение. По онова време няхах особен опит в сферата на гаджетата и мисля, че вероятно не съм отвърнал на чувствата ти, а може би дори не съм ги забелязал.

— Беше малко тъпичък — рече тя, — като те попитах дали може да те държа за ръка на площадката, ти попита защо.

— Аха. Никакво понятие си нямах. Никакво. Ето кога са започнали всичките ми проблеми.

— Все пак ми подари рисунката си на някакъв робот.

— Един трансформер?

— А под него беше написал името ми, макар че повечето букви бяха обърнати.

— Виждаш ли, наистина съм те харесвал. Нарисувах ти онази картина, понеже те харесвах. Не виждах смисъл в държането за ръце, но мислех, че една рисунка на трансформер ще покаже какво чувствам.

Тя се засмя.

— Майка ми още помни как съм говорела за теб всеки ден. И онази година ти дойде на тържеството за рождения ми ден. Ако това може да се нарече тържество, след като бяхме само аз, ти и Реба.

— А, да.

— Разбира се, тогава живеехме близо до вас.

— На „Глендейл“, точно така.

— Да.

— А какво се случи? — попитах. Беа Браун! Погледнах я. Лицето ѝ винаги ми бе изглеждало познато откакто я забелязах за пръв път или по-скоро за втори преди няколко години. Това обясняваше нещата. Познавах я от много време. Колко идеално беше това? Идеално беше! На път беше да стане идеално! Цялата объркана седмица щеше да стигне до зрелищен край, когато се съберях отново с любимата си от детската градина! Ето този сюжетен обрат бях очаквал с години, целия си живот. Дали пък да не пропуснем бала и направо да устроим огромна сватба? Как ли ще се казват децата ни? Какъв ли ще е паркетът на лятната ни къща? Кафе или чай ще прием сутрин? Или и двете?

— Къде... — казах аз, търсейки думите. Не знаех какво точно да кажа, толкова бях развълнуван. — Къде се дяна? Как си изгубихме следите?

— Не знам всъщност. Семейството ми се пренесе в другия край на града. Бяхме в различни училища чак до гимназията.

Дойде и панинито. Не бях особено гладен, но започнах да ям. Поклатих глава.

— Не мога да повярвам. Беа Браун. Мисля, че родителите ми имат наша снимка. И ти си ме спомняш, направи връзката, а аз — не.

— Беше отдавна. Изглеждах малко по-иначе.

— Да видим, преди дванайсет години. Дванайсет години... Уха.

— Много те харесвах.

— Притеснявам се, че не си те спомних.

— Недей.

— Ама аз не разбирам. Ако през цялото време си знаела кой съм, защо никога не каза едно „здрасти“? Защо си мислеше, че съм второкурсник, когато се запrikaзвахме миналата седмица?

Тя сви рамене. Бодеше си панинито, но не ядеше.

— Не знам. Беше много странно. Хората продължават напред, пътищата им се пресичат, после се разделят. После отново се пресичат след години. Била съм притеснена, предполагам. Просто си търсех извинение. Не знаех какво ще си помислят другите. Не знам.

— Какво ще си помислят другите? — попитах аз. — В смисъл?

— Искам да кажа... — отвърна тя, — аз...

— Какво ще си помислят *другите*? — повторих аз. Това не ми звучеше, както трябва. Не ми звучеше добре. Задръж за секунда. Задръж за една проклета минута.

— Имам предвид, че по принцип не ходя на такива места — като бала, и изведнъж много се притесних.

— Ти не каза това преди малко.

— Знам — гласът ѝ бе притихнал, — не исках да кажа това.

— Беа Браун — казах аз, — чуй ме. Какво те накара да промениш мнението си дали да дойдеш с мен на бала? Това, което се случи тази седмица ли?

— Не разбираш ли, Джак, харесвам те и просто ми трябваше време сама да го осъзная. Аз просто съм асоциална. Чувствам се неуверена. Това е недостатък.

— Опитай се да отговориш на въпроса ми.

— Джак... — рече тя, протегна ръка през масата и докосна ръката ми. Не се отдръпнах. — Трудно е за обяснение.

— Тогава нека се опитам да отгатна — казах, — поправи ме, моля ти се, ако греша. Накратко казано: миналата седмица те каня на бала, ти се изкушаваш, понеже малко ме харесваш, но после решаваеш — не, той всъщност е един глупав никой, не е достатъчно добър за мен, не е достатъчно готин за мен, не е достатъчно мъжествен за мен. Дори да съм любимият от детската градина, сега времената са

различни. Тази седмица историята става друга. Изведнъж хората започват да приказват за мен. Аз съм популярен. Аз съм търсен. Много момичета искат да отидат на бала с мен. Аз всъщност не съм *направил* нищо, за да заслужи цялото това внимание, не съм се променил, не съм си купил дори нови дрехи, но въпреки всичко това е реалността.

Тя гледаше в чинията си, все още докосвайки ръката ми.

— С други думи — продължих аз, — ти си променила решението си не заради някакъв порив на душата си, или защото си осъзнала, че си допуснала грешка, а защото аз съм се превърнал в нещо като трофей, а ти си си помислила, ей, ама той може да бъде мой. Някога *беше* мой. Хората мислят, че е много готин, направо страхотен, така че и аз мисля така.

— Аз не искам просто трофей — каза тя.

— Кажи ми тогава веднага, съвсем честно, щеше ли да дойдеш на бала с мен, ако го нямаше 24/7?

Тя замълча. Зяпаше в храната си. Най-после отново заговори.

— Сложно е.

— Това значи „не“. — Така си беше. Беше едно голямо, огромно „не“. Струваше ми се, че е най-голямото „не“, което някога съм чувал.

Последните няколко минути се чувствах така, сякаш се изкачвах към върха на най-високия небостъргач в турбо елеватор, с онова леко замайващо усещане в дъното на стомаха, което предизвиква сляпото издигане. Все по-нагоре, нагоре, нагоре... Но когато стигнах върха и вратите на асансьора тихо се отвориха, а аз прекрачих навън в тишината, открих, че под краката ми няма нищо. И започнах да падам, да падам бързо. Сега само тя можеше да ме спаси, по някакво чудо. Падането беше много по-бързо от изкачването, дори с турбо елеватор.

— Сложно е — повтори тя. Отпи глътка вода, а аз виждах, че е уплашена, и за част от секундата се почувствах разгневен и разочарован от нея, после почти мигновено ядът ми се превърна в жал. При същите условия нямаше ли и аз да се повлияя от общественото мнение? Ако смотаната петнайсетгодишна кола, която донякъде харесваш, изведнъж се превърне в хитова ретро кола, нима ще е грешно изведнъж да се влюбиш в нея? Ако Бърт Рейнолдс от второкласен актьор се превърне в носител на „Оскар“ и звезда на деня, нима няма да е разрешено да го харесваш? Когато хамбургерите и чийзбургерите започнат да се появяват по страниците на

първокласните менюта, не мислиш ли, че това ще е много яко заради гадните, нисковъглеродни, сиренени каши, които едно време ядеше по пижама, докато гледаше „Досиетата Х“ късно вечер?

Памела подсмъркна.

— Мислех за това, признавам си — рече тя. — После Реба говорила с Лора Гилден и Лора ѝ казала колко мил си бил на срещата с нея. Започнах да мисля за теб и да се чудя дали не трябваше да приема, и... и... през цялото време слушах за теб...

Поех си дълбоко дъх и го задържах. Изпуснах го. Вече не си държахме ръцете.

— Съжалявам, че нещата между нас се развиха по този начин — казах аз. — Трябва да знаеш, че за мен тази седмица беше съвсем откачена и ми е трудно да се доверя на собствената си преценка. Не мисля, че имам каквото и да било право да ти казвам, че начинът, по който са се променили чувствата ти, е погрешен. Но и не мисля, че можем да отидем заедно на бала.

Тя кимна.

Седях отпуснат. Бях изцеден. От панинито ми липсваха всичко на всичко две хапки. Не знаех какво друго да кажа на Памела. От една страна, исках да я успокоя и да ѝ кажа, че всичко е наред, че я разбирам и че, в края на краищата, всички сме човешки същества и правим грешки, слаби сме и по тази причина имаме нужда най-вече един от друг. Но, от друга страна, се чувствах подценен от ситуацията и нямаше как да пренебрегна това. Все си представях онзи момент в коридора преди седмица — струваше ми се, че е било преди години, но беше само преди една седмица — онзи момент, в който тя само за няколко секунди от благоразположена и почти съгласна, стана затворена и се отвърна. Усещах, че в общи линии точно това правя и аз сега — отвърщам се. Защото се налагаше.

Седяхме и чакахме сметката, не разговаряхме, а в съзнанието ми нямаше нищо. Никакви мисли, разсъждения, решаване на задачи, брейнсторминг, умозрения или каквото щете го наречете, нищо, което можеше да спаси положението. За какво беше всичко тогава? За какво ти е да си умен, ако това не ти помага в най-критичните моменти? Можех да разтълкувам идеята на Т.С. Елиът за обективния корелат в „Хамлет“, можех да изброя в хронологичен ред събитията, довели до Първата световна война, можех да реша най-трудната задача в

учебника по математика, но не можех да измисля как да изляза от това положение.

После изведнъж направих връзката. Може би Памела ме бе направила подозрителен. Или беше просто съвпадението, че името на Лора Гилден се бе появило на два пъти този ден от неочаквани места — от МиниБикини и сега от Памела.

— Ей — казах аз внезапно, — познаваш ли Лора Гилден?

— Всъщност не. Но Реба я познава. — Това беше приятелката на Памела, партньорката ѝ по тенис.

— Мога ли да те помоля за една услуга? За мен ще означава много.

— За какво? — попита Памела.

— Искам да помолиш Реба да пита нещо Лора Гилден. Добре.

— Тази вечер, ако е възможно.

— Разбира се.

— Всъщност веднага, ако е възможно.

[1] Женомразец. — Бел.прев. ↑

Формално се очакваше да избира дамата си за бала до полунощ. Всички от списъка го знаеха и докато карах през града към „Селската кухня“, си представях как някои от момичетата от списъка седят будни пред компютрите си и чакат писмото. Знаех, че не всички наистина искат да отидат на бала с мен, а в светлината на това, което бях научил през последния час и половина, вече се чудех дали *изобщо* някоя от тях иска — но със сигурност имаше една-две. Може би Кели Кънингам? Мери Лангли-Лола? Кой бяха тези, които наистина ме харесваха? Това беше въпросът. Определено това беше въпросът.

Бях на път да науча отговора.

Паркирах, влязох и отначало не видях Натали или Пърси, но после ги зърнах в далечния ъгъл. Отидох натам. Бриджит беше с тях.

— Вече поръчахме, братле — каза Пърси, — взехме ти обичайната шоколадова мелба. С кокос.

Свих рамене. Погледнах Натали, но тя рисуваше по подложката си.

— Заповядай — рече Пърси.

— Благодаря — отвърнах аз. Нямаше да е лесно. Въобще не исках да го правя.

— Изобщо не знам как може да обичаш кокос — каза Натали, продължавайки да си рисува. — Много е странно — орех с вода в него.

По някаква причина това ме вбеси.

— Кокосът е кажи-речи най-хубавото нещо на цялата планета — рече Бриджит, заставайки в моя защита.

— Пфу! — каза Пърси. — Кокосът не е най-хубавото нещо на планетата.

— Кое е тогава? — попита Бриджит.

— Не знам. Захарта.

— Захарта ли? Тъпо.

Сигурно можеха да продължат така цяла вечер, ако не бях въздъхнал. Погледнаха ме. Пърси ме ритна под масата.

— Е, коя е щастливката? Памела, нали? Таиш го в себе си, но след около три секунди ще избухнеш. Давай сега! Избухвай! Кажи ни!

— Не — казах аз, — няма.

— Хей, какъв е смисълът да свикаш спешно събрание, а да не изплюеш подробностите? Не е честно.

— Не е честно? — казах аз. — Не е честно?

— Освен това, защо искаше Натали да влачи и Бриджит дотук след времето ѝ за лягане?

— Искях тук да има поне един човек, който да ми е приятел — рекох. — Един приятел.

— Ох, Джак — каза Пърси, — обиждаш ме. След всичко, което направих за теб...

Беше в шеговито настроение. Не разбираше какво се задава.

— Да — рече Натали, — и защо повтаряш по два пъти всичко, което казваш?

— Така ли? — казах аз. — Да, така е.

— Виждаш ли? Пак го направи.

— Ей — рече Пърси, — какво искаш да кажеш с това „повтаряш по два пъти“? Да повтаряш не означава ли да казваш два пъти?

— Я се разкарай — каза Натали.

— Така че, не би ли трябвало „повтаряш два пъти“ да означава, че казваш нещо три пъти? Или четири? — продължи Пърси.

— Издухай го отзад — отвърна Натали.

— Само питам — каза Пърси.

— Млъкнете! — казах аз. — Ще ви кажа за Памела.

Това май беше добър начин да улесня нещата. Разказах им всичко за срещата си, а те слушаха внимателно и я наругаха подobaващо, щом стигнах до голямото разочарование. Елиминирането на Памела, естествено, ги доведе до въпроса кое момиче от списъка ще ме придружава утре.

— Не знам още. Мога да отида само с някоя, която иска да дойде с мен. Може би никоя.

— Може би никоя? — рече Натали. — За какво говориш?

— Може да се наложи да отхвърля всичките.

— О-о, Джак — каза Пърси, — всички ще те намразят, ако не избереш някоя.

— И е против правилата! — каза Натали.

— Не, не е. А дори да е, не ми пука.

— Мисля, че трябва да направиш това, което считаш за правилно — рече Бриджит.

— Ти мълчи — каза Натали. После ме погледна. — Ти се излигави. Направи типичен номер в стил „Джак“ и просто избяга от предизвикателството.

— Уха! — рекох. След всичко, на което ме беше подложила — на което ни беше подложила, тя ме обвиняваше, че съм се излигавил? Плеснах с ръка по масата.

— Какво си мислиш, че доказваш, като се държиш като кучка?

Всички ме зяпнаха. Очите на Натали се втренчиха в моите за момент. После се върна към рисунката си.

— Ей, ей — каза Пърси, — успокой се.

— Ако това беше някое гадно домашно — каза Натали, драскайки си, — щеше да стиснеш зъби, да го направиш както трябва и да получиш отличен, но понеже е социално предизвикателство, се издъни.

— Трябва ли да ви напомням и на двамата, че всичко започна като среднощен *майтап* и че вие не вложихте и капка мисъл във всичко това?

— Само съм разочарована, това е — каза Натали. — Мислех, че ще научиш нещичко тази седмица.

— Дрън-дрън, научих много тази седмица. Много. Повече, отколкото исках да знам за вас, например. И не заслужавам подобни обвинения. Не съм се издънил. Ходих на срещи, направих всичко, каквото трябваше. Изпълних своята част от сделката, макар че сделката не беше честна. Но бях предаден. Вие ме предадохте.

Пърси и Натали гледаха с празен поглед. Все още не можеха да схванат.

— Знам какво сте направили. Знам, че сте скалпили всичко. Знам.

— За какво говориш? — попита Натали.

— Накарахте ли или не Лора Гилден да се съгласи да излезе с мен, чак след като заедно с Дан ѝ уредихте да излезе с Крис Дейли?

— О — каза Пърси.

— Е?

— Да — каза Пърси, — но това не беше...

— Добре, а казахте ли или не на Силия Проктър, че умирам и ми остава съвсем малко живот, и не беше ли това единствената причина тя да се съгласи да излезе с мен?

Пауза.

— Казахте ли или не — продължих аз, — на Джули Вандервуд, че ще участвам в телевизионно риалити шоу и че продуцентите тайно заснемат седмицата ми със срещи, за да изберат кои момичета да включат в самото шоу?

Това бяха фактите, които се бяха потвърдили тази вечер. Реба, приятелката на Памела, беше накарала Лора Гилден да каже истината. Аз самият се обадох на Джули и я попитах каква е работата. Това за Силия Проктър бях научил благодарение на МиниБикини, макар че до тази вечер не го вярвах съвсем. Бях се опитал да се обадя и на някои други момичета от списъка, но няхах късмет да се свържа с тях.

— А има и още, нали? — казах. — Ще бъдете ли така любезни да ми разкажете всичко или не?

— Само се опитвахме да ти помогнем — рече Натали.

— Да ми помогнете! Да ми помогнете! О, разбирам, само че да ми помогнете за вас означава да ме лъжете и заблуждавате, да ме правите на глупак и да разправяте на хората неща за мен, които не са верни. Много ми помогнахте. Страшно много ми помогнахте. Трябва да получите Нобелова награда за помагане. По дяволите, лично ще ви номинирам!

Мълчаха. Натали си дъвчеше устната, а Пърси си играеше със сламката. Само Бриджит ме гледаше.

— Може би сам съм си виновен — казах след малко. — Може би аз през всичките тия години не съм разбирал значението на думата „приятел“. Може би всъщност „приятел“ означава лъжлив интригант, а не верен и добронамерен другар. Може би трябва да го проверя. Вероятно всичко е моя грешка. Моя грешка. Виноват. Съжалявам. Страшно съжалявам. Просто ще си продължа по пътя.

— Прав си — рече Пърси, — издънихме се.

— Ама аз наистина обожавам момичетата да се преструват, че ме харесват, от съжаление. Откъде знаехте, че това *толкова* ще ми хареса, че е любимото ми нещо?

— Не искахме да обидим теб или когото и да било — каза Натали. Сякаш говореше за две неща едновременно: за измамата, която

бяха сътворили двамата с Пърси, и за това, което се беше случило между нас. Сякаш всичко се разкриваше отведнъж, макар Пърси и Бриджит да не знаеха.

— В смисъл, пуснахме онази тъпа обява в мрежата и после решихме, че това може пък и да проработи, и оттам някак си се разви всичко. Не беше никакъв дяволичен план. Просто така се разви.

Разви. Думата не ми харесваше. Напомняше ми за Памела и как се бяха развили чувствата ѝ към мен...

— Да видим... — казах — нима идеята на развитието не е това, което получаваш, да е по-добро от това, от което си тръгнал? По какъв начин вашият план представляваше подобрение на това, което би се случило?

— Ами погледни се, Джак! — рече Натали. — Виж каква седмица изкара. Виж какво научи и какво направи. И се погледни сега. По-силен си отпреди, не се вцепеняваш от ужас, ако трябва да заговориш момиче и няма да станеш отшелник догодина в колежа. Знам, че това не е оправдание за всичко, което направихме, но все е нещо.

— Развеселете ме — казах, — разкажете ми как стана всичко.

Разказаха ми. Двамата с Бриджит слушахме. Да, първоначалната обява била шега. После обаче решили, че това наистина може да ми докара гадже за бала, ако го превърнат в малка игра.

— Колко отговора получихте на обявата? — попитах.

— Кога? — попита Пърси.

— Ами в неделя ми казахте, че има сто четирийсет и девет отговора. Колко имахте всъщност? Имам предвид, колко *действителни* отговори?

Те се спогледаха.

— Четири? — рече Пърси.

— Три? — каза Натали. — Нещо такова.

Отпуснах глава на масата. Беше по-зле, отколкото си мислех.

— Значи — казах, с подпряна в масата глава, — ми казахте, че има сто четирийсет и девет, за да ме напомним.

— В общи линии — рече Натали. — Не сме го планирали предварително, просто това число ни дойде на ума. Мислехме, че ще се ентусиазираш от схемата. Мислехме, че само така можем да те накараме да участваш.

— Имали сте три-четири отговора и затова сте почнали да вербувате момичета да влязат в списъка с всички възможни средства.

— Не сме ги лъгали всичките — рече Натали, — когато попитах Кели Кънингам, тя веднага се сети за теб. Каза, че много би искала да излезе с теб.

— Значи, тя не мисли, че умирам — продължавах да говоря на фурнира на масата.

— Не.

— Нито, че ще ме дават по телевизията.

— Не.

— Нито, че съм, знам ли, милиардер или нещо подобно.

— Това го казахме само на две момичета.

Вдигнах очи. Бях се пошегувал. Не знаех, че са казали и това на някого.

— Казали сте на някого, че съм богат?

— Аха.

— На кого?

— На Лора Шилер.

Олеле. Баскетболистката, която ме победи.

— Защо някой би повярвал на подобно нещо? — попитах.

— Защото сме добри лъжци — отвърна Натали.

— Очевидно.

И така. За протокола, минахме по целия списък. Оригиналните четири отговора на обявата бяха от Мелани Франкел — момичето, което скочи от покрива, а после ми взе солетите, от „АК“ половинката от двете момичета, които си бяха написали „ДЖАК“ на гърдите, от Кейли Притчет и от Фелиша Дийч, която бяха „задраскали“, понеже знаеха, че не я харесвам.

Това беше. Това бяха четирите чудесни момичета, които всъщност бяха решили, че обявата е готина и бяха отговорили същия уикенд.

Кели и Сара бяха излезли с мен, общо взето, само защото Натали ги беше помолила. Лора Гилден — която ме напи в кънтри клуба, бе излязла с мен в замяна на това да я запознаят с Крис Дейли, който беше приятел на Дан. На Джули бяха казали, че ще ме дават по телевизията. Дий Уелън — религиозното момиче, с което имах скоростна среща в дома на Хета, беше братовчедка на Дан и беше

излязла с мен, за да ѝ инсталира той в замяна стерео в колата. Силия си мислеше, че умирам, както и Чанс Макнейми и няколко от момичетата, с които всъщност не излязох. Останалите се бяха вързали на историята за милионера.

След като Пърси и Натали се изясниха — а дотогава храната ни дойде и си отиде — седях в ступор. Не знаех какво да кажа.

— Това е всичко — каза Натали, — това са всичките лъжи, кълна се.

— Всичките, наистина ли? — попитах, гледайки право в нея.

Тя отвърна на погледа ми.

— Само че — добавих, — има още няколко момичета от списъка, за които нищо не сте казали.

— Това е тази част от историята, която се опитвахме да ти разкажем — каза Пърси, — но ти не ни оставяше. Няколко дни по-късно, след като плъзна слухът, започнахме да получаваме всякакви отговори на обявата.

— Харесали са ме, защото съм известен.

— Някои, сигурно. Но много бяха съвсем искрени. Сложихме някои от най-добрите в списъка, като...

— Като Ейдриън Суифт — подсказа Натали.

Горката Ейдриън, която ме беше видяла с три различни момичета. Щеше ми се да не я бях лъгал за рахита миналата година или че вече съм избрал друга, с която да отида на бала. Не заслужавах някоя толкова мила като нея. Зачудих се: дали онзи ден ме удари нарочно в главата с шкафчето си? Защото така ми се падаше.

— Ейдриън? Коя друга?

— Саманта Милигън.

— Първокурсничката?

— Да, не е ли безценна? — попита Натали.

— Твърде младичка.

— Да видим — продължи Натали, — също и Бес Ебърли, Мери Лангли-Лола, Джени Уестър...

Погледнах Бриджит. През цялото време само слушаше, но се виждаше, че премисля всичко.

— Какво мислиш, че трябва да направя? — попитах я. — Дали да избира някоя от тях или въобще да не ходя на бала? Или поне да си наема нови приятели?

— Мисля, че сам трябва да си отговориш на тези въпроси — каза тя. — Животът си е твой и на никого друго.

Усмихнах се.

— Благодаря. Ура за Бриджит.

Обратно вкъщи, в стаята ми, на изгасена лампа, затворена врата, с Флип, който драскаше отвън по вратата. Седнах до прозореца с вдигнати на бюрото крака и скръстени на гърдите ръце. Имах около половин час да уведомя всички от списъка какво е решението ми.

Преди шест часа бих избрал Памела. Преди два дни бих избрал Натали. Преди това пък бих избрал МиниБикини. Тези момичета вече не представляваха възможен избор. А списъкът от другите двајсет и четири, който някога ми се струваше голям и пълен с потенциал, се бе свил през последните часове. Очевидно нямаше да ида на бала с някоя, която го прави само защото си мисли, че съм богат или нещо друго.

Кой оставаше?

Помислих си за Кели Кънингам — за дългото пътуване с кола, за това как нарочно изтърва топката на онова момиченце. Дори и сега се усмихнах. Спомних си и незаконните фойерверки на Сара Шей, звука от стъпките ни и смеха, когато бягахме от местопрестъплението. Малко се стеснявах с нея, тя също. Но това ми харесваше.

Харесвах разказите на Кели за домашните ѝ любимци и песента на Мери Лангли-Лола. И голямата ѝ чанта с щастливия кит на нея. Щеше ми се да бях излязъл с нея. А когато двамата със Сара Шей стояхме в пролома с фосилите, заобиколени от пронизителното кряскане на жабите, си спомних как тя засия, когато заговори за ледниците, за древната река, за скалите, за потопа...

Светлините от арматурното табло осветяваха лицето на Кели. А когато си ударих главата в шкафчето на Ейдриън, тя беше коленичила до мен и имаше онзи израз на лицето, онзи израз на загриженост, който бе тъй чист, че чак ме заболя. Ейдриън! Защо ми трябваше да прецаквам нещата с нея? Глупаво беше. Бях отишъл да я гледам в мачовете за Купата на знанието миналата година. Един от въпросите беше какъв е метеорологичният термин за дъжд, който се изпарява, преди да достигне земята. Настъпи мълчание — изглежда, никой не знаеше отговора, после Ейдриън натисна звънеца и каза: „Вирга“.

Беше права, а аз си помислих какво чудно нещо е това. Дъжд, който се изпарява, преди да достигне земята...

Включих компютъра си и зачаках да зареди. Станах и отворих вратата — Флип беше заспал на килима в коридора. Вдигнах го, внесох го в стаята и го сложих на малкото му кучешко легълце. След като го оставих, той се събуди и се огледа. Вдигна очи към мен, въздъхна под муцуна и веднага заспа отново. Погледнах екрана на компютъра.

Започвах да зациклям. Беше късно. Как се очакваше да избира едно момиче? Как се очакваше да ги класирам? В смисъл, те бяха хора, не телевизионни шоута или дискове, или безалкохолни. Бях прекарал само няколко часа със Сара и Кели, и почти никакво време с Мери и Ейдриън. А фантазиите за МиниБикини и близостта с Натали продължаваха да изпълват съзнанието ми. Ами Памела! Все още се чудех за Памела. Може би не й бях позволил да се обясни достатъчно добре. Може би грехът ѝ бе съвсем незначителен, съвсем простим.

Твърде много ми дойде. Нищо не се изясняваше. Пълен батак. Харесвах момичетата, за които мислех, но да избира една беше твърде ограничаващо. У всичките имаше по нещо, което харесвах — някаква същност, някакви детайли... Недостатъкът на цялата схема 24/7 се състоеше в това, че беше твърде изкуствено нагласена. Поне за мен.

Времето ми изтичаше, енергията ми се изчерпваше. 24/7 свърши.

Разбрах какво искам. Нямах да избира никоя. Това бе собственото ми решение. Това бе окончателният ми коментар за 24/7.

Дъждът, който се изпарява, преди да достигне земята, дъжд ли е? Да, но си има специално название: вирга. А момче, което отива само на бала, момче ли е? Да, но си има специално название: Джак Грамър.

Написах писмата, пратих ги, въздъхнах.

Преди да изключа компютъра, проверих дали МиниБикини е в мрежата. Знаех обаче, че няма да е там. Не можеше да не е заспала толкова късно. Написах ѝ кратко писмо:

„Исках само да ти кажа, че те обожавам и че винаги
ще те обожавам.“

Това бе една вечер на разкрития, а последното се бе промъкнало съвсем неочаквано. Дойде ми изненадващо и просто: знаех коя е

МиниБикини. Макар че не можеше да ми бъде дама на бала, разкриването на самоличността ѝ не ме накара да се чувствам така, сякаш съм я изгубил. Изгубил бях, естествено, мечтата за МиниБикини — фантазията, че тя ще е дамата на сърцето ми и че рано или късно ще се срещнем и ще прекараме вечността заедно. Вместо мечта обаче, сега насреща ми имаше истински човек. И това въобще не беше лошо. Беше хубаво.

Наистина я обожавах и утре щях да говоря с нея.

Събуди ме звъненето на телефона. Знаех, че е Натали. Никой друг не би ми звъннал толкова рано в събота.

— Изплюй камъчето — рече тя. Дори едно „здрасти“ не каза.

— Няма камъче. Никакво камъче.

— Не ме дразни!

— Да те дразня? Ти си тази, която ме събуди.

— Хубаво, продължавай — каза тя, — и без това съм твърде заета. Предполагам, че ще видя коя е дамата ти, когато дойдем да те вземем с Дан.

— Боя се, че нищо няма да видиш.

Мълчание.

— Добре, кажи ми, че ще вземеш някоя. Кажи, че си избрал *някоя*.

— Напротив, госпожо, никоя не съм избрал. Всички от списъка остават неизбрани. Няма изненада с жокера. Няма кръгом към Памела. Отивам на бала сам.

— Решението си е твое — каза тя презрително.

— И се чувствам страхотно! Чувствам се наистина добре. Тъй че — на.

— Добре, Джак. Много впечатляващо. Ще се видим по-късно.

А аз наистина се чувствах добре. Защо ли? Какво има за питане? Може би беше просто от приповдигнатото съботно настроение. Може би ми беше приятно, че се бях накарал на Натали. Може би беше поради факта, че за пръв път от цяла седмица нямаше да се притеснявам за предстояща среща (или срещи) тази вечер. Щях да отида на бала, щях да танцувам, щях да се разхождам насам-натам без прикачено към мен момиче, щях да разказвам духовити истории на по-малките, щях да се усмихвам, щях да флиртувам с учителките, щях да съм навсякъде, щях да правя всичко, щях да се видя с всички. Това беше моят бал. *Моят* бал. Щях да изглеждам страхотно и да се чувствам страхотно. Какъв беше смисълът от някаква жалка компания? *Можех* да отида с някоя. Със сигурност в списъка имаше няколко

момичета, които наистина искаха да отидат на бала с мен, а имаше и много момичета, които не бяха в списъка и които ме харесваха. *Можех* да отида с някоя. Може би другата седмица щях да се обадя на Сара или на Кели, или на Мери и да си уговорим среща. Може би. Щяхме да изберем подходящото време. Но тази вечер бях сам.

Беше странно усещане. Ей ме на, на път да отида сам на собствения си бал, и се чувствах напълно комфортно. Освободен. Усещах лекота. Това, което миналата седмица представляваше най-големият ми страх — да отида сам на бала, сега бе мой собствен избор.

Отидох да потичам. Утринният въздух бе приятно хладен и улиците бяха тихи. Я виж ти — Луси, моята приятелка от „Клуба на светулките“, тича покрай реката.

— Джак — извика тя и се усмихна.

— Луси — усмихнах се аз в отговор.

Затичахме заедно.

Тя говореше за трескавия си семестър и как ще ходи на интервюта за работа в Чикаго, Хюстън и Сакраменто другата седмица, и как се опитва да приключи годината и да уреди семейството ѝ да дойде на дипломирането, как ще се нанесе при приятеля си, как колата ѝ била ударена отзад от някакъв тип — току-що завършил студент поет в малък джип. Застраховката на поета се бавела, а Луси карала из града със задна броня, закачена с тиксо.

— А твоята седмица как мина? — попита Луси.

По дяволите. Моите бални тревоги не приличаха на нищо в сравнение с нещата, за които говореше Луси.

— Довечера е балът — рекох.

— О, така ли?

— Аха. И ще ходя сам.

— Браво — каза тя, — значи летиш соло. Ще ти издам една тайна. И аз отидох сама на бала си.

— Сериозно, но ти си толкова стабилна и готина мацка.

— Знам — рече тя, — така е. Просто нямаше никого, с когото наистина, наистина да искам да отида. Затова и не го направих.

— Звучи разумно. Харесва ми.

— А ти почна ли да четеш „Уотършипските хълмове“?

— Работата е там, че изобщо не мисля да я чета. Просто ми се изплъзна, когато говорихме миналата седмица.

— Разбирам. Обаче е хубава книга. След като я спомена миналата седмица, я зачетох. Вече съм я преполовила.

— Наистина ли е хубава? Тогава ще я прочета през лятото.

— Днес изглеждаш различен — изтърси тя ни в клин, ни в ръкав.

— В смисъл?

— Ами не изглеждаш като да се криеш от света. Разбираш ли?

— Да — казах. И кимнах, докато тичахме.

Братът на Пърси беше взел колата му, Пенелъпи и Натали имаха часове за прически във фризьорския салон на „Груви Кац“, затова Пърси ми се обади преди обяд и ме помоли да го закарам до болницата. И без това щях да тръгвам за работа, така че го закарах, а по пътя той ме помоли да се кача и да видя господин Кей, който бил много по-добре. Ако състоянието му останело стабилно, щели да му правят операция за байпас в понеделник.

— Той много се забавлява на разказите ми за твоята седмица с момичета — каза Пърси, когато свивахме към паркинга — и знам, че много ще се радва да те види.

— Чудесно. Да използваш моите слабости като анекдоти за всеобщо забавление!

— Той не е всички. Реших, че всяко нещо, което може да го разсмее, е добре дошло за него.

Щом постави нещата така, няхах нищо против. Имах малко време преди работа, така че паркирахме и влязохме в болницата. Радвах се, че Пърси знае пътя, защото вървахме дълго през различни отделения и павилиони. Макар че беше събота, болницата кипеше, а кафенето беше претъпкано. Един от централните атриуми беше огрян от слънцето и пълен с цветя, а един младеж свиреше на пиано.

Когато стигнахме до стаята на господин Кей, изостанах малко зад Пърси. Вътре беше сумрачно и телевизорът работеше. Не можех да разбера дали господин Кей спи или е буден. Беше се свил в завивките. Другото легло беше свободно.

Пърси тръгна право към щорите на прозорците, дръпна ги и светлината нахлу в стаята. Господин Кей се стресна.

— Буден съм! — каза той. — Не си ме хванал да спя! Не си!

— Знам, знам... — рече Пърси. — Виж, доведох ти Джак.

— Здравейте, господин Кей — казах аз и магнах. — Радвам се да ви видя.

— Господин Джак! — каза той и протегна ръка. Аз я стиснах. — Чувам за твоите приключения. Бива си те.

— Така казват.

— Сигурно си добър танцьор. Пърси ми каза, че си взимал уроци по танци за сватбата на сестра си и че правиш забележителни фигури по дансинга.

— Справям се.

— Трябва да забавляваш всички тия момичета, ей!

— Кой е там? — извика някой зад мен. Беше госпожа Ковалски, която тъкмо влизаше.

— Виж, господин Джак е тук — рече господин Кей.

— О, толкова мило, че си дошъл — рече тя, — чуваме за твоите приключения.

— И господин Кей така каза.

— Трябва да си добър танцьор.

— Точно това обсъждахме — рече господин Кей. — Той е голям танцьор. Забавлява всичките тия момичета. Брей!

— Та коя ще ти бъде дама довечера? — попита госпожа Ковалски. — Чухме, че си харесал Сара. Знаеш ли, че е приятелка на Пенелъпи, а ние обожаваме Пенелъпи.

Казах им, че Сара е страхотна, но съм решил да отида на бала сам.

— Сам! — възкликна госпожа Ковалски. — Това просто не е редно. Трябва да си избереш някоя. Недей така да тормозиш момичетата!

— Това му казахме и ние с Натали — намеси се Пърси.

— Но от друга страна — каза господин Кей, — ако отиде сам, ще може да танцува с повече момичета. Ще танцува с всички! Ха! Умник е той, господин Джак.

Господин Кей ме помоли да седна до леглото му. Трябваше да тръгвам, но реших, че няма да е фатално, ако закъснея десетина минутки. Господин и госпожа Кей започнаха да ми разказват за баловете, на които бяха ходили през годините.

— Просто страшно обичаме да гледаме децата — рече госпожа Кей, — а и всички те са толкова мили с нас.

— Ами танците! Ние обожаваме танците — добави господин Кей.

— Танците? — рече Пърси на дядо си. — Винаги мрънкаш за танците.

— Аз съм тази, която обича танците! — каза госпожа Кей.

— Затова и аз ги обичам — рече господин Кей, като ми намигна.
— Защото я правят щастлива.

Госпожа Кей му се усмихна.

— А тя обича да закъснява вечер! — рече господин Кей.

— Колко закъснява? — попитах.

— О — рече господин Кей, — до десет и половина.

Кимнах.

— Веднъж и до единайсет! — рече госпожа Кей.

— Сега, естествено, докторите казват, че не мога да ида — каза господин Кей.

— Дай им на докторите да ти забраняват приятни неща — рекох.

— Аз се чувствам толкова добре, готов съм да полетя, а те не ме пускат да стана от това легло.

— Фашистките им доктори — рекох.

— От години откриваме танците — каза госпожа Кей, — и ще ни липсва.

Господин Кей ме изгледа мълчаливо за миг. После ме посочи. Соченето му се превърна в мушкане — мушкаше ме с пръст в гърдите.

— След като ние не можем да отидем — рече той, — трябва да се забавлявате и за нас. Ти, Пърси и Пенелъпи, Наталия после ще ни разкажете всичко.

— Готово — казах.

Фелиша Дийч дойде и ме заприказва през почивката. Подреждах на рафтовете някои нови книги.

— Здравсти, Фелиша — казах аз.

— Здравсти. — Тя седна направо на пътеката между чиновете. Изглеждаше малко кисела.

Не знаех какво да кажа. Искаше й се да е в списъка, но беше отрязана още от Пърси и Натали.

— Е — рече тя, — носи се слух, че не си избрал никоя.

— Точно така — казах аз, като продължих да подреждам книгите.

— Май много труд на вятъра — рече тя.

— Не знам.

Тя стана, но се мотаеше и не си тръгваше. Погледнах я. Очите й бяха пълни със сълзи.

— Аз дори в списъка не можах да вляза — каза тя, — така че това няма никакво значение за мен.

Страхотно. Точно това ми трябваше: Фелиша Дийч да плаче.

— Знаеш, че не аз съм подбирал списъка — казах, но това май не беше голяма утеха за нея.

— Имам рокля — рече тя. — Не знам какво да правя с нея.

— Ще я облечеш на бала — казах, — ето това трябва да направиш.

— Да... — рече тя и избърса сълзите си с ръкава. — Никой не ме покани миналата година. И тази година никой не ме покани.

— Като се замисля, мен също никой не ме е канил. Не и директно.

— Различно е.

— Както и да е, аз *отивам* сам — рекох, — обещавай ми, че ще се видим там.

Тя кимна.

— Обещавай ми един танц.

Тя отново кимна.

— *Минимум* един танц — казах.
Тя се усмихна.

Когато си проверих телефона през почивката, се оказа, че някой ми е звънял три пъти, без да остави съобщение. Обаче не разпознавах номера. Беше местен, но нямаше име. Кой ли беше? Някоя от списъка? Нима щяха да почнат да ме тормозят момичетата, които съм отхвърлил?

Излязох от магазина на паркинга, държаейки телефона си, и гледах странния местен номер. Пуснах си телефона в джоба и започнах да обикалям паркинга — така правех през почивките си, когато се уморях от стоене вътре. Навън бе хубав слънчев майски ден и аз се чувствах много жив, дори след като бях работил цял следобед.

Телефонът ми иззвъня. Беше същият неидентифициран номер.

— Ало?

— Джак? Звучиш странно — беше Пърси.

— Ей, от какъв номер звъниш?

— Още съм в болницата, братле.

— А. Трябваше да се сетя.

— Не бих те безпокоил на работа, но колата ми още е у Лойд.

— Къде, по дяволите, е той?

— Нямам представа.

— Ама ние разчитахме на твоята кола за транспорт довечера.

— Знам, знам.

— А „Камри“-то трябва на родителите ми...

— Ще се натъпчем в „Камаро“-то на Дан.

— И петимата? Е, сигурно ще стане.

— Това означава, че не можеш да правиш никакви уговорки с момичета в последния момент.

— За *това* не се безпокой.

— Знаеш ли какво си мисля — рече Пърси, — мисля, че тази седмица си се влюбил в себе си. Затова не искаш да вземеш никоя.

— Интересна теория — казах. — Знаеш ли какво? Аз наистина се чувствам някак си като влюбен, но странното е, че не съм влюбен в никого.

— Освен в себе си.

— Е, прическата ми наистина е много готина.

В болницата паркирах в същия гараж, в който и сутринта. Не бях съвсем сигурен как ще намеря стаята на господин Кей от главния вход, но знаех пътя през кафенето. Там открих Пърси, който носеше картонена табла.

— Пърси! — извиках.

Той ме потупа по гърба.

— Здравсти, амиго.

— Какво ядеш?

— Шницел и грах.

— Ама нали ще вечеряме след няколко часа.

— Ти недей се грижи за апетита ми.

— Хубаво, щом искаш да си развалиш празничната вечеря — съгласих се.

— Така да бъде. Ей, знаеш ли кой е влюбен в теб, човече? Баба ми и дядо ми. Все за теб говорят, откакто си тръгна. Опитват се да възпроизведат всяко изречение, което си изрекъл, дума по дума.

— Защо?

— Убий ме, не знам. Мисля, че *те* биха те поканили на бала, ако можеха.

Стоях и го гледах как довършва шницела си по средата на коридора. Край нас имаше голямо движение. Внезапно ми хрумна идея.

— Те още ли са тук? — попитах.

— Кой?

— Баба ти и дядо ти.

— Да не мислиш, че просто ей така ще си тръгнат от болницата?

— Не, аз...

— Какво? — Виждаше, че се готви нещо.

— Хрумна ми идея.

— Олеле — рече той.

— Искам да ги питам нещо.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Мама и татко ме снимаха в хола, в кухнята, в стаята ми, на стълбите, на вратата, на верандата, пред цветните лехи, на площадката, до градината, на моравата, под дивия рожков, край басейнчето за птици, на бордюра, как висях от един нисък клон, как ритам в стил карате, как хвърлям пръчка на Флип, как целувам Флип, как гоня Флип, как слагам ръка пред обектива.

— Давай, давай! — рече татко, докато заемах някакви фалшиви пози. — Ти си рок звезда!

Мама снимаше с „Никон“-а и малкия автоматичен фотоапарат. Татко непохватно се бореше с цифровия. Мама реши да сложи нов филм в „Никон“-а. Беше се запасила с пет ленти. Татко още се тормозеше с цифровия.

— Опа — рече той.

— Какво „опа“? — попита мама, докато зареждаше филма.

— Май току-що изтрих всичко — рече татко. И двамата го погледнахме, а той направи гримаса и ми подаде апарата. Наистина, екранът беше празен.

— Аха — рекох. — Проблемът е, че си изключил апарата. — Включих го отново и всичките снимки си бяха там.

— Кой да знае? — рече татко.

— Добре, хубавецо — каза ми мама, — какво ще кажеш за няколко снимки пред дъба?

— И всичко това за едно момче в смокинг? — рекох. Бях се оплаквал през цялата фотосесия, но не твърде високо, тъй като вниманието ми харесваше. И двамата бяха мили, а в смокинга се чувствах чудесно. Дамата ми щеше да припадне. Точно така, дамата ми.

Тъкмо започвахме серия от снимки без самото на смокинга ми, когато Дан и Натали пристигнаха с гръм и трясък в „Камаро“-то от '69 на пастрока на Дан. Родителите ми шумно ги поздравиха, Дан разтърси ръката на татко, Натали и мама се прегърнаха, после Дан ме удари по гърба и се ухили, а Натали каза едно съвсем тихичко „Здрасти“.

Пристигането им, разбира се, отприщи нов ураган от снимки — Нат и Дан на верандата, Нат и Дан се целуват, Нат, Дан и аз се държим за ръцете, Нат се е облегнала съблазнително на „Камаро“-то, Нат носена на ръце от двама ни с Дан и тъй нататък. Колата също заслужаваше няколко снимки, а Дан не можеше да ѝ се нарадва. В елегантната си черна рокля Натали изглеждаше красива и уравновесена. Дан изглеждаше малко нескъпопосано в смокинга си и по някаква необяснима причина носеше сандали вместо обувки, но както обикновено, караше всички да се чувстват добре. Накрая, позовавайки се на часа, тримата измолихме да тръгнем. Сред смях и веселие се натоварихме в небесносиньото „Камаро“, което имаше бели ленти като състезателна кола. Дан ми даде да карам.

В началото на пътуването ни през града се чувствах неловко с Натали и Дан. Не знаех какво да кажа. Чудех се какво ли му е разказала Натали за случилото се между нас. Но вечерта бе приятна, въздухът бе като кадифе и аз се отпуснах. Карах бавно, за да се насладим на пътуването. Натали въздишаше, усмихваше се и протягаше ръка през прозореца. Дори Дан мълчеше, което бе необичайно. В огледалото за обратно виждане забелязах, че се усмихва.

Спряхме до бордюра пред къщата на Пърси и всички слязохме. Помолих Нат и Дан да ме изчакат за минутка и тръгнах сам по тротоара към къщата. Позвъних настойчиво и с достойнство.

Пенелъпи отвори вратата почти веднага.

— Здравсти, Джак! Изглеждаш страхотно! Направо да те оближе човек!

Върнах ѝ комплимента — роклята ѝ в цвят на съомга беше изненадващо изискана. След това ѝ обясних, че бих ѝ бил много задължен, ако ми позволи да звънна още веднъж и този път не отваря лично вратата. Тя разбра и каза, че, естествено, така би било редно, затвори вратата и аз почаках петнайсетина секунди. Погледнах назад към Натали и Дан, които се натискаха до багажника на колата, после отново натиснах звънеца.

Пърси отвори, дъвчейки нещо.

— Какво ядеш? — го попитах.

Държеше банан. После рече:

— Задръж секунда, братле. Тя май не знае, че си тук.

Аз обаче го прекъснах и му обясних какво искам да направя, той разбра, затвори вратата и този път почаках трийсет секунди, преди да позвъня отново. Сега вече отвори този, който трябваше. Моята дама, госпожа Ковалски.

Тя звучно си пое дъх, когато ме видя, а аз ѝ се усмихнах широко и мило.

— Добър вечер, госпожо Ковалски — казах. — Мога ли да имам дързостта да кажа, че изглеждате сияйно и че роклята ви е късче искряща красота?

— Да, можеш, Джак.

— В такъв случай: изглеждате сияйно, а роклята ви е късче искряща красота.

Тя се разсмя, а аз ѝ подарих букетчето за корсажа. Закачих ѝ го и Пенелъпи улови мига с камерата. После всички се събрахме в двора за още снимки. Съседката — госпожа Дънкин, облечена в халат — ни направи няколко групови снимки. С това времето, предназначено за мотаене, свърши. Аз извадих ключовете от джоба си — господин Кей ми ги бе връчил само преди няколко часа. Двамата с Пърси отидохме отзад и се качихме в белия „Кадилак“ на господин Кей, който се оказа от 1986, годината на раждането ми. Подкарахме бавно покрай къщата и спряхме на алеята, за да се натоварим. Когато попитах господин и госпожа Кей дали тя би станала моя дама за вечерта, те се бяха съгласили при две условия: трябваше да я върна у дома преди единайсет и трябваше да карам „Кадилака“ на господин Кей. Това, уверих ги аз, не представлява никакъв проблем.

Карахме през града след Натали и Дан — госпожа Кей седеше отпред до мен, а Пърси и Пенелъпи — отзад. Паркирахме пред болницата и се качихме да видим господин Кей. Там имаше още снимки и шеги как съблазнявам госпожа Ковалски, докато господин Ковалски е полумъртъв. Сестрите ни помолиха да минем през тяхното отделение и ни изпратиха с ръкопляскане. След това се натоварихме на асансьора заедно с един смаян пациент. Вратите се затвориха, асансьорът потегли надолу, а госпожа Ковалски се разхълца. Пърси се обърна към пациента.

— Простете — попита той, — да знаете къде е психиатричното отделение?

Следваше вечеря в центъра на града. Близко до ресторанта нямаше паркинг, така че паркирахме пред „Шератон“ и тръгнахме тържествено по пешеходната алея. Натали и Пенелъпи вървяха пред нас, хванати за ръце, и си припяваха песничка на Гарт Брукс, която Пенелъпи обичаше.

— Погледни ги — рече Пърси, — побъркаха се.

Някой наблизко крещеше и викаше, но ние не му обърнахме внимание. Оказа се, че е някакъв младеж от колежа, който видял как пада букетчето на госпожа Кей и се опитал да привлече вниманието ни. Накрая го вдигнал и хукнал след нас да го върне. Поблагодарихме му, а аз го закачих на госпожа Кей за втори път тази вечер. Пресякохме „Уошингтън Стрийт“ на червено. Колите надуха клаксоните. Ние им помахавме, а Пърси им прати въздушни целувки, което незабавно прекрати свиренето. След това бавно влязохме в топлия и ухаещ ресторант, претъпкан с абитуриенти и гости като нас. Нашата маса ни очакваше и след като се настанихме, начаса вдигнахме тост за господин Кей — за бързото възстановяване на здравето му. Веднага след това Пърси захапа едно хлебче от панера.

Когато излязохме от ресторанта, сияещи и преяли, кадифеният въздух на ранната вечер се бе превърнал в копринения въздух на ранната нощ. Усещаше се лек дъх на влага, а в източния край на Уошингтън Стрийт беше изгряла почти пълната луна. Точно натам се бяхме упътили ние.

В някакъв пристъп на гениалност, лудост или просто глупост, а може би комбинация и от трите, тази година комитетът за бала беше измислил и някак си беше успял да организира първия бал на открито в историята на „Сити Хай“. Аргументите им, че ще е много по-евтино от наемането на бална зала и че спестените средства ще бъдат върнати на училището, бяха убедителни. Скоро ръководството, родителите и децата се обединиха около идеята. Мястото беше футболното игрище зад училище. В случай на дъжд вероятно щяхме да се оттеглим във физкултурния салон, но никой не беше мислил много-много за този вариант. В резултат на нечувано лобиране и целуване на задници,

както и благодарение на задкулисни родителски машинации, Първо Авеню — улицата, минаваща точно покрай футболното игрище, бе затворена за движение през нощта. За всякакво движение, освен свързаното с бала.

Така че подкарахме по Първо Авеню в дълга колона от пълни с хлапетии коли. Когато стигнахме до входа на игрището, слязохме и подадохме ключовете си на момчето, обслужващо паркинга. Да, имаше момче, обслужващо паркинга, което бе голям коз в плана за бал на открито. Пред нас се простираше широк червен килим, водещ към бала — към Ксанаду, за да бъдем точни. Имаше и няколко арки от навързани балони. Изчакахме Дан и Натали. Имаше много хора, които очакваха приятели, зяпаха влизащите, снимаха.

— Това ли е балът? — попитах, застанал наред тълпата. Чувствах се като в претъпканото фоайе на кино, с тази разлика, че всички тук бяха официално облечени.

— Не още, тъпчо — рече Пенелъпи. После се зададоха Дан и Натали, всички си кимнахме и тръгнахме да влизаме.

Когато стъпихме на килима, светлините станаха по-ярки, а тълпата се бе разредила. Всички вървахме в една и съща посока. Като река от абитуриенти.

— Ето ги Джак Грамър и неговата дама! — извика някой наблизко и преди да се осъзная, двама фотографии вече тичаха срещу мен и се опитваха да заснемат влизането ми с госпожа Кей. Това бяха фотографът на годишника и този на училищния вестник. Това бе всичко.

— Къде е „Ню Йорк Таймс“? — запитах аз. — Къде е списание „Пийпъл“?

Докато се движехме по виещия се червен килим, под огромните гроздове балони, светлината започна бавно да намалява, а суматоката и гюрултията на вечерта внезапно стихна в съзнание ми. Почувствах, че за всички нас настъпваше промяна. Чувах ударите на сърцето си и се чувствах така, сякаш ей сега ще изляза на сцената на най-известния театър на света. Не че всичко бе заради мен и не защото бях главният актьор, а защото това беше за всички нас. Нямаше как да се върна назад, нито пък да се скрия, но аз нямах нищо против. Само че, в крайна сметка, нямаше никакъв сценарий и това ме изнервяше. Но не ми беше неприятно.

Докато стигнем до края на килима, всичко бе потънало в дискотечен сумрак. Вече се виждаше дансингът — празен широк подиум от светло дърво по средата на игрището, но никой не танцуваше. Още не му бе дошло времето. На игрището бяха опънати няколко тенти, а от осветлението вътре виолетовите им покриви светеха. Отляво проблясваше и звънтеше детска карнавална въртележка. В лицата ни вееше бриз, миришеше на прясно окосена трева и пуканки. Над дансинга грееше мрежа от сини коледни лампички.

Стояхме един до друг в края на килима. Показахме пропуските си, после ни подредиха в къса редица, която завършваше с учителя по актьорско майсторство, господин Танжие. Той беше щръкнал на една табуретка, а дългите краища на фрака му висяха надолу. Обявяваше по високоговорителя имената на всеки новопристигнал. От влизането ни деляха само няколко секунди и не можех да спра да се усмихвам. Пръстите ми бяха изтръпнали. Пенелъпи бързо ме целуна по бузата.

— Ще се видим от другата страна — рече тя.

Обявиха Пърси и Пенелъпи, те влязоха и силуетите им се стопиха в мрака.

После влязоха Дан и Натали.

— О, толкова е вълшебно — каза госпожа Кей.

После обявиха нас.

— Представям ви господин Джак Грамър и госпожа Еленора Ковалски.

Пристъпихме напред.

Преживях невероятно, неземно усещане по средата на първия танц, докато с госпожа Ковалски се носехме по празния дансинг. Светлините на прожектора бяха насочени към нас и всички се бяха скупчили да ни гледат. Почувствах се сякаш извън себе си. Реех се над тялото си, а то се справяше превъзходно и леко с танца, беше щастливо и пълно с живот, а аз бях точно над него и гледах, наблюдавах, попивах всичко. Виждах се как се усмихвам. Но не чувах музиката и не можех да помириша нищо, нито пък усещах ръцете на госпожа Кей или собственото си тяло.

Докато гледах как танцуваме, се чудех и маех какъв ли ще е балът. Дали ще бъде скучен? Ще танцувам ли или ще се мотая по края на дансинга? Ще бъде ли изненадващ? Ще бъде ли чудесен? Ще прилича ли на нещо, което вече съм правил? Сън ли ще е или реалност? После се зачудих: каква ли ще е вечерята преди бала? Какво ще ям? Ще имам ли апетит? Какво да си поръчам? И кого все пак ще заведе на бала? Какво точно ще нося? Кой ще кара?

Мислех си колко интересно ще бъде да намеря отговорите на всички тези въпроси — и на стотиците други, които си задавах от дни, седмици, години. После, естествено, се върнах в реалността. Усетих тласък, подобен на този при тръгването на скоростно влакче, и изведнъж се завърнах в тялото си. Още танцувах, още бях щастлив, още се усмихвах и осъзнах, че на много от въпросите вече имам отговор. *Аз бях на бал. Аз бях на моя бал.* Това, за което бях мечтал и бях очаквал толкова дълго, вече не се намираше в бъдещето. Една част от него бе вече в миналото, друга — все още в бъдещето, а трета се случваше в момента, тук и сега. Случваше се и беше хубаво. Беше направо прекрасно. Исках да съм точно тук, където бях в момента, а това по някакъв начин бе ново чувство за мен.

След като свърши първата песен, се поклоних на госпожа Кей. Не го бях замислил, просто го направих. Тя ме погали по ръката, а тълпата ръкопляскаше и диджеят каза нещо, после изведнъж почна

следващата песен и учениците се втурнаха към дансинга и вместо сам с госпожа Кей, аз се озовах заобиколен от всички.

Танцувах с Пенелъпи. Танцувах със Сара Шей. После отново танцувах с госпожа Кей, после пак с Пенелъпи, после с две момичета, които не познавах. Танцувах две песни подред с Фелиша Дийч, а тя имаше един такъв странен, но весел стил на танцуване и все повдигаше нагоре края на роклята си. Знаеше, че е смешна. Правеше го нарочно, а аз никога не я бях виждал в такова добро настроение.

Пърси започна да танцува брейк. Умолявахме го да не го прави, макар че точно това ни се искаше. Танцуващият брейк Пърси беше доста впечатляваща гледка и ние с Натали викахме за него. После Сара Шей ме поля с пунш. Повечето се стече по панталона ми.

— Ей! — казах. — Нарочно го направи!

— Не можеш да го докажеш!

Кресяхме, понеже бяхме твърде близо до тонколоните.

Съвсем скоро след това и Бес Ебърли направи същото. Това сигурно беше начин да ми отмъстят, защото не съм ги избрал за дама на бала. Давайте, поливайте ме с пунш. Намокрете ме, момичета. Мога да го понеса.

Двамата с Пенелъпи слязохме от дансинга. Имахме нужда от свеж въздух и се качихме малко по затревения хълм, а оттам ни се откри хубава гледка към цялото празненство.

Дадох на Пенелъпи да седне на сакото от смокинга ми и докато си почивахме, тя разплете френската си плитка.

— Това е чувство, което някак си ми е познато — рекох.

— Кое?

— Да съм тук. Да съм на бал.

Гледахме надолу към купона. Пенелъпи още се занимаваше с косата си. Разплете плитката си, после стана и се наведе, така че косата ѝ се спусна надолу и я разреса с пръсти, после се изправи и отметна косата си назад. Седна отново и каза:

— Балът ми прилича на голямо междучасие.

Права беше. Определено имах това усещане за междучасие. Усещане, което не бях изпитвал от години.

Не се уморявах. Ни най-малко. Бяхме там от час и половина и ако не друго, бях по-енергичен, отколкото, когато пристигнахме. Танците с госпожа Кей и безбройните други момичета не ме бяха изтозили. Разговорите с госпожа Кей и с Кейли, и с Пенелъпи, и с директора, и с Лора Шилер, и с Джени Уестър, и с някого от годишника, и с някого от вестника, и с Ванс Мор от часа на класа, и с Патрик Килмаден от часа по английски, и с госпожа Дериуд, и с Шон Брокмайер, и с Хана Франц, и с безброй други не ме бяха изтозили.

Тръгнахме си с госпожа Кей и аз я закарах до тях, после я изпратих до вратата. Тя пое ръката ми и я задържа между дланите си.

— Джак — каза тя, — ти имаш такова голямо сърце и искам да знаеш, че направи двама ни с господин Кей много щастливи.

Усетих как очите ми леко се навлажняват.

— Няма проблем — бе всичко, което успях да изрека. Потупах я по ръката.

— Влез за секунда — рече тя, — искам да ти дам нещо.

Влязохме вътре и аз останах да чакам в дневната. Къщата бе толкова тиха в сравнение с бала. Госпожа Кей отиде по коридора до спалнята си и скоро се върна с малка кутийка, която ми подаде.

— Отвори я.

В кутийката имаше малки сребърни копчета за ръкавели.

— На господин Кей са. Той винаги ги носеше на бала, а сега искам ти да ги вземеш. Носи ги през останалата част от нощта, а после ги запази.

— О, госпожо Кей, не мога да ги взема, но благодаря. Много мило.

— Не — каза тя, — ние двамата говорихме за това и той иска да ги вземеш. Всичко е решено.

Отново погледнах ръкавелите.

— Ще ти кажа още нещо за тях — рече тя, — той ги носеше и през нощта, когато се срещнахме, преди петдесет години.

Върнах се при колата — господин Кей ми бе заръчал да я задържа за цялата нощ, качих се и седнах. Пълен бях с неща, които исках да изрека, неща, които исках да направя, хора, с които исках да бъда, места, на които исках да отида. Скоро щях да се върна на бала, но първо трябваше да изпълня една поръчка. Трябваше да се видя с един човек.

Подкарах нагоре по улица „Къркууд“, после по „Съмит“, на запад по „Маркет“, на север по „Дюбюк“, на запад по Парк Роуд. Завих наляво и закриволичих нагоре по хълма. На улицата се виждаха огромни, разкривени, написани със спрей букви, които гласяха „СЪЖАЛЯВАМ, НА“. Спрях пред къщата на майката на Натали. Някъде в задната част светеха лампи. Натиснах звънеца. След доста време Бриджит отвори вратата. Носеше дънки и тениска, но беше боса.

— Е... — рекох. — Като начало, ми се яде сладолед от машина.

— Ей, здрасти — каза тя. Погледна зад гърба ми. — Къде са останалите?

— Още са на купона. Тъкмо отведох госпожа Кей у тях и после ми хрумна, че ми се яде сладолед от машина и не познавам никого другото, който да обича сладолед от машина. Защото определено ми се яде сладолед от машина.

Тя ме смушка.

— Не ти се яде сладолед от машина — рече, — просто се чувстваш човек.

Аз сам се смушках.

— Разбирам какво казваш. Но трябва да ми повярваш *вътрешно* наистина ми се яде сладолед от машина.

— Грубиян.

— Малко грубичко беше. Моите извинения.

— А не си ли се натъпкал с евтина торта и тем подобни?

— Няма да повярваш колко лоша беше тортата — казах — хапнах само един залък.

— Един залък?

— Дали имаше и толкова. Кълна се.

Майката на Бриджит и Натали в момента беше придружител на бала — бях си побъбрил с нея пет минути на излизане — така че дори

нямаше нужда да я молим за разрешение Бриджит да излезе от къщи. Просто се договорихме никога да не казваме на никого, че това се е случвало.

Следващата спирка по нашия сладоледен маршрут беше „Дейн Драйв Ин“, точно до шосе 1 от югозападната страна на града. Спряхме с „Кадилак“-а и заспорихме дали да си поръчаме от колата или да излезем и да отидем на гишето. Поръчката от колата предоставяше възможността да се изфукаме с колата, докато отиването до гишето предоставяше възможността да се изфукаме с моя смокинг.

— Какво ще кажеш — рече Бриджит, — да отидем да си поръчаме на гишето, а после да си ги изядем в колата? Това съчетава най-доброто от двата свята.

Това бе умно решение и ние ги шашнахме със смокинга, а след това понесохме малките фунийки към колата. В последния момент обаче аз размислих, понеже не бяхме в моята кола и не желаех да покапем сладолед по седалките. Така че седнахме на багажника, заляпани през пустия паркинг към ярките светлини на автокъщата на Вик, и ближихме ли, ближихме, като от все сърце признахме, че тук правят по-хубав сладолед не само от „Млечната кралица“, но и от онова заведение в Тифин, където бяхме преди няколко дена. Изгризахме си фунийките до край и едновременно сдъвкахме последните сметаново хрупкави хапки. После, докато тя все още дъвчеше, казах:

— Наистина те обожавам, МиниБикини.

Тя продължи да дъвче, после преглътна и леко се усмихна.

— Какво?

— Ти си МиниБикини — рекох.

— Това да не е някакъв номер, който играеш на всички момичета, опитвайки се да разкриеш МиниБикини?

— Не, защото не го бях разбрал до снощи. Не бях сглобил парченцата.

Тя кимна. Погледна към скута си. Погледна към земята.

— Много се радвам, че си ти.

— Неловко е някак — каза тя.

— Няма от какво да ти е неловко. Всичко, което ми каза, което ми написа, всичко ми помогна. Беше гениално. Много ми помогна. Помогна ми и да разкрия глупавия заговор.

— Обаче те и обърквах. Обърквах те, като ти пращах неясни съобщения, като се правех на загадъчна и се криех.

— Вярно е — казах, — но какво от това? Не си искала да си играеш с мен, дори и така да се е получило.

Тя сви рамене.

— Имаш трева по сакото.

Изтупах си рамото.

— Кажи ми обаче — попитах, — как се оказа толкова *мъдра*! Писмата ти сякаш бяха написани от някого, два пъти по-стар от теб.

— Не знам. Всеки ден пия витамини „Флинтстоун“.

— Явно помагат.

— О, много са полезни.

— Може би можеш да ми помогнеш и сега — казах. — Може да имаш още някой съвет за мен, защото трябва да си призная, че точно в този момент съм доста озадачен. Харесвам едно момиче — едно забележително, готино, забавно, твърде умно момиче. И съм доста хлътнал по нея, но каузата е загубена. Задника си залагам за това момиче. Тя ми помогна да преживея една тежка седмица — най-тежката в живота ми. Много е добра на пинбол, страхотно играе тенис на маса и изобщо е по-добра от мен почти във всяко отношение. Много е зряла. Виждал съм някои от дърворезбарските ѝ проекти, които са наистина впечатляващи. Освен това се говори, че се превръща в един от най-добрите в стрелбата защитници на баскетболния отбор. А когато се сетя за нея, тя измества другите момичета като Памела Браун. Направо ги изблъсква от съзнанието ми, ето колко е фантастична. Ето колко много означава за мен. И ако това момиче беше, да кажем, с четири или пет години по-голямо, тогава нямаше да питам какво да правя, понеже щях да знам какво да правя. Ако беше с пет години по-голяма, щях просто да се влюбя в нея. До уши. Ей така. Това щях да направя. Само че тя не е с четири или пет години по-голяма, а и аз не съм с четири или пет години по-млад, и ето това е моята дилема или поне основният проблем. — Въздъхнах. Потрих ръце една в друга. — Както и да е, може би ти можеш да ми помогнеш. Може би ти ще знаеш какво да направя.

Тя седеше със сведен поглед. Беше изслушала всичко. Беше чула всичко. Попиваше го. Накрая погледна през пустия паркинг, сетне

вдигна очи към небето — покрито наполовина с облаци, наполовина със звезди.

— Не знам — каза тя.

— Нито пък аз. Нямам представа какво да правя — казах и се почесах по лицето. — Е... Всъщност имам някои *идеи*... Нищо конкретно, просто някои идеи. Като например, че двамата с нея можем да си продължим сладоледеното проучване.

— Да.

— А тя може да ми помогне да стана по-добър на пинбол.

— Няма да е трудно.

— А щом дойде лятото, може ние двамата и Нат, и който друг иска, да ходим да плуваме в Кент парк.

Тя кимна.

— Може някои от нас да изгледат няколко филма това лято — рече тя. — Няколко мощни тъпизма.

— Съгласен. Настоявам да изгледам поне четири мощни тъпизма с нея от Деня на загиналите^[1] до...

— Докато заминеш за колежа — довърши тя вместо мен.

— Точно така. А знаеш ли, че съм наел този смокинг за цяла седмица, така че можем всички вкупом да отидем на боулинг в официално облекло другата седмица.

— Аз нямам официални дрехи.

— Значи може да е с официално облекло по желание.

— Става.

Помълчахме малко. Зад нас жужаха светлините на сладоледения щанд. Минаваше единайсет. Един малък самолет закръжи над града, отчаяно наляво, готвейки се да кацне на летището зад нас.

— Та как разбра — попита тя в колата, — че аз съм МиниБикини?

— Малки парченца тук и там. Като например факта, че веднъж, след като си чатихме с теб, се опитах да се обадя на Натали, но ми отговори телефонният секретар, понеже ти беше в мрежата с мен. Или фактът, че, изглежда, знаеше толкова много неща за мен. Но моментът, когато разбрах със сигурност, когато всичко ми се намести, беше снощи, докато седяхме в „Селската кухня“ и се разправяхме със заговора на Натали и Пърси. Тогава ти ми каза, че животът си е мой и че сам трябва да си отговоря на въпросите. Като каза това, сякаш чух

МиниБикини. И ми прозвуча много логично. Очевидно беше подслушвала Натали, докато прави задкулисите си машинации, и затова се опита да ме предупредиш навреме.

— Опитвах се да науча повече, за да мога да ти помогна.

— Направи повече от това.

— Оплесках нещата — рече тя, — ако не бях аз, може би щеше да избереш някоя за тази вечер.

— Може би, може би. Но това не означава, че щях да си прекарам по-добре, отколкото сега. Пък и истината за плана на Натали и Пърси така или иначе щеше да излезе наяве.

— И каква е равносметката? Как се чувстваш, след като преживя тази седмица?

— Не знам със сигурност — казах, — може би познавам себе си малко по-добре.

— О, добър отговор.

— Може би не се боя толкова много от света, от хората. Всъщност най-неприятното, което хората могат да ти причинят, е да ти откажат. А отказът не е толкова лошо нещо, защото в крайна сметка ти помага да се насочиш в правилната посока, струва ми се. Помага ти да откриеш положителния отговор.

— Това ми харесва — рече тя.

Разбрахме се никога и на никого да не казваме, че тя е МиниБикини.

[1] Денят на загиналите във войните се отбелязва през последния понеделник на месец май. — Бел.прев. ↑

Когато се върнах на бала, времето беше доста напреднало. Разходих се насам-натам. Чувствах се малко самотен, но щастлив. Скот Брейдър ме причака в засада и ме удостои с неудобна прегръдка през кръста от количката си. Беше развълнуван, понеже докато ме нямало, бил коронясан за крал на бала.

— Дори не знаех, че може да се кандидатираш, ако си със счупен глезен! — възкликна той.

— Очевидно системата е доста егалитарна^[1].

— Ега... какво?

— Значи вие двамата сте щастливата кралска двойка? Много се радвам за това, след като помогнах да дойдете заедно тук.

— О, ама...

— Какво?

— Кейли не е кралицата.

— Олеле!

— А, ще се оправи. Ще го преживее.

— Може би трябва да идеш да поговориш с нея? — предложих аз.

Той кимна.

— Прав си.

— Може да ѝ подариш красивата си кралска корона.

Той реши, че това е едва ли не най-добрата идея, която някога е чувал.

През футболното игрище полъхваше бриз, а дансингът беше претъпкан — направо преливаше. Опашките за трите малки карнавални забавления — въртележка, детско влакче и нещо като въртяща се чаша за чай, ставаха все по-големи. Хората ме разпознаваха и ме поздравяваха. Настроението бе на ниво и се чувствах на мястото си. Неочаквано видях Натали да танцува сама на тревата по края на дансинга. Очите ѝ бяха затворени и държеше обувките си в ръце. Беше

боса, като сестра си. Гледах я и се чудех дали да ѝ се обадя. Помислих си, че може би е по-добре да я оставя на мира.

Но не го направих. Приближих се.

— Здравсти — казах, щом заставах пред нея.

Тя отвори очи и спря да танцува. Просто си стояхме там, с танцуващите около нас хора. След това тя ме хвана под ръка и се отдалечихме от дансинга.

— Толкова дълго те нямаше — рече тя.

— Съжалявам. Тази госпожа Кей е приказливка.

Седнахме на тревата пред пейките. Натали сви крака под тялото си. Погледна ме, после огледа бала.

— Не знам къде са останалите — каза тя. — Видях преди малко Пърси с гигантска каубойска шапка от стиропор на главата. Мисля, че я спечели от томболата. А Дан е някъде там и си приказва с бейзболистите, което ме подлудява от скука. Видях Сара Шей горе до...

Тя млъкна и ме погледна. Седях с наведена глава, тя повдигна брадичката ми и по бузите ми се търкулнаха две сълзи.

— Джак? Какво има? — каза Натали. — Какво става?

Избърсах си лицето с ръкава.

— Нищо.

— Не, не е нищо.

— Още ли сме приятели? — попитах аз.

Тя ме погледна право в очите. Взе ръцете ми:

— Разбира се, че сме приятели.

Аз продължавах да плача, а ръкавът ми бършеше сълзите наред.

— *Наистина* сме приятели — каза тя.

— Стори ми се, че не сме. Май нещата станаха твърде особени.

— О, Джак — рече тя, обвиняйки ръце около мен, — как може да не сме приятели? Как изобщо е възможно? Не е. По никакъв начин. Дори за момент съвсем да ни писне един от друг, пак ще сме си приятели.

Усмихнах се. Въздъхнах. Пак се усмихнах и изтрих очи.

— Просто се притеснявах — казах. — Откакто... откакто... Просто не знаех как стоят нещата между нас.

— Да, тази седмица имахме неприятности. И какво от това? Помниш ли, когато ходех с Грег Портър и ти не ми говори два месеца,

понеже мислеше, че е абсолютен задник? Преодоляхме го.

— Да, но тогава бях *прав* за Грег Портър.

— Вярно е.

— А в този случай не знам кой е прав и кой не.

— Никой няма вина в случая — рече тя.

— Сигурно — казах аз. Сълзите бяха спрели. Лицето ми беше студено и леко треперех, и Натали ме прегърна още по-силно. — Отчасти е понеже нещата се променят. След няколко седмици училището ще приключи, ще се дипломираме и ще продължим нататък.

— Знам.

— Познавам те от шест години.

— И още дълго ще ме познаваш — каза тя, — ще се познаваме вечно.

Кимнах.

— Както и с Пърси — додаде тя.

Седяхме и наблюдавахме бала.

— Много сме млади, нали — каза тя след малко. — Наистина сме млади. Не знаем какво ще се случи. Може това, което ни се случи тази седмица, да е като песъчинка, заседнала в стрида, и с времето да се превърне в перла. Не знаем. Или може би... може би...

— Може да е просто песъчинка — рекох.

— Може — примири се тя, — но това не е чак толкова лошо.

— Не е, аз обичам пясъка. По принцип.

— Пясъкът е готино нещо — съгласи се тя.

— Аха — казах аз. — Да.

— Стъклото се прави от пясък — добавих.

— Определено.

Седяхме. После се разсмяхме. Натали претича до една от освежителните тенти и ми донесе чаша пунш. Изпих я цялата. Тя се настани до мен, после склони глава на рамото ми.

— Чудя се какво ще се случи *другата* седмица — казах.

— Знае ли човек. Ти изкара голяма седмица.

— Всъщност малко се вълнувам. За другата седмица и за следващата, и за по-следващата, и тъй нататък. Сякаш сега виждам нещата доста ясно. Научих се да виждам нещата ясно.

— Това е ценно нещо — рече тя.

След малко се разбрахме да се върнем към бала. Попитах я дали вече се е качвала на въртележката. Не беше, затова се упътихме натам и застанахме на края на опашката, а докато чакахме, вятърът се усили и Натали весело изпищя, когато косата ѝ се замята напред-назад, и изведнъж, като че ли от нищото, заваля — и то заваля проливно. Всички от опашката се втурнаха напред и се скупчиха на въртележката, за да се скрият от дъжда — тентите бяха твърде надалеч. Въртележката продължаваше да се върти, а тълпата ме раздели с Натали. Ярките златни светлини проблясваха, а музиката се изгуби сред глъчката на тълпата и трополенето на пороя върху покрива.

На въртележката се трупаха все повече хора име изблъскваха към средата. Търсех Натали и се чувствах леко замаян, понеже продължавахме да се въртим. Тъкмо отстъпвах, когато кракът ми попадна на нещо неравно, подхлъзнах се и паднах назад, за да бъда уловен от ръцете на момичето зад гърба ми.

— Извинявай — казах, — аз...

Момичето, което ме бе уловило, бе Ейдриън Суифт. Е, поне този път никоя не целувах.

— Аз... аз... — заекнах, изправяйки се обратно на крака.

— Да?

— Аз...

Тя гледаше право в мен. Усмихнах се.

— Мисля, че ти дължа обяснение.

— Не, не ми дължиш — каза тя.

— Или около шест обяснения — рекох.

— Всичко е наред, наистина.

— Направи ми това удоволствие, моля те.

Тя кимна. Стомахът ми се беше свил, но исках да го направя. Исках да се разбера с нея честно.

— Хм, откъде да започна? Ами онзи ден, когато дойде при мен, аз имах... аз бях... беше ми много лошо, разбираш ли, и дори не исках да ходя на бала, затова просто те излъгах и...

— И?

Вдигнах ръце. Тълпата ни притисна един към друг.

— Аз съм лош, лош човек — казах, — извинявам се. Когато ме видя по-късно с Джули, а после и с Памела Браун...

— И с Натали.

— Точно така.

— И с госпожа Ковалски.

— Да, ами исках да ти обясня.

— Няма проблем — каза тя, — имаш право да се срещаш с когото поискаш.

— Да, но те излъгах и затова ти се извинявам.

— Оценявам го.

— И никога не съм имал рахит, нито съм възнамерявал да го кажа, но нямаше как да се възстановя от него. Миналата пролет дойдох на всички мачове за Купата на знанието, защото ти участваше.

— Ясно.

— Почакай, наистина ли го казах?

— Май да.

Стояхме близо един до друг сред блъсканицата от хора. Дъждът не спираше.

— С кого си? — попитах аз.

— Със себе си.

— Всичко ще се намокри доста бързо — казах аз, посочвайки нагоре към дъжда.

Тя кимна. Каза ми, че ме е видяла да танцувам с госпожа Кей и си е помислила, че това е много мило, предвид, че господин Кей е в болница, и ме попита как съм се научил да танцувам.

— Когато сестра ми се ожени преди четири години, майка ми, сестра ми и аз ходихме на уроци по танци заедно.

— Наистина ли? Много гот.

— Всъщност е много смотано.

— Е, аз като кажа гот, разбирай смотано.

— Това го разбирам. Аз пък като кажа много смотано, имам предвид страшно смотано. А като кажа страшно смотано, имам предвид себе си.

— Трябва да се състезаваме по смотаност.

— Хич не се захващай с мен. Не можеш да се състезаваш с мен по смотаност.

— Друг път тогава?

— Просто се считай за предупреждена. Считай се за надлежно уведомена.

Тя се усмихна.

— Знаеш ли, че отиваме в един и същи колеж.

— Кой? Какво искаш да кажеш?

— Двамата с теб отиваме в един и същи колеж.

— Наистина ли? Не знаех, че още някой от „Сити Хай“ отива там! Това е невероятно!

Поговорихме малко за колежа. И двамата бяхме чули едни и същи слухове. И двамата се бяхме записали за ранна ориентация. И двамата бяхме поискали едно и също общезитие. И както си говорехме, открих, че искам да узная все повече и повече за нея. Тя говореше простичко, не саркастично или „готино“, или еготично. Нямаше никакви странни пиърсинги, нито пък петдесетдоларова прическа.

Всъщност беше доста далеч от това: косата ѝ беше неподредена и леко рошава, но на мен много ми харесваше. Докато говорехме, се опитваше да я прибере зад ухото си, но тя все се освобождаваше. Забелязах, че обиците ѝ са малки пеперудки. Всъщност ми напомняше за сестрите ми.

Тълпата на въртележката ставаше все по-шумна, дъждът се лееше като из ведро, а коремът ми закурка, въпреки скорошния ми набег за сладолед.

— Това твоят корем ли е? — попита Ейдриън, прекъсвайки това, което казвах.

— Чу ли го? Мамка му.

— Гладен ли си?

— Май да. Не хапнах много на вечеря. Бях развълнуван. — От сладоледа, който бях изял преди час, някак си бях огладнял повече.

— И аз. А тортата не ставаше за ядене.

Стойхме си.

— Беше като захаросана глина или нещо подобно.

— Захаросана глина?

— Аха. Ей, а искаш ли... — рекох, — искаш ли да си вземем нещо за хапване? Искаш ли да идем до „Селската кухня“? Да си направим среднощна закуска? Да пийнем по кафе?

— Сега ли?

— Ами да, ако нямаш планове.

— Трябваше да ходя на купона у Боби Беринджър, но на мен това ми звучи като представата ми за чистилището.

— Чистилище, ама без шанс някога да идеш в рая.

— Ами да го пропуснем заедно.

Провряхме се до външния край на платформата на въртележката. Дъждът бе страховит и ние постояхме малко, преди да се гмурнем. Чувствах се омаян. Чувствах се различно. Току-що спонтанно бях поканил момиче. Никога не го бях правил досега. Но беше хубаво.

— От водата ли се боиш? — попита тя. И излезе на дъжда.

Последвах я, но веднага се сетих за едно препятствие в плановите ни. Ами логистиката? Тя имаше ли кола? Можеше ли да взема кадилака? Трябваше да кажа на Пърси — той разчиташе да го возя.

— Почакай — казах. Спряхме под дъжда. — Ти имаш ли кола тук?

— Да, можем да отидем с нея — рече тя. Възхищавах ѝ се, че не се бои от дъжда. Ей ни на, ставаме вир-вода, а тя не мрънка за косата си, за роклята си или за каквото и да било.

— Тогава трябва да дам ключовете на приятеля си, а не знам как, по дяволите, ще го открием тук.

— Него ли имаш предвид? — попита Ейдриън, сочейки назад към въртележката, където Пърси, с отдавна свалено сако от смокинг, с червена каубойска шапка от стиропор, беше яхнал едно от кончетата на въртележката като див жребец. Пенелъпи също беше на кончето с него.

— Пърси! — извиках аз и той ме видя.

— Братле! — Той се завъртя и щеше да изчезне от погледа ми, но аз се затичах, за да не го изпусна. — Защо си на дъжда? Качвай се на борда на Звездния кораб на утрешния ден!

— Случи се — казах аз. Защо така не можех да намеря правилните думи?

— Кое?

— Не знам, не знам — казах, подтичвайки, — искам да кажа, току-що срещнах едно момиче.

— Поздравления!

— Да не би да каза, че си срещнал момиче? — рече Пенелъпи.

— Да, не съм съвсем сигурен, но имам едно такова чувство за нея и... и... не знам как точно да го обясня.

— Не го обяснявай — каза Пърси, — просто давай.

— Прав си.

— Защо тогава стоиш тук и ми дрънкаш, когато трябва да си с нея? — попита Пърси.

— А, защото си тръгваме с нейната кола, така че исках да ти кажа, че кадилакът е твой.

— Ясно. Съобщението прието. Тръгвай сега!

Махнах с ръка и свих от курса си, тъкмо да налетя на Ейдриън. Бях претичал цяло кръгче с въртележката и се върнах до отправната си точка.

— Готов ли си? — попита тя.

— Съжалявам за сблъсъка.

— Може би трябва да отиваме към колата — рече тя, — вали все по-силно.

Така че тръгнахме. Но не бяхме стигнали далеч, когато аз спрях.

— Почакай! — извиках. — Трябва да му дам ключовете. Защо съм такъв кретен?

— Ето го, идва — каза тя, поглеждайки назад към въртележката.

И наистина, той се задаваше, двамата с Пенелъпи ни зяпаха, опитвайки се да видят с кого съм. Аз извадих, ключовете от джоба си и ги вдигнах, той протегна ръка, а аз се заколебах.

— Ще успееш — рече Ейдриън.

И тогава, в едно от най-предизвикателните хвърляния в живота ми, аз изпратих ключовете на полет към моя приятел каубой. Те изписаха дъга в нощта, през дъжда, проблеснаха на въздуха и всички погледи бяха вперени в тях — всички в тази част на въртележката следяха тази малка драма, а те летяха право и уверено, сякаш насочвани, и Пърси ги улови от полета им с една ръка и нададе едно мощно каубойско „Иха!“.

Тълпата шумно ни аплодира, после Пърси се завъртя плавно и изчезна от погледа ми. Овациите стихнаха.

— Впечатляващо — казах, — добро хвърляне беше.

— Ако не си го кажеш сам — рече Ейдриън. — Сега може ли да потичаме?

Погледнах я. По лицето ѝ се стичаше вода.

— Ама как ще тичаш с токчета? — попитах.

— Токчета ли? Не мисля. — И тя повдигна края на роклята си и двамата погледнахме надолу. Носеше гуменки.

— Охо — казах аз.

— Е, ще можеш ли да ме стигнеш?

[1] Егалитарен — основан на равните права. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.